

புந்தேகாஷாக

லிக்கீஞ்
வழநாயம்

அதுநாநவி
வெளியீடு

சமுத்துங் கண்ணீர்க் குறைகள்

109

தமிழ்நிலக்கும் தினாவை தின்மகம்

பூசுத்தோல் ஏதிர் சடை சுருத்தியினால்
ஒன்றால் படிவின்றி அய்வு செய்து திட்டம் தானால்

THAMIL EELAM INFORMATION BUREAU
(T.E.I.B.)
BM BOX 1916
LONDON WC1N 3XX
UK

27, CYPRIUS TOWER
6, DESMOND STREET
LONDON SE 14 6 HY

FORBIDDEN BY THE LAW
OF DECENTNESS AND DECENCY

LAWYER EVERETT'S
LAW OFFICES
100 BROADWAY
NEW YORK CITY
TOMMORROW MORNING

தினமலை நீண்ட காலம்

நேளநவி

வெளியீடு

அக்கிணி வணயம்

சமூத்துக் கண்ணீர்க் கதைகள்

அக்வினி வளையம்

சிறுகளைத்தகள்

□

“பூங்கோதை” ◎

□

முதற்பதியா: ஆகஸ்ட் 1985

□

ரூ. 17.00

□

அச்சிட்டோர்:

விசாலம் பிரிண்டிங் ஹவுஸ்

2, 2-வது தெரு

டாக்டர் சுப்பராயன் நகர்

சென்னை 600024

□

முகப்பு:

ஓவியர் ஜெயராஜ்

முகப்பு அச்சிட்டோர்

குர்யா ஸ்கிறின் ஸ்

பிளாட் 606, அண்ணே நகர் மேற்கு

சென்னை-600101

□

வெளியீடு:

எஸ். அருண் மொழித்தேவன்

தேனருவி பதிப்பகம்

211/5 அண்ணே நகர் மேற்கு

சென்னை-600101

அக்கிளி வளையம்

முங்கோதை

தேனருவி பதிப்பகம்
211/5, அண்ணூ நகர் மேற்கு.
அண்ணூ நகர்,
சென்னை-600 101.

கண்ணீர்க் கதைகள்...

ஃ ஓலம்	...
ஃ இழப்பு	...
ஃ வாழ்வின் விளிம்பில்	...
ஃ அகதிகள் முகாமில் ஒரு குரல்	...
ஃ சூறை	...
ஃ பெற்ற வயிறு	...
ஃ சாது... சாது... சாது	...
ஃ தலைகீழ்	...
ஃ மலர்ந்த ரோஜாவும் மரணம் எய்தியது	...
ஃ அக்கினி வளையம்	...
ஃ மண்ணின் மடியில்	...
ஃ விடிந்த பொழுதுக்குள்	...
ஃ கண்ணி வைத்து	...
ஃ தேடுதல் வேட்டை	...
ஃ வீட்டுக்கு ஒரு புலி	...
ஃ கொட்டியா அவில்லா, கொட்டியா அவில்லா	...
ஃ நெருப்பு மலர்	...
ஃ தமிழனன்று சொல்லடா	...
ஃ தமிழனுக்கு ஒரு கேள்வி	...
ஃ மருதோ இக்காலம்	...
ஃ உனக்கும் ஒரு நாள்	...
ஃ புல்லட்... புல்லட்... புல்லட்	...

தமிழினத் தலைவர்
மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் அவர்களின்

அணிந்துரை

கென்னிலங்கைத் தீவில் தேம்பியழும் தமிழ்
இனத்தினர் படும் சித்ரவதைக் கொடுமைகளைத்
'தேவி' இதழ் 'கண்ணீர்க் கதைகள்' என்ற தலைப்பில்
வெளியிட்டது தொடர்ச்சியாக!

அதன் தொகுப்பே இந்த நூல்! நூல்அல்ல;
நம் இதயத்தில் பாயும் வேல்!

இலங்கைத் தமிழ்க்குலத்தில் உதித்த எழுத்
தாளர் ஞானப்பூங்கோதை அவர்கள் தாய் உள்ளத்
தில் பொங்கிப் பீறிடும் பாசங்னர்வுடனும், சோகப்
புயலில் தள்ளாடும் படகணைய நெஞ்சத்துடனும்
கண்ணீர்முத்துக்களை உதிர்த்துள்ளார்; கதைகளாக!

நடந்த நிகழ்ச்சிகள் — இந்த அணிந்துரையை
நான் எழுதும்போதுகூட நடந்துகொண்டிருக்கிற
நிகழ்ச்சிகள், பூங்கோதையின் கைவண்ணம் பெற்று
நம்மனத்தை உலுக்கியெடுக்கின்றன!

பெற்றெடுத்த தாயாரைக் காப்பாற்றிட
எண்ணி, அவளைக் குளியலையில் அடைத்துவிட்டுச்
சிங்களவர்களை எதிர்க்கும் அவளது செல்வங்கள்
தியிலே தூக்கி ஏறியப்பட்டுச் சாம்பல் குளியலாய்க்
கிடப்பதுகண்டு அந்தத் தாய் துடித்தழும் காட்சி
யைப் படிக்கும்போது நமது கண்கள் நீர்வீழ்ச்சி
களாகின்றன! தமிழன் கண்களால்லவா?

இடி! மின்னல்! பூகம்பம்! எரிமலை! இன்னே
ரண்ண தாக்குதலால் நம் இதயம் நோறுங்கிப்
போகிற நிகழ்ச்சிகள்; கதைகளாக உருவெடுத்துள்
னன எனினும் — இந்தச் சோக ஓவியங்களில் புற
நானூற்றுத் தாய்மார்களைச் சந்திக்கிறோம்! தாயகத்
தின் ஷடுதலைக்காக விழுப்புண்களைத் தங்கள் மேனில்
யில் மணியாரங்களாக அணிந்துகொள்ளும்
போராளிகளைக் காணுகிறோம்! அரும்புகள் உதிர்
வதையும், மலர்கள் வாடுவதையும், குடும்பச் சோலை
கள் அழிவதையும் பார்க்கிறோம்; பதைக்கிறோம்!

இந்தப் பகைமுடிக்க வழியே இல்லையா என்று
துடிக்கிறோம்!

பூங்கோதை எழுதியுள்ள இந்தக் கதைகள்;
பொழுதுபோக்கிற்காக அல்ல!

புதுக் கருத்துக்களை விடைப்பதற்காக அல்ல!

புனித நீதிகளைப் போதிப்பதற்காக அல்ல!

அவற்றுக்குப் பயன்படவேண்டிய இந்தத் திறன்
மிக்க எழுத்தாளரின் ஆற்றல் ஒரு இனம் அழிக்கப்
படும் வேதணியான வரலாற்றை விளக்கிடப்பயன்
பட்டிருக்கிறது என்பதுதான் இந்தக் கதைகளின்
வாயிலாக நாம் அறிந்திடும் உண்மையாகும்!

இலங்கைத் தமிழ் இனம் படும் துன்ப துயரங்களை
எத்தனையோ சாதனங்களின் மூலம் தமிழ்நாட்டு
மக்களுக்கு விளக்கி வருகிறோம்!

அந்த உணர்வு பூர்வமான முயற்சிக்கு
பூங்கோதை அவர்களின் இந்தக் கதைகளும் மேத்த
உதவிகரமாக இருக்கின்றன!

குடம் குடமாகக் கொட்டப்படும் தமிழன்த்தின்
குருதி இலங்கைத் தெருக்களில் பெருகியோடுவதை—
சிலதுளி மையினால் கதைகளாகச் சித்தரித்து தமிழ்
எழுவிடுதலைக்குத் தனது பேரை முனையினை, வாள்
முனையாக மாற்றியுள்ள ஞானப்பூங்கோதைக்கு என்
பாராட்டுகள்! வாழ்த்துகள்!

தமிழ்சூழத்தை [வென்றெடுக்கக் களம்கானும்
வீரர்களுக்கு வெற்றித்திலகமிடுகிறேன்; இந்த
அணிந்துரை [வாயிலாக!

சென்னை
13-8-85

மாண்புமிகு

நீதியரசர் எஸ். மோகன் அவர்களின்

பாராட்டுரை

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற பரந்த மனப்பான்மை தமிழ்நுடையது. திரை கடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு என்று சொன்னால் ஒள்ளை. பரந்த மனப்பான்மையின் அடிப்படையிலோ... திரவியம் தேடவோ தெற்கு நோக்கிச் சென்றுர்கள் தாய் நாட்டைவிட்டுத் தமிழர்கள். ஆனால் இன்று திக் கற்றவர்களாக நிற்கின்றார்கள். அந்த நிலையிலேதான் பல்வேறு சோதனைகளை தாங்கவேண்டிய கட்டம் ஏற்பட்டது. எத்தனை குழுறல்கள்... எத்தனை கதறல்கள்... எத்தனை உயிரிழப்பு... எத்தனை மானபங்கம். அவை கணக்கிலிடங்கா. அதனைக் கண்ணாடி போல் காட்டி யிருக்கின்றார்கள் செல்வி பூங்கோதை.

இதிகாசம் கூறியது இலங்கையிலே அரக்கர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்று. இதிகாசத்தை நம்புகிறோமோ... இல்லையோ... ராமாயணத்தை நம்புகிறோமோ... இல்லையோ... இன்றைய நடப்பு... இன்றைய வரலாறு அதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. மனித உடலிலே சிங்களவர்களாக இருக்கட்டும் தமிழராக இருக்கட்டும் ஒடுவது ஒரே நிறமான இரத்த மென்றால் ஏன் இந்தப் பாகுபாடு... ஏன் இந்தக் கொடுரேம்...? வெறிபிடித்த செயல்கள்...? இது மக்களை எங்கே கொண்டு போய் விடும்...? மனித இனத்தின் அழிவின் எல்லைக்கல்லவா கொண்டுபோகும்...? செல்வி. பூங்கோதையின் நூலைப் படிக்கின்ற ஒவ்வொருவரும்

அந்த அழிவுப் பாதையிலேயிருந்து மீட்கப்படுவார் கள்-
என்பதில் ஜய்யப்பாடில்லை. அதற்காகவாவது அவர்
களுடைய பேராவள்த்தை, சீரிய முயற்சியை நாம்
பாராட்டியே ஆகவேண்டும். அந்த முறையிலே எனது
உளங்கனிந்த பாராட்டுதல்கள்.. போற்றுதல்கள்...

ஓரேமாதிரி இதயந்தான் ஒவ்வொரு மனித
உடலிலும் துடிக்கிறது என்பது உண்மையானால்
இனிமேலாவது இந்த உளம் நெகிழும் கதைகளைப்
படித்த பிறகாவதுமனிதர்கள்... மனிதர்களாகட்டும்...
நல்ல சிந்தனையைப் பெற்றும்... நல்ல உணர்வுகளை
பெற்றும். அதற்கு இந்த சிறிய நூல் ஒரு ஒளி
விளிக்காக வீளங்கட்டும். பரந்த இருட்டிலே ஒரு
சிறிய அகல்விளக்குக்கூட ஒளியை தருமல்லவா...!

‘தேவி’ ஆசிரியர்
பா. இராமச்சந்திர ஆதித்தன் பி .எஸ். சி, அவர்கள்
அளித்துள்ள

வாழ்த்துரை

ஸமத்தமிழரின் வரலாறு எழுதப்படுகிற
எழுச்சிமிக்க காலகட்டம், இது!

‘உலகில் சின்னஞ்சிறு குருவிகளுக்குகூட ஒரு
கூடு இருக்கும். ஆனால் தமிழனுக்கென்று ஒரு நாடு
இல்லையே!’ என்று மறைந்த தமிழர் தலைவர் சி.பா.
ஆதித்தனர் அடிக்கடி கூறுவது உண்டு. அந்தச் சொற்
களுக்குப் பின்னணி இப்போது பட்டப்பகலாகிவிட்டது.
எல்லா நாடுகளை நோக்கியும் உலக அகதியாக
தமிழன் உயிர் தப்ப ஓடி ஓளியும் அவலமான காட்சியைக் காண்கிறோம்.

இந்தக் கதைத் தொடரில் உள்ள பெரும்பாலான
கதைகள், ‘தேவி’ இதழுக்கு ஸமத்திலிருந்து வந்த
தமிழர்கள் எழுதியனுப்பிய உண்மையான நிகழ்ச்சி
களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஸமத்தில்
இருந்து தமிழகத்துக்கு வந்துள்ள எழுத்தாளர்
பூங்கோதை தமிழினத்தவரின் துயரை உணர்ந்து
எழுதியிருக்கிறார். தாமே பல நிகழ்ச்சிகளை சேகரித்தும்
கதைகளாக வடிவமைத்துள்ளார்.

வெறும் கற்பனைக் கதைகளாக மட்டும் இல்லா
மல் வரலாற்று உண்மை நிகழ்ச்சிகளாகவும் அமைந்த
இந்தக் கதைகள் என்றே ஒரு நாள் தமிழ் ஸமத்தில்
விடியலுக்குப் பிறகும், வரப்போகிற தலைமுறையின்
ருக்கு கடந்தகால கொடுமைகளை ‘பிரதிபலிக்கும்
கண்ணுடியாக விளங்கும். பூங்கோதையின் இந்த
முயற்சி வெல்க என வாழ்த்துகிறன்.

என்னுரை

ix

எங்கோ வெகு தொலைவில் அல்ல... இங்கிருந்து பதினெட்டே மைல்களுக்கு அப்பால் தமிழர் இரத் தங்கள் ஆரூச ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. தமிழர்கள் உயிருடன் ஏரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களது அவைக்குரல்கள் தினம்... திவாம் தமிழகத்து மக்களின் காதுகளில் விழுந்துகொண்டுதானிருக்கின்றன. இதனை அவ்வப்போது பல பத்திரிகைகள் செய்தி களாகவும், கட்டுரைகளாகவும் வெளியிட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன. இவைகள் அனைத்தும் தமிழகத்து மக்களை இதுவரை கண்டிராத அளவு கொதிப்படையச் செய்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேக மில்லை.

இருப்பினும், ஈழத் தமிழர்களின் சோகச் சவுடு களைப் புரிந்து கொள்ள மேலும் ஏதாவது செய்ய வேண்டும்... இன்ன லுற்றிருக்கும் அவர்களின் நிகழ் கால வரலாற்றை அனைத்துத் தமிழர்களும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற உயரிய நோக்கில் 'தேவி' ஆசிரியர் என்னை அழைத்து ஈழத்திலே நடந்த தொழிந்த, நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற சம்பவங்களைத் தொகுத்து கதையாக்குங்கள்... செய்திகளோ கட்டுரைகளோ கொண்டுவர முடியாததொரு மனக்கிளர்ச்சியை மக்கள் மத்தியில் கதைகள் மூலமாகக் கொண்டுவர முடியுமா...? என முயன்று பாருங்கள் என்றார்.

அம்முயற்சியின்போது இந்தக் கதைகளை வெளி யிடுவதற்காகப் பல சம்பவங்களைச் சேகரித்தேன். பலர் கடித மூலமாகத் தங்கள் துயரினை என்னுடன் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். யாராலும் நம்பமுடியாத கோரச் சம்பவங்கள்... இதயத்தை பிழிந்தெடுக்கும்

அராஜுகங்கள்... எழுத்தில் வடிக்க முடியாதபல அவலங்கள் எல்லாம் அங்கு நடந்து கொண்டிருக்கின்றன...

அனைத்தையும் என்ன எழுத்து வடிவில் கொண்டுவர முடியவில்லை. அவற்றுள் சிலவற்றை மட்டுமே இங்கே கதைவடிவில் படைத்துள்ளேன். கதைகளில் வரும் பெயர்கள் மட்டும் கற்பணி. சம்பவங்கள் அனைத்தும் நடந்த உண்மைகளாகும்.

ஒரு தலைமுறையினர் கண்டு கேட்டு... அனுபவித்த நிகழ்ச்சிகளே அடுத்த தலைமுறையினர் சரித்திர வரலாறுகும். சரித்திர பூர்வமான வரலாறான்றை கதை வடிவில் கொண்டு வந்துள்ளேன். என்னுடைய இந்த முயற்சியில் சிறுகதைக்கென வகுக்கப் பட்டுள்ள சில இலக்கணங்கள் தடம் மாறிப் போயிருக்கலாம்... இருப்பினும் ஓரிணத்தின் அவலக்குரல்களை... ஆவேசப் போராட்டங்களை... வீரச் சாவுகளை... இங்கே பார்க்கப் போகிறீர்கள்.

உயிர் தமிழுக்கு... உடல் மன்னுக்கென வாழ்ந்து மறைந்த சி. பா. ஆதித்தனரின் வரித் தோன்றலான ‘தேவி’ ஆசிரியர் பா. இராமச்சந்திர ஆதித்தனர் ஈழத் தமிழர்கள் இன்னல் கண்டு... அவர்கள் துயர் தடைப்பதில் காட்டும் சிரத்தை தமிழீழ வரலாற்றின் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்படவேண்டிய ஒன்றாகும்.

‘தேவி’யில் என் கதைகள் தொடர்ந்து இடம் பெற அனுமதி வழங்கிய ஆசிரியர் அவர்கட்டும்; கதைகளை நெறிப்படுத்தி வெளியிட்ட உதவி ஆசிரியர் ஜேம்ஸ் அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி உரியது.

எத்தனையோ கடமைகளுக்கு மத்தியிலும்... தனது பொன்னை நேரத்தை இச்சிறியேலுக்காகச் செலவிட்டு அணிந்துரை வழங்கிய தமிழன்த்தலைவர்டாக்டர் கலைஞர் அவர்களுக்கும் பாராட்டுரை நல்கிய நீதியரசர் ச. மோகன் அவர்களுக்கும் என்னன்றி உரியதாகும்.

எழுத்தாக உருவெடுத்த என் சிந்தனைகள் நூலாக வும் வெளிவரவேண்டுமென ஊக்கமும், ஆக்கமும் அளித்து என்னை நிர்வகித்த எனது அண்ணியை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மறக்கவே முடியாது. அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.

இந்நாலுக்கு மிகக்குறுகிய காலத்தில் அட்டைப்படம் வரைந்துகொடுத்த ஒவியர் ஜெயராஜ் அவர்களுக்கும் அதனைப் 'பிரின்ட்' வடிவில் கொண்டு வருவதற்கு அயராது உழைத்த குரியா ஸ்கிறீன் பிரின்டேஸ்ஸாக்கும், இந்நாலினை விரைவாக அச்சிட்டு உதவிய விசாலம் பிரின்டிங் ஹவுஸ் உரிமையாளருக்கும் என் நன்றி என்றென்றும் உரியது.

மேலும் எனது இந்த நூலை... தங்கள் சொந்த நூல்போல் குறுகிய கால எல்லைக்குள் வர உதவிய அனைத்து நண்பர்களுக்கும், தெனருவி பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர்க்கும் என் நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தமிழ் ஈழம் காண
 போர்க்களாம் கண்டு
 செங்குருதி கொட்டி
 இன்னுயிர் கந்து
 எய்யவர் நெஞ்சிலைாம்
 என்றென்றும் வாழும்
 வீரத் தியாகிகளான
 போராளிகளுக்கு
 இந்தால்
 சமர்ப்பணம்

தமிழ்நாடு காலை போர்க்களம் கண்டு

ஒலம்

மீனட்சி பித்துப் பிடித்தவள் போல் ஓடினள்.

முழுமையாக நான்கு நாட்கள்.

அகதிகள் முகாமுக்குள் கொடுத்த ரொட்டித்துண் டையோ, தேநீரையோ அவள் கை நீட்டி வாங்கவும் இல்லை. வாயில் வைக்கவும் இல்லை.

அவளைத் தெரிந்தவர்கள் ஒரு 'டம்ளர்' தேநீரையாவது குடிக்கும்படி வற்புறுத்திப்பார்த்துச் சலிப்படைந்து பின்னர் கேட்பதையே விட்டுவிட்டார்கள்.

இந்த நான்கு நாட்களும் முகாமின் 'கேட்'டுக்குப் பக்கத்திலேயே கொட்டக், கொட்ட கண் முழித்தபடி உட்கார்ந்திருந்தாள் மீனட்சி. இரவு, பகலாகத் தூக்க மேயில்லை. உடம்பு பாதியாகி விட்டது.

நான்கு நாட்களுக்கு முன்னர்தான், மதிய வேளைச் சமையலுக்கான ஆயத்தங்களில் முழ்கியிருந்தாள், மீனட்சி. வீட்டு வேலைக்கென அமர்த்தப்பட்டிருந்தபென், இரண்டு கிழமைக்கு முன்னால் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் நின்று விட்டாள்; புதிய வேலைக்காரியைத் தேட முடியவில்லை. வீட்டு வேலைகள் அனைத்தும் அவள் தலையில் விழுந்தன.

அந்தப் பெரிய பங்களா போன்ற வீட்டைக் கூட்டித் துடைத்துப் பெருக்க வேண்டும். ஆனால்கொரு சமையல் பண்ணவேண்டும். கணவன் வேதவனத்துக்குப் பத்தியச் சாப்பாடு. நான்காண்டுகளுக்கு முன்னால் பாரிச வாதத் தினால் படுக்கையில் விழுந்தவர் எவ்வளவோ மருத்துவம் பார்த்தும் எழுந்திருக்கவில்லை. ஒரு பக்கம் பூராவும் செயலிழந்துவிட்டது பேச்சும் சரியாக வராது. பாதி சைகையும், பாதி உளறலும்தான். அன்றிலிருந்து அவருக்குப் பத்தியச் சாப்பாட்டைத் தவிர வேறு எதுவும் சாப்பிடக் கூடாது.

மீனட்சியின் மூன்று பெண்களும் மூன்று ரகம். ஒரு வருக்குப் பிடித்தது இன்னெருவருக்குப் பிடிக்காது. வளர்ந்த பெண்கள்தான். ஆனாலும் அம்மாவுக்கு உதவி பண்ணுவோம் என்கின்ற எண்ணாம் கிடையாது. நாள் முழுவதும் டி. வி. அது முடிந்தால் வீடியோ; அதுவும் இவ்வாவிட்டால் கதைப் புத்தகம்.

அவர்களை மீனட்சி கடிந்து கொள்வதுமில்லை; பின்னை களைக் கடிந்தால் வேதவனத்துக்குப் பிடிக்காது. முகத் தைத் திருப்புவார். பெண்களுக்கு அப்படியொரு செல்லம் கொடுத்து வளர்த்திருந்தார். நான்கைந்து அரிசி மில் உரிமையாளரான அவருக்கு அதற்கான வசதியும் இருந்தது.

“சங்கரி! அப்பாவுக்கு ‘ஹார்லிக்ஸ்’ கொடுத்தியா?”, என மீனட்சி தன் மூத்த மகளிடம் இரண்டாம் தடவையாகச் சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்த சமயம்; எவ்ரோ ‘கேட்டைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே ஓடி வருவது சமையலறை ஜன்னலின் ஊடாகத் தெரிந்தது.

‘யாரது? காமினியா?’ ஆச்சரியத்தோடு வெளியே வந்தாள்.

காமினி அவனது வீட்டில் முன்பு வேலைக்கு இருந்த வன். எட்டு வயதில் அங்கு வேலைக்கு வந்து சேர்ந்தவன், பதினாறு வயதுவரையும் அங்கேதான் இருந்தான்; நன்றாகத் தமிழ் பேசுவான். வயது ஆக, ஆக அவனது போக்கில் மாற்றம் காணவே அவனை வேலையிலிருந்து நிறுத்தி விட்டார் வேதவனம். அவனைத் தனியாக ஏதாவது தொழில் பார்க்கும்படி பணமும் கொடுத்தனுப்பினார். அத்தோடு போனவன்தான் அதன்பின் வீட்டுப்பக்கமே தலை காட்டாதவன்; இப்போது ஏன் ஓடிவருகிறான்...?

அம்மே! தெமலு கடவல் ஒக்கம கிணிதியனவா தெமலு ஒக்கம மரணவா.....!

“அம்மா! தமிழர்கள் கடைகளைத் தீவைத்துக்கொளுத்து கிறார்கள். தமிழர்கள் எல்லோரையும் கொல்கிறார்கள்!” என்றான். அவன் குரலில் பதட்டம் தொனிப்பது போலிருந்தது.

‘‘மல்லி!(தம்பி)நான் என்ன பண்ணுவேன்? அவருக்கோ எழும்பி நடக்கக்கூட முடியாதே! பெண்ணுங்க முன்றும் வயது வந்தவங்க, கடவுளே இது என்ன சோதனை...?’’

இந்தத் திடுக்கிடும் செய்தியைக் கேட்டதும் கலங்கிப் போன மீனுட்சி ஒன்றும் செய்வதறியாமல் புலம்பினான்.

“தங்கச்சிமாருங்களைப் பற்றித்தானே! அவங்களை நான் கூட்டிப்போய் காப்பாத்துறேன். பயப்படாம் என்கூட அனுப்புங்க...”

“அம்மா! வேண்டாமம்மா. நடப்பது நடக்கட்டும். நாம யாருக்கும் எந்தத் தீங்கும் செய்யவில்லை’’—முத்தமகள் சங்கரி மறுத்தாள்.

‘‘என்னேட வரப் பயமா? நான் உங்களுக்கெல்லாம் நல்லா வச்சிருப்பங்’’ மீண்டும் காமினி வற்புறுத்தினான்

அவன்து நறுக்கு மீசையும், ஒட்ட வெட்டிய கிராப் பும், தடித்த உதடுகளும் மீனுட்சியையும், பிள்ளைகளையும் அச்சுறுத்துவது போல் காணப்பட்டது.

ஒரு காலத்தில் வேலைவாங்கிய பையனு இவன் என்று அவர்களால் நம்பவே முடியவில்லை.

“முடியாதப்மா. அப்பாவையும், உன்னையும் தனியாக விட்டுவிட்டுப் போகமாட்டோம், செத்தாலும் ஒன்றுக்க் செத்துப் போவோம்”—இனைய மகள் கலா தந்தையின் கட்டில்ஸ்டை நின்றபடியே கூறினார்.

இவர்களது உரையாடலைப் பாதி புரிந்தும், பாதி புரியாமலும் படுக்கையில் மிரள் மிரளாப் பார்த்துக் கொண்டு கிடந்த வேதவனம் ஏதோ சைகையில் கூற முயன்றார். அவர் கூறியது ஒருவருக்கும் புரியவில்லை.

காமினியைப் பக்கத்தில் வரும்படி அழைத்தார்.

அதனைக் கண்டும், காணுதவன் போல் நின்ற காமினி, அவர்களுக்கு முன்னாலேயே ‘சிக்ரெட்’ ஒன்றைப் பற்ற வைத்தான். அவன் பார்வை சங்கரியின் மேலேயே இருந்தது.

“அப்பொ நீங்க வர விருப்பங் இல்லை”—சோபாவின் பக்கமாக நின்று கொண்டிருந்த காமினி கேட்டுக் கொண்ட தோரணை மீனுட்சியையும் பிள்ளைகளையும் சந்தேகப்படவைத்தது.

அந்தச் சமயம் வெளியிலிருந்து ஒருவன் “அடே! மச்சங் துந்தெனும் கொஹெம் பஹரி கேண்ட ராட்ட கொந்த, வாசிய தமாய்”—சிங்களத்தில் கத்தினான்.

காமினி வெளியே எட்டிப் பார்த்து ஏதோ அவனை அதட்டுவது போல் கண்டித்துக் கொண்டான்.

வெளிப்பு நின்ற காமினியின் நன்பர்கள், “அடே! மச்சான்! மூன்றையும் கொண்டு வா! இரவு நமக்கு நல்ல வேட்டைதான்” எனத் தங்களையே அவர்கள் கேலியாக குறிப்பிடுவதைக் கேட்ட சங்கரி, சினத்துடன் காமினிக்கு எதையோ சொல்ல வாயேடுத்தாள்.

அவளைப் பேசுவிடாது இடையில் குறுக்கிட்ட மீனுட்சி; “மல்லி! நீ கேட்டது சந்தோஷம்.நீ இப்போ; அவருக்கு ஏதாவது ஒழுங்கு செய்துவிட்டு நாங்க வருகிறோம்” என்றாள்.

இந்த வேளையில் அவனைப் பகைப்பது பெரிய ஆபத் தைக் கொண்டு வந்து விடும் என்பதை தெரிந்து கொண்டு சமாதானமாகக் கூறினால் மீனுட்சி.

“சரிங்...கூ”—ஏதோ தன் வலையில் சிக்கிய மீன்களைத் தற்காலிக மாய்கடலில் விட்டு வைத்திருப்பது போல் சங்கரியை ஒரு தடவை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டுச் சென்றான்.

“அம்மா! இவன் தானம்மா நமக்கு எமன்; அவன் மீண்டும் திரும்பி வருவதற்குள் இந்த இடத்திலிருந்து போய்விடவேண்டும்!” என்று கூறியபடி பரபரவென்று அலமாரியைத் திறந்து அதற்குள்ளிருந்த பணம், நகை, முக்கிய தல்தாவேஜாகள் ஆகியவற்றை எடுத்துத் துணி யொன்றில் முடிந்தாள் சங்கரி.

தானாக எழும்பி உட்காரவும் முடியாத வேதவனத்தை எங்கு கொண்டு போவதென்பதுதான் எல்லோரையும் கலக்கத்துக் குள்ளாக்கியது; எதற்கும் அவரை எழுப்பி உட்காரவைக்கலாம் என ‘கட்டிலன்டை’ சென்று அவரை அணைத்துத் தூக்கி படுக்கையில் சாய வைத்தாள் மீனுட்சி. அவரால் சரியாக உட்கார முடியவில்லை. வானத்தை

நோக்கி இரண்டு கைகளையும் விரித்தார். கடைவிழிகளி லிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது.

தன்னை விட்டு விட்டுக் குழந்தைகளைக் கூட்டிச் செல்லும்படி மீண்டசிக்குச் சைகையில் கூறினார்.

“நான் இப்படியே கிடக்கிறேன்... நீங்கள் ஓடித் தப்புங்கள்” எனத் தன் பெண் கலாவிள் நாடியைத்தடவி சைகை பாதி உள்றல் பாதியாகச் சிரமப்பட்டுக் கெஞ்சு வது போல் கூறினார்.

“முடியாதப்பா! உங்களை விட்டு விட்டு, எங்கள் உயிர் போனாலும் போகமுடியாதப்பா” — மூன்று பெண் களும் தந்தையை அணைத்தபடி கதறினார்கள்.

‘மரப்பாங்... மரப்பாங்...’ தெமலு ஒக்கம் காப்பாங் கிணி தியப்பாங்...’

வெளியே, தமிழர்களைக் கொல்லு, திமுட்டு என்ற. ஒரே கோஷம்.

இதனைக் கேட்டதும் மீண்டசி வெலவெலத்துப் போனான். வேதவனத்தின்உடலே அச்சத்தில் கிடுகிடென நடுங்கியது. வயதானவர்- அத்துடன் நோயாளி வேறு

“பாத்ரும் ஒன்றிற்குள் ஓடிப்போய் பாயோன்ற விரிக்கும்படி கூறிய மீண்டசி. மகள் சங்கரியின் உதவியுடன் வேதவனத்தைத் தூக்கிச்சென்று அதற்குள் இருக்கும்படி பணித்தாள்.

சிங்காக் குண்டார்கள் வீட்டுக்குள் புகுந்தாலும், அவர்கள் கண்களில் வேதவனம் பட்டு விடக்கூடாது என்கிற அவசரம்.

“என்னைப் பார்க்க வேண்டாம். நீங்கள் ஒடுங்கள், ஒடுங்கள்” என்று கண்களில் நீரோடத் தட்டுத் தடுமாறிக் கூறினார், வேதவனம்.

“அப்பா பயப்படாதீர்கள் ஒன்றும் நடக்காது. கடவுள் இருக்கிறார் அழாதிங்களப்பா. நாங்கள் தெரியமாக இருக்கிறோம்.”—தந்தையின் கழுத்தை கட்டிப்பிடித்தபடி தெரியம் கூறிய சங்கரியின் காதுச்சுருக்கு வெளியே கேட்ட கோஷங்கள் - கூச்சல்கள் மிக அருகில் நெருக்க மாகக் கேட்பது போலிருந்தது.

“அம்மா பயமாயிருக்கு” என ஓடிப்போய்த் தாயைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டாள்.

அடுத்த கணம் அவர்களது இரும்புக் ‘கேட்’ டின்மேல் கடப்பாரைகள் மோதும் கணீரென்ற சத்தம் காதைத் துளைத்தது.

மீனாட்சி மூவரையும் இழுத்துக் கொண்டோடினால். பின்னால் ஓடித் தப்ப எந்த வழியையும் காணவில்லை. ‘பட்’ டென்று பின்னாலிருந்த ‘பாத்ரும் டிரெயினேஸ்’ ஜைத் திறந்து அவர்களை அதற்குள் இறங்கும்படி கூறினால். அருவருப்பும், அசத்தமுமான அந்தக் குழிக்குள் மூக்கைப் பிடித்தபடி முதலில் கலா இறங்கினால். அடுத்து இரண்டாவது பெண் பிரபா. கடைசியில் சங்கரி.

சற்று தாழ்ந்து தலைகள் வெளியே தெரியாத விதமாக குழியின் மூடியை சிறிது இடைவெளிவிட்டு மூடினால் மீனாட்சி.

திபு திபு வெனக் குண்டர்கள் ‘கேட்’ டுக்குள்ளே புகுந் ததைக் கண்டதும், சுவரோடு சுவராக ஒன்றி, தன் வீட்டிலேயே ஒரு திருடனைப்போல் ஒளிந்து மறைந்து, நான்கடி உயரத்திற்குக் ‘கட்’ பண்ணி விட்டிருந்த அடுக்குமல்லிகைச் செடிக்கு மறைவில் உட்கார்ந்து கொண்டாள் மீனாட்சி.

அந்தக்கொள்ளையர் கோஷ்டியில் ஒருவனுக் வந்திருந்த காமினி வீட்டின் உள்ளே, வெளியேயெல்லாம் ஆவேசமாய்

ஓடியோடிப்போய்ப் பார்த்துவிட்டு, எதேச்சையாய் மல்லிகைச் செடியோரம் வந்தான்.

அவனது கழுகுக் கண்களுக்கு மீனுட்சியின் சிவப்புப் புடவை ‘பளிச்’சென்று தெரிந்தது.

‘டோய் இங்கிருக்காங்! அந்தப் பொட்டைங்க எங்க ஒழிச்சிட்டாங்க சொல்லு’ பலத்த சிரிப்புடன் மீனுட்சியைப் பிடிக்க நெருங்கினன். அவனது கையொன்றில் புல்லு வெட்டும் அரிவாளான்று தக, தகவென அப்பொழுதான் உலைக்களத் திலிருந்து வெளியே வந்தது மாதிரி மினுங்கியபடியிருந்தது.

மீனுட்சியின் வயதான கால்களுக்கு எப்படி அப்படி யொரு பலம் வந்ததோ தெரியாது. ‘டேய் நன்றி கெட்ட நாயே’ எனக்கூத்தியபடி ‘கேட்டைத் தள்ளிக் கொண்டு வெளியே ஓடினான். காமினி விடவில்லை, பின்னால் துரத்தி னன்.

‘விடாதே பிடி ஓடு’எனச் சிங்களத்தில் கும்பலில் இருந்தவர்கள் அவனுக்கு உற்சாகம் கொடுத்தனர்.

வீதி முனை வரை துரத்திச் சென்றவன்; மீனுட்சி ஒரு வீட்டுக் ‘கேட்டைத் திறந்து’ கொண்டு உள்ளே ஓடவும் திரும்பி விட்டான்.

அன்று அகதிகள் முகாமுக்கு வந்தவன்தான் மீனுட்சி. பின்னைகளைப்பற்றியோ, கணவனைப்பற்றியோ எந்தத் தகவலுமில்லை. நாட்கள் நொலாகியும் முகாம் வாசலி வேயே பேச்சு மூச்சின்றி உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அப்பொழுது தான், “கலவரங்கள் அடங்கிவிட்டன, பாதுகாப்புத் தருகிறோம். எல்லோரும் அவரவர்களின் பழைய இடங்களுக்குப் போய்விடுங்கள். அகதிகள்

முகாமை முடிவிடப் போகிறோம்” என அறிவிக்கப்பட்டது.

பயந்து நடுங்கி, உணர்விழந்து கிடந்த தமிழர்கள் மீது மீண்டும் தாக்குதல். கும்பலாக உட்கார்ந்திருந்தகாக்கைகளைக் கல்வீசிக் கலைப்பதுபோல் — துப்பாக்கிமுனையில் அவர்களை அவரவர்கள் இருப்பிடங்களுக்குப் போகும். படி விரட்டினார்கள்.

அடுத்த வினாடி மீண்டசி பித்துப் பிடித்தவள் போல் தன் வீட்டை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தாள். தனது வீதிக்குள் புகுந்து வீடிருந்த இடத்தை அடைந்தாள்.

வீட்டுக்குப் பதிலாய் சாப்பல் குவியல்கள், இடிந்து தகர்ந்த செங்கற்கள், கருகித் தொங்கிய விட்டங்கள்...

மடார், மடாரென தன் தலையில் அடித்துக்கொண்டே கதறியவண்ணம் ‘பாத்ரூம்’ இருந்த பகுதிக்கு ஒடினாள். அங்கே அவள் கணவனின் உடல் பாதி ஏரிந்தும், பாதி ஏரியாமலும் கட்டையாய் விறைத்துக் கிடந்தது.

“என் ராசா... என் தெய்வமே... இதைப் பார்க்கவா நான் உயிரோடிருந்தேன்...” கருகிக்கிடந்த கணவனின் சடலத்தின்மீது விழுந்து, விழுந்து கதறியவளுக்கு- பிள்ளைகளின் நினைவு வரவே வெறிகொண்டவள் போல் எழுந்து ஓடிப்போய் ‘டிரையினேஜ்’ ஜெப் பார்த்தாள்.

அவள் மூடிவைத்திருந்த டிராயினேஜ் ஜீன்மேல் வீட்டிலிருந்து சரிந்து விழுந்த பெரிய தூண் ராட்சத உருவில் கிடந்தது. அதனை அகற்ற முயன்றார்கள். முடியவில்லை-

அத்துணிலேயே தலையை முட்டி மோதி இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட அவள் போட்ட கூக்குரலில் வீதியில் சென்ற சிலர் ஓடிவந்து அவனுடன் சேர்ந்து அத்துணை அகற்றினர்.

உள்ளே அவ்விளம்பெண்கள் மூவரும் பிணமாகக் கிடந்தார்கள். குழிக்குள் எழுந்த நச்சவாயு அவர்களைக் கொன்றிருக்கலாமெனக் கூடியிருந்தவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். ஆனால், பித்தாகிப் போயிருந்த மீணுட்சி, அதைக் கேட்க அங்கு இருக்கவில்லை.

இழப்பு

“எவ்வளவு நேரந்தான் இப்படி அழுது கொண்டிருக்கப் போகிறோய்? நீ அழுவதைப் பார்த்ததும் குழந்தைகளும் ஒப்பாரி வைக்க ஆரம்பிக்குதுகள்...” —காளிமுத்து மனைவியைச் சமாதானப் படுத்தும் வகை தெரியாமல் தவித்தார்.

“பையாற்று... இருந்தாக் கூடப் பரவாயில்லீங்க... பதினெட்டடு வயசுப் பெண்ணாக்கே, யார் கையில் அகப் பட்டாளோ! நாம கேள்விப்படுவதைப் பார்க்க என் பெண்ணை நான் மீண்டும் உயிரோடு காண்பேன் என் கிற நம்பிக்கையே போக்கங்க. பெற்ற வயிருக்கே! பற்றி எரியுதுங்க” மறுபடியும் அவளது புலம்பல் ஆரம்பிக்கவே தன் இரண்டாவது பையனைக் கூப்பிட்டுக் காதில் ஏதோ சுறினார். காளிமுத்து.

ஏழெட்டடு நிமிடங்கள் கழித்துத் திரும்பி வந்த பையனைன் கையில் நித்திலரக்கான மாத்திரையொன் றிருந்தது.

“இந்த மாத்திரையைப் போட்டு கொஞ்சம் தண்ணி குடி, சற்று நேரம் நிம்மதியாகத் தூங்கலாம்” என மனைவியின் கையில் அதனைக் கொடுத்தார்.

வேண்டா வெறுப்பாக அதனைப் போட்டு விழுங்கினால் அவர் மனைவி, தேவகி.

இனக்கலவரத்தில் கை-கால்களையிழுந்து தீக்காயங்க ஞடன் வந்தவர்களில் பல பேர் இரத்மலானை விமான நிலையக் கட்டிடத்தில் சேர்ந்திருந்தார்கள். அதுமட்டு மல்ல... கலுபோவில் மருத்துவமனைக்குள்ளே புகுந்து நோயாளிகளாகப் படுத்திருந்த தமிழர்களைத் தாக்கத் தொடங்கியதும் மருத்துவமனையை விட்டுச் சிதறியோடிய தமிழ் நோயாளிகளும் அங்கே தான் வந்து தஞ்சம் புகுந்திருந்தார்கள்.

அவர்களது அதிர்ஷ்டம் தான்... அகதிகளாக வந்து அந்த நிலையத்தில் அடைக்கலமானவர்களில் பல டாக்டர் களும் நர்ச்சகளும் மருத்துவமனைத் தொழிலாளர்களும் இருந்தனர். அதனால் 'ரெட்குரேஸ்' தரும் மருந்துகளை வைத்து நோயாளிகளுக்குச் சிகிச்சை நடைபெற்று வந்தது.

அந்த டாக்டர்களின் ஆலோசனையின்படிதான் இந்த ஏழெட்டு நாட்களாகத் தேவகிக்கு தூக்க மாத்திரை கொடுத்துத் தூங்க வைக்கிறூர் காளிமுத்து. இல்லா விட்டால் அவள் இரவு பகலாகப் புத்தி பேதவித்தவள் போல் புலம்பிய வண்ணமேயிருந்திருப்பாள்.

தேவகியைக் கண்டித்து, தூக்க மாத்திரையைக் கொடுத்து அடக்கி விட்டாரே தவிர, நிர்மலாவை நினைத்து பொங்கியெழும் தன் இதயக்குமுறை எங்கே கொட்டுவதெனத் தெரியாமல் தவித்தார்.

“அப்பா சாப்பிட்டாச்சா? வெந்நீர் போட்டிருக்கேன்; குளித்து முடித்து விடுங்களப்பா! எனக்கு இந்தக் கலர் பிடிக்கலேப்பா! தம்பிக்கு டியூசன் வைக்க வேண்டும்ப்பா” என நொடிக்கொரு அப்பா போடும் நிம்மியின் அழுகு முகம் அவரை நிம்மதியாக உட்கார்ந்திருக்க விட வில்லை.

கடந்த ஆண்டு அவரது முத்த மகன் ரவியை இந்தியாவுக்கு அனுப்பி விட வேண்டுமென்கிற தன் முடிவைக்

குடும்பத்தினரிடம் எடுத்துக் கூறிய போது எல்லோரும் ஹாய் ஊய் எனக் குதித்தார்கள்.

ஆனால் உண்மையான நிலையைப் புரிந்து கொண்ட நிர்மலா தான் எல்லோரையும் சமாதானப்படுத்தி, அன்னென் பல சிங்களவர்களைப் பகைத்துக் கொண்டு விட்டார். நண்பர்களாக இருந்தவர்கள் கூட இனக்கலவரத்தால் பகைவர்களாகி விட்டார்கள். பழைய மாதிரியான இனக்கலவரம் இன்னேர் தடவை ஏற்பட்டால் முதலில் ரவியை வெட்டிப் போட்டு விட்டு அவன் குடும்பத்தை மொரட்டு வையிலிருந்து அடித்து விரட்டி விட்டுத்தான் மற்றவைகள் என ஒருவர் இருவரில்லை ஊரிலுள்ள சிங்களவர்கள் அனைவரும் கூட்டு மொத்தமாக முடிவு பண்ணியிருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டதிலிருந்து அன்னேவை எவ்வளவு சீக்கிரம் இந்தியாவுக்கு அனுப்ப முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் அனுப்பி விடத் துடிக்கிறார் எனத் தந்தையின் நிலையை விளக்கிக் கூறினார். ரவியையும் குழந்தையை உணர்ந்து அதற்கு ஒப்புக் கொள்ள வைத்தாள்.

ஆனாலும் வீட்டை விட்டுப் புறப்படும் சமயத்தில் மனங்கலங்குப்போன ரவி விமான நிலையத்தில் தங்கைகள் மூவரையும் அழைத்து வைத்து “சந்தர்ப்ப குழந்தையால் உங்களை விட்டு நான் பிரிந்து போனாலும் என் நினைவுக் கொல்லாம் உங்களைச் சுற்றியே இருக்கும். இந்தச் சிங்களவர்களால்தான் நான் உங்களை விட்டுப் பிரிந்து போக வேண்டியிருக்கிறது” எனக் குரல் தழுதழுக்கக் கூறிவிட்டு வாமானம் ஏறினான்.

நிர்மலா தாயைவிட அழகி. தாய்க்கில்லாத தந்தையின் சுருட்டை முடியும் அவனுக்கு அதிகப்பட்சப் புள்ளியாக வாய்த்திருந்தது. அதனால் அவனுக்குக் கணவளைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் சற்று நிதானத்தை கடைப்பிடியுத்தார்.

அழகு, படிப்பு, குணம் அத்தனையிலும் சோடைபோகாத தன் பெண் ஞாக்கு ஏற்ற கணவன் வரவேண்டும்

என நினைத்தார்.கண்ணை முடிக்கொண்டு எவன் கையிலும் அவளைப் பிடித்துக் கொடுத்து தன் கடமையை நிறை வேற்றியிட அவர் விரும்பவில்லை

—மகளின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய என்னங்களில் யித்தபடி சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தார் காளிமுத்து. யாரோ தட தடவென வாசலில் பலமாக தட்டும் ஒலிகேட்டு, தன் கடைசிப் பையன் ரங்குவை அழைத்து யாரெனப் பார்க்கும்படி கூறினார்.

ரங்குகேட்டைத் திறந்து விட்டதும் சுருட்டுக் கடை முதலாளியின் வேலைக்காரப் பையன் முச்சிரைக்க பதற்றத் துடன் ஓடி வந்து, “ஐயா கொழும்பெல்லாம் பெரிய கலவரம். இங்கேயும் பாணந்துறையில் தமிழர் கடை களைல்லாம் எரியது. பாணந்துறை முருகன் கோவிலுக்க புகுந்து நம்ம கைலாயநாதசுதருக்களை முருகன் விக்கிரகத் தோட வைத்தே ஒரே வெட்டாக வெட்டிப்போட்டாங்களாம். நம்ம ஐயாவுக்கு பாணந்துறை போலீசில் இருந்த தமிழ் ஐயா ஒருவர் ரகசியமாய் ‘‘போன்’’ போட்டு சொன்னார். நம்ம முதலாளி கடையை முடிவிட்டு ஒரு மூஸ்விம் வீட்டில் போய் விளையும் விட்டு என்னையும் பதுகாப்பான இடத்துக்கு ஓடி விடச் சொன்னார். நான் ரொட்டிக்கடை நானு வீட்டுக்கு ஓடப் போகிறேன்’’ என்றான்.

இதற்கிடையே சமையற்கட்டில் இருந்த அவர் மனைவி, குழந்தைகள் அத்தனை பேரும் அவரைச் சுற்றி நின்றனர். எல்லோர் முகத்திலும் பீதி.

“எழுபத்தி ஏழிலும் ஓப்படி ஆரம்பித்தான்கள். தமிழனைக் கொல்வது கிங்களவனுக்கு விளையாட்டாகி விட்டது’’ நிர்மலா தனக்குள்நினைத்ததை வாய்விட்டுச் சொன்னாள்.

“சமையலெல்லாம் அப்படியப்படியே இருக்கட்டும். இந்த இடத்திலுள்ள சிங்களவர்கள் மிக மோசமானவர்கள். இங்கிருப்பது ஆபத்து. காசிம் வீட்டுக்குப்போகலாம் புறப்படுங்கள்” என அவசரமாகத் தனது தோளிலிருந்த துண்டை எடுத்தெறிந்துவிட்டு, ஜிப்பாவை மாட்டினார்.

நிர்மலா அவசரம், அவசரமாகத் தான் போட்டிருந்த நீண்ட கவனுக்கு மேல் கையில் கிடைத்த சேலையொன்றைச் சுற்றினால். அதற்குள்ளாக—

“ஜெயவேவா... ஜெய... வே... வா.. ஜெய.. வேவா” என்ற பெருங் கோஷ்மொன்று ‘கேட்டன்டை கேட்டது.

காளிமுத்துவினால் தனித்து நின்று என்ன செய்ய முடியும்...

பிள்ளைகளைப் பின்புறமாக ஓடும்படி ஈறிக்கொண்டே தானும் ஓடினார்.

அப்போது காளிமுத்துவின் இரும்பு கேட்டில் இடு விழுந்தது போல் பெரிய சத்தம். தொடர்ந்து ஒ...வெனத் திறந்த கேட்டுக்குள் புகுந்து நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிங்களவர்கள் தீப்பந்தங்களுடனும், பெற்றேல் டின்களுடனும் ஓடிவருவதைக் கண்டதும்...

காளிமுத்துவுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரிய வில்லை.

பின்னால் ஆறடி உயரத்திற்கு கண்ணுடித் துண்டுகள் பதித்த மதில்.

ஓரு கணப்பொழுதில் ஏதோ தீர்மானத்திற்கு வந்தவ ராய் மதிலோடு ஓட்டி நின்ற கொய்யா மரத்தில் விறுவிறு வென ஏறினார், காளிமுத்து.

சேலையை இழுத்துச் செருகியபடி கீழே வந்துநின்ற நிர்மலா, தம்பி தங்கைகளை கைலாகு கொடுத்து ஒவ்வொருவராக மேலே ஏற்றவும்- காளிமுத்து ஒற்றைக்கையால் அவர்களைத் தாங்கி மதிலுக்கு வெளியே ‘தொப்தொப்’ பெனப்போட்டார்.

பின்னால் இரண்டு தெள்ளந் தோப்பு:

கடைசியாக பயத்தில் நடு நடுங்கிக் கொண்டு நின்ற தாயாரை “எறும்மா ஏறு” என அவசரப்படுத்திய நிர்மலா தாயாரை ஏற்றிவிட்ட சமயம்...

“பித்திய உட தெமலை பணினவா... அள்ளபாங்! அள்ளபாங்!! அறங்கினி ...அத்துளதாண்ட கெவால்த் தெக்க...கினிகால மராண்ட...”

“மதில்மேல் ஏறிக்குதிக்கிருர்கள்...பிடி, பிடி, பிடித்து எரியற நெருப்பில் போடு. சேர்ந்து எரியட்டும், செத்து ஒழியட்டும்” எனச் சிங்களத்தில் கூக்குரலிட்டவண்ணம் பலர் ஒடிவரவே ஒன்றும் செய்வதறியாத நிர்மலா...

“அப்பா நீங்களும் குதியுங்கோ. நான் ஏறிக் குதிக்கி ரேன். நீங்க சீக்கிரமாக் குதியுங்கப்பா” எனக் கதறியபடி கொய்யா மரத்தில் கால் வைத்தாள்.

மேலே இரண்டாவது காலையும் வைத்துவிட்டாள். மறுபடியும் இடதுகாலைத் தூக்கி இன்னேர் கிளையை எட்டு முன்னர் அவசரமாகச் சுற்றிய சேலைத்தலைப்பு அவிழ்ந்து மரக்கிளையில் சிக்கியது.

அதைக் குனிந்து எடுப்பதா...அல்லது சேலையை உருவி விட்டுவிட்டுக் கவுனுடன் வெளியே குதிப்பதா...? எனத் தீர்மானம் பண்ணும் ஒரு கணத்துக்குள்...

‘அடோய், ரவிக்கே நங்கி அள்ளபாங்’ என்ற வெறிக் குரல்கள் காதைப் பிளந்தன.

மறுவினாடி “அப்பா... அண்ணு... ரவியன்னு... ரவியன்னு... அப்...பா...ண்ணு...”

நிர்மலா பெரும் சத்தத்தில் அலறுவது மதிலுக்கு வெளியே நின்ற காளிமுத்துவுக்குக் கேட்டது.

“நிம்மி...நிம்மி... ஏறு. சீக்கிரமாக ஏறிக்குதி... குதி... குதி...” —வெளியே நின்றபடியே காளிமுத்து தொண்டை கிழியக் கத்தினார்.

“நிம்மியக்கா, அக்கா...க்கா...எறு ஏறு, குதி குதி, சீக்கிரமாகக் குதி” — குழந்தைகள் மாறி மாறிக் கூக்குரவிட்டன.

மதிற்சுவரில் ஒரு நிழல் விழுந்தது. “சீக்கிரம் சீக்கிரம், நிம்மி பயப்படாதே குதி”—காளிமுத்து தென்புடன் குரல் கொடுத்தார்.

அடுத்த கணம் இரத்தம் சொட்டச்சொட்ட தகதக வென மினுங்கும் வாளொன்றைப் பிடித்தபடி முரட்டுக்கர மொன்று மதிலைத் தாண்ட முயற்சிப்பது தெரிந்தது.

ஒருவரையொருவர் தரதரவென்று இழுத்தபடி பாய்ந் தோடினார்கள்.

ரோட்டு முகப்புக்குச் சென்று திரும்பிப்பார்த்த காளி முத்துவின் கண்களுக்கு வீட்டுக்கு மேலே மேகக்கூட்டம் போல் புகைமண்டலம் எழும்புவது தெரிந்தது.

வாழ்வின் விளிம்பில்...

மாலாவின் கைகளில் தீப்பந்தத்தைத் திணித்தார்கள்.

அவளது கைகள் வெட வெடத்தன. கண்களிலிருந்து அருவியைப்போல் கொட்டிய நீர், கண்ணத்தில் ஒடி சொட்டுச் சொட்டாக நிலத்தில் சிந்தின.

உயிரையே வெறுத்தவளாக பெற்றேல் ஊற்றப்பட்ட பெற்றவர்கள், உடன்பிறந்தான் சடலங்களை நோக்கி தீப் பந்தத்துடன் நகர்ந்தாள். அவளது வெற்று உடல் பட படத்தது.

“...ம்...”—எவ்வே ஒருவன் ஆவேசத்துடன் அவளை நிருக்கித் தள்ளினான்.

மாலா பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டாம் ஆண்டு படிக்கும் மாணவி. ஒரு வாரத்துக்கு முன்னால் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மாணவர்களைச் சிங்கள மாணவர்கள் முர்க்கத்தனமாகத் தாக்கத் தொடங்கிய போது முதலில் அவளது உடமைகள்தான் சின்னபின்னமாக்கப் பட்டன. அதற்கொரு காரணமும் இருந்தது.

அவள் பஸ்கலைக்கழகத்தில் படித்தாலும், சிங்களப் பெண்களைப் போலவோ அல்லது வேறு சில தமிழ்ப் பெண்களைப்போலவோ கவுனோ, மிடியோ, பாண்டோ அணிவது கிடையாது. எப்பொழுதும் புடவைதான். நெற்றியில் பொட்டு, கண்களில் மை, கைகளில் வளையல் என அசல் தமிழ்ப் பெண்ணைக்கவே எந்த நேரமும் காட்சியளிப்பாள்.

அவளது படிப்பு முடிந்த கையோடு இந்தியாவிலுள்ள தங்கள் உறவுக்காரரப் பையனுக்கு அவளைத் திருமணம் செய்துகொடுக்கும் என்னம் பெற்றேருக்கத் திருந்தது. அதனால் சிங்களவர்களின் பழக்கவழக்கங்கள் எதையும் அவள்மேல் பதியவிடாமல் அசல் தமிழ்ப் பெண்ணைக்கவே அவளை வளர்த்தார்கள்.

இன்றைக்கு அதுவே அவளுக்கு எதிரியாகிவிட்டது. எல்லாச் சிங்கள மாணவர்களுக்கும் அவளது உடையே அவளைச் ‘சட்டென்று இனம் பிரித்துக் காட்டிக்கொடுத்து விட்டது.

மாணவர்களுக்கிடையே திடீரெனக் கலவரம் மூண்ட தற்கான காரணம் அங்குள்ளவர்களுக்கே புரியவில்லை.

முதல்நாள் ஆண்கள் விடுதியில் ஏற்பட்ட கலவரத்தில் தமிழ் மாணவர்களை அடித்து உதைத்து சிங்கள மாணவர்கள் விரட்டிவிட்டார்கள் என்பதை அடுத்தநாள் கேள்விப் பட்டதிலிருந்து மாலா பயத்துடனேயே இருந்தாள். அவள் அறையிலிருந்த சிங்களப் பெண்ணும் முதல்நாள் காலையிலேயே இரண்டு நாள் ஊருக்குப் போய் வருவதாகக் கூறி விட்டுச் சென்றுவிட்டாள்.

பயத்துடன் படுக்கைக்குச் சென்றவள் காலையில் எழுந்து குளித்துவிட்டு உடை மாற்றும்பொழுது அறைக்கதவு தட்டத்தெனத் தட்டப்பட்டது.

மனதிலெழுந்த மருட்சியுடன் கதவைத் திறந்தாள். சிங்கள மாணவர்கள் கும்பகலோன்று அவளது அறைக்குள் காட்டுமிராண்டித்தனமாக நுழைந்தது.

மாலா எப்படியோ அவர்கள் கையில் அகப்படாமல் ஓடி விட்டான்.

அவளது புத்தகங்கள், நோட்டுக்கள் அனைத்தும் கிழித்து வீசப்பட்டன. புடவைகள், உடமைகள் அனைத் துக்கும் நெருப்பு வைக்கப்பட்டன.

இத்தனையும் நடந்து முடிந்த பின்னர்தான் வீடுதி ‘வார்டன்’ வந்து மாலாவைப் பாதுகாப்பாக அழைத்துச் சென்றான்.

பல்கலைக்கழகம் மூடப்பட்டது.

அன்றிரவே ஒரு முஸ்லிம் குடும்பத்துடன் சேர்த்து அவளது ஊரான மாத்தளைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டாள்.

அவள் தன் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்து இரண்டு நாள் ஆவதற்குள் நாடு முழுவதும் இனக்கலவரம் மூண்டு விட்டது.

அதுவும் மாத்தளையில் இரண்டு தலைமுறைக்கும் மேலாக வாழ்ந்து, ஊரின் முன்னேற்றத்திற்காக அயராது உழைத்த தமிழர் வீடுகள், உடமைகள் உட்பட அனைத்தும் கண்மூடித்தனமாக தாக்கப்பட்டன. இந்துக்கோவில்கள், பாடசாலைகள் அனைத்தும் தரைமட்டமாக்கப் பட்டன.

ஏறக்குறைய எல்லாத் தமிழர்களும் மாத்தளை ஸாகிராக் கல்லூரியில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள அகதிகள் முகாமுக்குச் சென்றுவிட்ட போதிலும் மாலாவின்

தந்தை சிதம்பரம் மட்டும் வீட்டை விட்டு அசைய மறுத்து விட்டார்.

அவரது வீட்டுக்குப் பக்கத்திலுள்ள பார்ன்சாலையின் (சிங்களக் கோவில்) உள்புறம் புத்தர் சிலை வைத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கும் தாமரை வடிவத்திலான தியான மண்டபம் அவர் செலவில் கட்டப்பட்டதுதான். வருடா வருடம் அங்கு நடைபெறும் வெசாக் (வைகாசிவிசாகம்) கின் போது மூன்று நாட்களும் தன் செலவிலேயே அன்ன தானம் செய்விப்பார். ஏறக்குறைய ஐயாயிரம் சிங்கள வர்கள் மட்டில் அங்கே வந்து சாப்பிடுவார்கள்.

அதனால் தனக்கு எதிராக அவ்வூரிலுள்ள சிங்களவர் கள் தாக்குதல்களில் ஈடுபடமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் இருந்தார்.

ஆனால் மாலா அதை நம்பவில்லை. தந்தையின் அந்த அசட்டுத்தனமான நம்பிக்கையை பல தடவை கடிந்து கொண்டாள். தந்தையிடம் மாறி அண்ணன்மார் களிடமும் சொல்லிப் பார்த்துவிட்டாள். யாரும் செவி சாய்க்கவில்லை.

“அப்பா, இந்த விஷப் பரிசோதனை வேண்டாம். மாத்தளைப் பிள்ளையார் கோவிலைக் கூடத் தீக்கிரையாக்கி விட்டு, அங்கிருந்த பிள்ளையார் சிலையை எடுத்து வந்து நடு வீதியில் வைத்து, அதன் வாயில் ‘சிகரெட்’டைக் கொளுத்தி வைத்திருக்கிறார்களாம். மகாவலி ‘புற ஜேற்றில்’ வேலை செய்ய வந்திருக்கும் அந்த ஜேர்மன்காரர் வந்து சொல்லி விட்டுப் போகிறார். இதற்குப் பின்னாலும் நாம் இவங்களை நம்பலாமா? நேற்றுவரை கத்தரகம தெய்யோ... கத்தரகம தெய்யோ... என கதிர்காம முருக னுக்குத் தேங்காய் உடைத்தவர்கள் இன்று அந்தப் பெருமானையே இப்படி அவமானப்படுத்தி நடுவீதியில்

போட்ட பின்னால்...சே... நினைக்கவே நெஞ்சு கொதிக் கிறது. உலகிலேயே நாகர்கமடையாத ஒரு காட்டு மிராண்டி இனம் இருக்குதென்றால் அது இவங்கதான்" மாலா ஆவேசம் வந்தவள் போல் தந்தையிடம் இரைந்தாள்.

"கொஞ்சம் பொறுமையாய் இரம்மா. மூன்று தலை முறைகளாய் நாம் வாழ்ந்த வீடு. எனக்குப் பின்னால்தான் சிங்களவர்களே இந்த இடத்துக்குக் குடி வந்தார்கள். இப்படி எத்தனை கலவரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கு. ஒரு சமயம்கூட என் வீட்டில் கைவைக்கவில்லை. இந்த வருஷம் பார்ன்சாளிக்கு சுற்றுமதில் கட்டித் தருவதாகக் கூறியிருக்கிறேன். இப்பயிருக்கிற பிக்குவுக்கு இந்த இனப் பாகு பாடுகளே கிடையாது" — மாலாவின் தந்தை இதையே திரும்பத் திரும்பக் கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

ஆனாலும் மாலாவின் நச்சரிப்புத் தாங்காமல் பகல் வேளையில் வீட்டில் சமைத்துச் சாப்பிட்டு விட்டு இரவில் வெளிநாட்டுக்காரர் ஒருவரின் 'கராஜ்'ஜில் போய் படுத்துக் கொண்டார்கள்.

சிதம்பரம் கூறியது மாதிரி கலவரம் மூண்டு நான் கைந்து நாளாகியும் அவரது வீட்டுக்கு எதுவுமே நடக்க வில்லை. இலங்கை அரசு ராணுவத்தினரை வரவழைத்து விட்டது என வானைவியில் அறிவித்ததும் சிதம்பரத்துக்கு மீதி உற்சாகமும் வந்துவிட்டது.

இனிமேல் எதுவும் நடவாது என்ற நம்பிக்கை அவருள் வேருள்ளது. இரவில் வேறு இடத்துக்குப் போவதையும் விட்டுவிட்டு அன்றிரவு வீட்டிலேயே தாங்கினார்கள். எனினும் பாலாவுக்கு வெகு நேரம் வரை தாக்கம் வருவதாக இல்லை. மறுபடியும் நோட்சக்களையாரிடமாவது வாங்கிக் கொப்பி பண்ண வேண்டுமென்ற படிப்பைப்பற்றிய சிந்தனையிலேயே புரண்டு படுத்தாள்.

அச்சமயம் வெளியே பெரிய கூக்குரல் — இரைச்சல் கேட்டது.

கட்டிலைவிட்டு துடித்தெழும்பினான். பக்கத்து அறையில் தூங்கிய தந்தையையும், அண்ணன்மார்க்களையும் தட்டி எழுப்பினான்.

தூக்கக் கலக்கத்துடனேயே பூட்டிய ஜன்னல் இடுக்கு களால் எட்டிப் பார்த்தார், சிதம்பரம்.

வீதி முனையில் தீப்பந்தங்கள் தெரிந்தன. முத்த பையன் கதிரையொன்றில் ஏறி சுவர்க் ‘கிறில்’வின் ஊடாகப் பார்த்து விட்டு “அப்பா பார்ன்சாலைக்கு முன்னால் பெரிய கூட்டமே நிற்பது போல் இருக்கிறது. எதற்கும் போலீசுக்குப் ‘போன்’ பண்ணுவோம்” என்றான்.

சிதம்பரம் ஓடிப் போய் ‘டயல்’ செய்தார். அவரது அதிர்ஷ்டம் ஓரே தடவையிலேயே ‘லையின்’ கிடைத்தது

‘ஹலோ’ என்றதும் தங்கள் நிலைமையை விளக்கிக் கூறினார்.

எதிர் முனையில் பேசிய சிங்கள போலீஸ் அதிகாரி ஏதாவது நடந்தால் வருகிறோம் என்று தட்டிக்கழித்தான்.

சிதம்பரம் விடவில்லை, மாலாவை நினைத்துப்பயந்தார் :

“அப்பா, அவர்கள் எங்கள் வீட்டை நோக்கித்தான் வருகிறார்கள் போல் தெரிகிறது...” ஜன்னல் இடுக்கால் பார்த்தபடி நின்ற பையன் கூறினான்.

“சார் ...எங்களைஅகதிகள் முகாமிலாவது கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுங்கள்”... சிதம்பரம் டெவிபோனில் கெஞ்சினார்.

‘வீட்டில் யார் யார் இருக்கிறார்கள்...? பெண்கள் எத்தனை...? ஆண்கள் எத்தனை..? ஆண்களின்வயதென்ன?’ என போலீஸ் ஸ்டேசனில்முகாமிட்டிருந்த ராணுவத்தினர் விவரமாகக்கேட்டு விட்டு இன்னும் சற்று நேரத்தில் அங்கு வருவோம்...எல்லோரும் ஒன்றாக இருங்கள்...அகதிகள் முகாமில் சேர்த்து விடுகிறோம்...’ கரகரத்த குரலில் ஒரு அதிகாரி வாக்குக் கொடுத்ததும் சிதம்பரம் சிறிது நிம்மதி யுடன் ‘போனை’ வைத்தார்.

வெளியே சத்தம் அதிகரித்துக் கொண்டே இருந்தது, தாயையும், மாலாவையும் கட்டிலுக்குக் கிழே ஒளிந்து கொள்ளச் சொன்னார்கள்.

‘அப்பா, கூட்டத்தில் புத்த பிக்குகளும் வாறது மாதிரி யிருக்கு...’—சாவித் துவாரத்தில் கண்ணை வைத்திருந்த இரண்டாவது பையன் கூறினான்.

‘யாரும் அங்கயிங்க ஓடவேண்டாம்... ஆர்மி வந்து விடும்...’ சிதம்பரம் நம்பிக்கை யூட்டினார்.

அவர் நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. ராணுவ ‘டிரக்’ ஒன்று வேகமாக வந்து வீட்டு வாசலில் நின்றது.

உள்ளேயிருப்பவர்களை வெளியே வந்துவிடும்படி ‘டிரக்’ கிலிருந்தவர்கள் ஏச்சரித்தனர்.

சிதம்பரமும் பிள்ளைகளும் முன்னால் ஓடினார்கள். சிதம் பரத்தையும், அவரது ஐந்து பையன்களையும் ஒவ்வொரு வராகக் கணக்கெடுத்து வரிசையாய் நிறுத்தினான் அதிகாரி. அதன்பின் ‘ம...கானி தென்னக்க...? பெண்கள் இருவரும் எங்கே...’ யென்று கேட்டான்.

‘...கம்மிங்...’ பையனில் ஒருவன் பநிலளித்தான்.

மாலா தன் வயதான தாயாரை கையில் பிடித்தபடி அப்பொழுதுதான் வெளியே வந்துகொண்டிருந்தான்.

அதிகாரி 'டிரக்'கில் ஏறினார். ஏதோ வெளியில் நின்ற கும்பலுக்கு சைகை செய்தார்.

'மீல் மீல்' எதிர்சாரியிலிருந்து குண்டுகள் பாய்ந்து வந்தன. வரிசையில் நின்ற ஆறுபேரும் பின்மாக வீழ்ந்தார்கள்.

தயங்கித் தயங்கி வெளியே வந்துகொண்டிருந்த மாலா தாயின் கையை உதறி விட்டு, 'வீர'ரென வீதிக்குப் பாய்ந்து வந்தான்.

அவள் வெளியே ஓடிவிடக்கூடாது என்பது போல் சுற்றிநின்ற சிங்களக் குண்டர்கள் அவளைப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

'போலீஸ்... போலீஸ் சேவமி'—மாலா 'டிரக்' கைப் பார்த்துக் கதறினான்.

மஞ்சள் காவியுடையணிந்த புத்த சந்நியாசியொருவன் அட்டகாசமாகச் சிரித்தபடி முன்னால் வந்து அவள் புடவையில் கையை வைத்தான்.

மாலா திமிறினான். முடியவில்லை. அவள் கைகளைப் பின்னால் இருவர் வளைத்துப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

'முருகா, ஆண்டவனே என்னைக் காப்பாற்றுங்களேன்—மாலா இரத்த நரம்புகள் புடைக்கக் கதறினான்.

அவள் உடலில் இருந்த கடைசித் துணியையும் அவர்கள் பிடுங்கி எடுத்தபோது... 'டேய் இந்த அநியாயத்

துக்கு ஒரு நாளைக்கு அனுபவிக்காமல் போகமாட்டார்களாடா...தெய்வம் கேட்காமல் விடாது..."

அவர்கள் கையிலிருந்த தன் புடவையை பறித்துத் தன் உடலைச் சுற்றிவிடும் ஆவேசத்தில் மிரண்டு போய்— எதுவும் செய்ய முடியாத அவலத்தில் கத்தினான். அவர்கள் பெரிய வீரர்கள் போல் ஏனான்மாகச் சிரித்தபடி புடவையைச் சுருட்டி ‘டிரக்’குக்குள் எறிந்தார்கள்.

இரத்தக் கண்ணீர் வடித்தபடி தன் கைகளைக் கொண்டே, தன் உடலை மறைக்க முயன்ற மாலாவின் கைகளில் தீப்பந்தத்தைக் கொடுத்து;

“ம, உன் கையாலேயே உன் அப்பனுக்கும் சகோதரர்களுக்கும் தீழுட்டு” எனச் சிங்களத்தில் கூறினான் ஒருவன்.

அவன் தன் கையை நீட்ட முடியாத நிலையில் கூனிக்குறுகிப்போய் நின்றான்.

‘...ம...’—மற்றொருவன் அதிகார தோரணையில் விரட்டியபடியே மாலாவை நெருங்க முற்பட்டான்.

‘டோன்ற கம் கியர்...டோன்ற...கம் கியர்...’—கிரீச் செனக் கத்திய மாலா ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவள் போல் பாய்ந்து சென்று தீப்பந்தத்தை வாங்கிய வண்ணம்; தந்தையினதும், சகோதரர்களதும் உடல்கள் கிடந்த பக்கம் திரும்பினான்.

அவ்வுடல்களின் மேல் கார் ‘டயர்’களைப்போட்ட வண்ணம்; ஒரு ராணுவ வீரன் நின்றான். டயர்கள் மீது

‘பெற்றேல் டின்னைக் கவிழ்த்தபடி நின்றுரீ’ புத்த பிக்கு ஒருவர்.

மாலா அழகையால் உடல் பதறித் துடித்தபடி சன் களில் நெருப்பின் ஜாவாலை வீச விடு விடென்று நடந்து சென்று, அவ்வுடல்களுக்குத் தீயை வைத்ததும்—கையை விருந்த தீப்பந்தத்தை பிக்குவின் முகத்தில் ஆவேசத் துடன் வீசிவிட்டு கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பில் பாய எத்தனித்தாள்.

‘டிரக்’ கிலிருந்து பாய்ந்து ராணுவ வீரர்கள் அவளைத் தர தரவென்று இழுத்து வந்து ‘டிரக்’குள் போட்டனர்.

அகதிகள் முகாமில்... ஒரு குரல்...!

“நாயர்... நாயர்...”

—இருபது இருபத்திரண்டு வயது நிரம்பிய இளைஞன் சற்று அதட்டல் போட்டதும்தான் குஞ்சன் நாயர் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

“சாயா... சாப்பிடலே...” —நாயர் பக்கத்தில், தகரக்குவளையில் நிரம்பியிருந்த குளிர்ந்த தேநீரைச் சுட்டிக்காட்டிக் கேட்டான் அவ்விளைஞன்.

முகாமிற்கு வந்து ஏழேட்டு வாரங்களாகியும், இந்த எழுபது வயதுக் கிழத்தை நம்மால் திருத்த முடியவில்லை எனபது போல் இளைஞனின் முகத்தில் விரக்திப் புன்னகை படர்ந்திருந்தது.

சரஸ்வதி மண்டபத்தில் வந்து ஒதுங்கியவர்கள்—நாளுக்கு நாள் இடம் மாறுவதையும், உறவினர்கள், நண் பர்களைப் பார்த்ததும் புனர்ஜனமம் எடுத்தவர்கள் போல் கண்ணீரில் நனைபவர்களையும், கட்டித் தழுவியவர்களையும் பார்த்துப் பார்த்து அலுத்த அவ்விளைஞனின் கண்களுக்கு குஞ்சன் நாயரின் போக்கு மட்டும் சற்று விசித்திரமாகப் பட்டது.

வந்ததிலிருந்து மண்டபத்தின் தெற்குப் பக்கத்து மூலையைவிட்டு ஓரடிகூட விலகி உட்கார்ந்ததாகத் தெரிய

வில்லை. பெரும்பாலும் முழங்காலையே சுமைதாங்கியாக்கி தலையை அதில் கவிழ்த்தபடியே உட்கார்ந்திருப்பதைத் தவிர நாலு பேரூடன் அவர் சகஜமாகப் பேசியதை இளைஞன் மட்டுமல்ல, எவரும் பார்க்கவில்லை.

அம்மண்டபத்தில் பலபேர் நிறைந்திருந்தாலும் எப்பொழுதும் மயான் அமைதிபோல் ஓர் சோகச்சூழ்நிலை நிலவியது. சாப்பாட்டு வேளைகளில் மட்டும்தான் சற்றுக் கலகலப்புத் தென்படும். ‘கால் கிலோ’ ரொட்டியும், ஒரு டம்ளர் ‘சாயா’வும்கூடத் தவறிப் போய்விடுமோ என்கிற அவசரத்தில் எல்லோரும் பரபரப்பாக அங்குமிங்கும் அலையும் அந்தச் சமயத்திலும், குஞ்சன் நாயர் பற்றற்ற துறவி போல் அமைதியாக உட்கார்ந்திருப்பார்.

இரண்டொரு நாட்கள் வரை இதையே தொடர்ந்து அவதானித்துக்கொண்டு வந்த அவ்விளைஞன் தானாகவே அப்பெரியவரிடம் போய்ப் பேச்சுக் கொடுத்தான்.

அவனது அந்நியோன்யமான விசாரணைகளுக்கு அப்பெரியவர் ‘சட்’டென்று நெகிழ்ந்துவிடவில்லை. நான்கைந்து தினங்கள்வரை அவ்விளைஞனின் பிடிவாதமான உபசரணையின் பின்னால்தான் ;குஞ்சன் நாயர் ஓர் முன்னிரவு வேளையில் தன் மவுனத்தைக் கலைத்துப் பேச ஆரம்பித்தார். பேச்சின் ஆரம்பத்தில் நாயரின் கண்டத்திலிருந்து தேம்பல் ஓலியைத் தவிர வார்த்தைகளே வரவில்லை. பின்னால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தன் வேதனையை விழுங்கியபடியே கடத்தைக் கூற ஆரம்பித்தார். அதைக் கேட்டதுக்கப்பறும்தான் குஞ்சன் நாயர் மேல் அவ்வாலிபனுக்கு இனம் புரியாத பற்றுதல் உருவானது.

“நாயர், இப்படியே குந்திகிட்டிருந்தால்... என்னகிறது... இந்தியாவுக்குப் போக விரும்பறவங்க பெயர்களை

ஆபீஸ்காரங்க வந்து இங்கேயே பதிவு பண்ணருங்க... உங்க முடிவுதான் என்ன?... பெயரைக் கொடுக்கவேண்டியதுதானே...”-ஏழெட்டு வாரங்கள் பழகிய உரிமையுடன் கேட்டான்.

.....

தன் கேள்விக்குப் பதில் வராது போகவே, பெரியவீருக்கு ஆதரவளிப்பதுபோல், அவர் பக்கத்திலேயே குத்துக்காலிட்டு அமர்ந்து, “எதாவது அடையாளப் பத்திரங்கள் வைத்திருந்தால் கொடுக்கள் நாயர்... நானுவது போய் பதிந்துவிடுகிறேன்...” என்றான்.

அவ்விளைஞனின் வற்புறுத்தலைத் தாங்கமுடியாதவர் போல் இறுகிய முகத்துடன், தன் வேட்டி இடுக்கில் பத்திரமாகச் செருகிவைத்திருந்த நெந்துபோன “பிரவுன் கவரை” வெளியே எடுத்தார். அதற்குள் அவரது பழுப் பேறிக் கலர் மங்கிப்போன ‘கடவுச் சீட்டுப்’ புத்தகம் பத்திரமாக இருந்தது.

கடவுச் சீட்டிலிருந்து, முக்கியமான தஸ்தாவேஜாகள் எனத் தான் கருதுபவைகளை, தன் மடியிலேயே கட்டிக் கொண்டு திரிவது குஞ்சன் நாயரின் வெகுநாளையபழக்கம். கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னால் அந்தப் பழக்கத்தைக் கைவிட வேண்டுமென எண்ணிச் சின்னதாக தனக்கென ஒரு ‘குட்கேஸ்’ வாங்கி அதில் இவைகளைப் பத்திரப்படுத்தியும் பார்த்துண்டு... ஓரிரண்டு மாதங்கள் வரை நடை முறையில் அது சாத்தியமாக இருந்தாலும்... பின்னால் பழக்கதோஷம் விடவில்லை. வெளியே புறப்படும் சமயம் குஞ்சன் நாயருக்கு அவற்றை மடியில் எடுத்துக் கட்டிக் கொண்டு போனால்தான் திருப்தி. காலப்போக்கில் ‘குட்கேஸ்’ வில் வைத்துப் பத்திரப்படுத்துவதை மறந்து பழையபடி மடியிலேயே கட்டிக் கொண்டு அலைந்தார்.

கடவுச்சீட்டுப் புத்தகத்தை அவ்விளைஞரின் கையில் கொடுத்த பின்னால்; அவரால் முன்போல் அமைதியாக உட்கார முடியவில்லை. முகத்தை முழங்காவில் கவிழ்த்துப் பார்த்தார்... ம.... ஹாம்...

கண்களை இறுக முடிக் கொண்டார்..., ம.... ஹாம்...

“அச்சல்... அச்சன்... அச்... அச்...” என்கின் ற மெல்லிய அழைப்பொன்று அவர் சாதிற்குள் திரும்பவும் திரும்பவும் வந்து ஒங்காரமிட்டன... கண்களை இடுக்கித் தன்னைச்சுற்றி உற்றுப்பார்த்தார். எவரையுமே தெரிய வில்லை.

குஞ்சன் நாயரின் நினைவுகள் பின்னேக்கிப் பாய்ந்தன.

குஞ்சன் நாயர் தன் முன்றுவது பெண் அம்முலின் மேல் உயிரையே வைத்திருந்தார். தனக்கு இரண்டே பெண்கள் தான் என முடிவுகட்டி வெகு நாளைக்கப்புறம் தான் அம்மு பிறந்தாள். பிறந்த வீட்டிற்குள்ளேயே தாயைப் பறிகொடுத்து விட்டாளாதலால் தானே அவளைப் பக்கத்தில் போட்டு வளர்த்தார் முதல் இரண்டு பெண்களுக்கும் வந்து வாய்க்காத மலையாளத்துப் பொன் வண்ண நிறமும், அவருடைய தாயின் அழகும் அம்மு விடம் தான் அச்சாகப் பதிந்திருந்தது. அதனால் அவள் மேல் ஒரு அலாதி பிரியம்.

அம்முக்குட்டிக்குப் பத்துப் பதினெடு வயதாகும் வரை ‘பெரதெனியா முத்துவெலமாவத்தை’யின் மூலை யிலிருந்த நாயரின் ‘ரீ’க்கடை சுமாரான இலாபத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தது. அந்த நாட்களில் இரண்டு வருடத்திற்குள் ஒரு தடவையெனக் கணக்குப்பண்ணித் தன் ஊரிற்கும் நாயர் செல்லத் தவறுவதில்லை.

அப்படிப் போய் வரும்பொழுதே, உறவுக்காரக் குடும்பத்திலிருமுத்தபெண்கள் இருவரையும் கல்யாணம்

பண்ணி வைத்து விட்டார். அதன்பின் தான் அம்முவின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி மிக மகோன்னதமான கற்பணைகளை வளர்த்துக்கொள்ளத் தொடங்கினார். அந்தச்சமயத்தில் தான் அவருக்குச் சனிதிசை ஆரம்பமானது.

குஞ்சன் நாயரின் ‘ரீ’க்கடைக்குப் பக்கத்திலிருந்து பழைய புத்தகக்கடை திடீரென்று இடிக்கப்பட்டது. அந்த இடத்தில் நவீனமயமான ‘அசைவ ஒட்டல்’ ஒன்றை யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த புகையிலை வியாபாரி யொருவர் மள மளவென்று கட்டி முடித்தார். அதற்கப் புறம் அந்த ஒட்டலில் இடியாப்பத்துக்கும், பால் சொதிக்கும், கருவாட்டுக்குழம்பிற்கும் அந்த வட்டாரத்தில் ஏக கிராக்கியாகி விட்டது. அதனால் நாயரின் ‘ரீ’க்கடையை நாடுவாரில்லை.

அந்தச் சமயம் பார்த்து ஆண்டவன் சோதனைபோல் அவர் பார்வையிலும் ஒர்வகைக் கோளாறு தோன்ற ஆரம்பித்தது. அரசாங்கம், தனியார்துறையென மாற்றி மாற்றி வைத்தியம் பண்ணியும் குணம் தெரியவில்லை.

மாலையானால் வாடிக்கையாளர்களிடம் வாங்கும் பணத்தைக் கணக்குப் பண்ணத் தெரியவில்லை. அம்முக்குட்டியைத்தான் அடிக்கடி அழைக்க வேண்டும். இளம் சிட்டுப்போல் வேடிக்கையும், விளையாட்டுமாகத் திரியும் அம்மு ‘சட்டென்று கூப்பிட்ட குரலுக்கு வரமாட்டாள். வந்தாலும் அவளைச் சில இளவட்டங்கள் முறைத்து முறைத்துப் பார்ப்பது குஞ்சன் நாயருக்கு வயிற்றில் ‘தி’ மூட்டியது.

“ஒருசமயம் பார்வை முற்றுகப் போய்விடலாம்...” என ஒருடாக்டர் கூறிய கையோடு, கடைக்குத் திரும்பியதும் இந்தியாவிலுள்ள தன் பெண்களுக்குக் கடிதம் எழுதினார்.

பதிலே எதிர்பார்த்து, எதிர்பார்த்து... இனிமேல் வராது என முடிவுகட்டியபின்னால், அவர் பெண்களிட மிருந்து வந்த பதில் அவருக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை.

நோயின் வேதனையும், மனக்குழப்பமுமாக — அவர் 'ரீ'க்கடையைப் பாதி நேரம் முடி வைக்கத் தொடங்கினார். அந்த நேரம் யாழிப்பாணத்து முதலாளி கூப்பிட்டு ஒரு யோசனையைக் கூறினார்.

'கடையை என்னிடமே கொடுத்து விடுங்கள் நாயர்.. நியாயமான விலையைத்தருகிறேன்... பெண்ணின் பெயரில் போட்டு வையுங்கள்... நீங்களும் சம்மாயிருக்க வேண்டு மென்பதில்லை... என் ஓட்டலிலேயே சமையல் பகுதியை 'சுப்பரவைஸ்' பண்ணுங்கள்... சம்பளம் போட்டுத் தருகிறேன்...'

அந்தச் சமயத்திற்கு அதுதான் நல்ல யோசனையாக நாயருக்குத் தெரிந்தது. இருந்தாலும் இன்னுமொரு பிரச்சனை நாயர் மனதில் 'சள்' என்று உறைத்தது.

'ரீ'க்கடையும், இருக்கின்ற ஜாகையும் கை மாறி விட்டால், தான் ஓட்டலிலேயே ஒன்றிக் கொள்ளலாம். அது சாத்தியமானதே. அம்முக்குட்டியை என்ன பண்ணுவது? ஏழட்டுப் பையன்கள் வேலை செய்யும் இடத்தில்... வளர்ந்து வரும் பெண்ணை வைத்திருக்கலாமோ...? பின்னால் அவருக்கு நல்ல இடத்தில் கல்யாணம் பண்ணி வைக்க வேண்டாமோ...'

யாழிப்பாணத்து முதலாளியிடம் அதை எடுத்துக் கூறினார்.

"நானும் நான்கைந்து பெண்களைப் பெற்றவன் தானப்பா... இதை யோசியாமல் பேசுவதே... கொழும்பு வில் என் முத்த பெண் 'டாக்டர்' ஆக இருக்கிறோன்.

இரண்டு குழந்தைகள்தான். இரண்டும் பையன்கள் பென் குழந்தையென்றால் “அவனுக்கு நல்ல விருப்பம்... அவனுடன் சென்று அம்முக்குட்டி இருக்கட்டும்... என் பெண்ணிற்கும் ஒரு துணை... உன் பெண்ணிற்கும் ஒரு பாதுகாப்பு...” வாழைப் பழத்தில் ஊசியேற்றுவது போல் நயமாக எடுத்துக் கூறினார்.

இதனால் இரண்டு மூன்று வாரங்களாக நாயருக்கும், அம்முக்குட்டிக்கும் கருத்துமாறுபாடுகள் தோன்றி மோதிக் கொண்டன. அம்மு, “...கடையைக் கொடுத்த பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஊரிற்கே போய்விடு வோம்... அச்சன்...” என்றார்.

நாயருக்கு அந்த யோசனை சரியாகப்படவில்லை. கடைப்பணம் அவ்வளவு தேரூது. கடையின் வரும்படி குறைந்ததிலிருந்து பட்ட கடன்கள் வேறு அடைத்தாக வேண்டும். மிகுதிச் சொற்ப பணத்துடன், அம்முக்குட்டி யையும் அழைத்துக்கொண்டு ஊருக்கு ரயிலேற அவர் விரும்பவில்லை. மனிதனைவிட... பணத்தை அளவிடும் கிராமம் அவரது டூர்வீகம்.

இவராகப் பிரச்சனையைத் தீர்வுபண்ணுவதற்கு முன்னால் யாழிப்பாணத்து முதலாளி ஒவ்வொரு நாளும் தன் விருப்பத்தைச் சொல்லி வற்புறுத்தினார். நாயரும் பெண்ணின் ஆலோசனையைக் கைவிட்டுவிட்டு; யாழிப் பாணத்து முதலாளியின் யோசனைக்கு இணங்கினார். இரு வரும் இந்துக்கள். அதனால் ராகுகாலத்தைத் தள்ளி இரவு பத்துமணியளவில் பத்திரத்தை முடித்தார்கள்.

அம்முக்குட்டி ஒன்றிலும் பூபற்றில்லாமல் ‘ரீ’க்கடைக் குள்ளேயே முடங்கிக் கிடந்தாள்.

முதலாளியிடம் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டதும்; வழக்கம் போல் மடியில் கட்டிக்கொள்ளாமல் அம்மு

விடம் கொடுத்தார். அவன் வேண்டா வெறுப்புடன் வாங்கித் தன் தலையைணக்கடியில் வைத்துக் கொண்டதும் மறுபடியும் தாங்கிப்போனால்.

காலை விடிந்ததும், மழக்கம் போல் நெற்றியில் திரு நீறும், சந்தனப் பொட்டுமாக வெளியே வந்த நாயரை அவசரமாகக் கூப்பிட்டார் முதலாளி.

‘போன்’ அலறியது. காதிலே அதை எடுத்துப் பொருத்திக்கொண்டே, கண்களினால் நாயரை நிற்கும்படி வற்புறுத்தினார் முதலாளி. அவ்விடத்தில் மழக்கத்திற்கு மாருஞ்சொரு பரபரப்பு நிலவுவதை நாயர் அவதானித்தார்.

‘ஓட்டல்’ சிப்பந்திகள் முதலாளியைச் சுற்றிக் குழு மினர். ‘போன்’னில் வந்த செய்தியைக் கேட்கக் கேட்க முதலாளியின் முகம் இறுகிக்கொண்டு வந்தது.

“நாயர்... நிலைமையெல்லாம் தலைகீழாகி விட்டது... ‘சிற்றி’யில் தமிழர் கடைகளைல்லாம் ஏரிக்கிருங்களாம்... தமிழனை வெட்டி அந்த நெருப்பிற்குள்ளேயே... வீசப்படு கின்றதாம்... கொழும்புவிலிருந்து என் மகள் ‘போன்’ போட்டிருக்கிறார். இங்கும் நிலைமை எப்படியாகுமோ...’ என்றவர்; படபடப்படுவன்... “...நீர் பேசிப் பழகிய தமிழை மறந்து... மலையாளத்தைப் பேசியாவது... உன் பெண்ணை பாதுகாப்பாக வைத்துக்கொள்ளப் பாரும்... நாங்கள் ஆண்கள்... எப்படியோ தப்பிக் கொள்ளலாம்... முதலிலே நெற்றியில் இருக்கிற திருநீற்றையும், சந்தனத்தையும் அழியும்...” எனச் சிப்பந்திகளுடனும், நாயரிடமும் மாறிமாறிப் பேசினார்.

நாயர் எதையும் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் விக்கிதத்துப் போய் நின்ற சமயம், “ஓட்டல்” வாசலில் ‘லாரி’

யோன்று வந்து நின்றத். ‘திபுதிபு’வென்று, இரும்புக் கம்பியும் ‘பெற்றேல்டின்’ னுமாகப் பலர் இறங்கினார்கள்.

முதலாளி ‘கவுண்டரை’ விட்டு இறங்கிய வேகத்தில்; ‘...நாயர் அம்முக்குட்டி... பத்திரம்...’ என்றபடியே. ‘ஓட்டலன்’ பின்னால் ஓடுவது நாயர் கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

“அச்சன்... அச்சன்...” அம்மு ‘ரீ’க்கடையைத் திறந்து கொண்டு முன்னால் ஓடிவருவதை ஒரு வினாடிப் பொழுதில் உணர்ந்த நாயர் முன்பக்கமாகப் பாயந்தார்.

அம்முக்குட்டியைப் பார்த்ததும் ‘லாரி’யிலிருந்து யாரோ ‘தொப்’பென்று குதிப்பது தெரிந்தது. மஞ்சள் போர்த்தியவர்... ஓ... புத்த சாமியார்... ...பெண் பிள்ளையின் மேனியில் யாரையும் கை வைக்கவிடமாட்டார்.

“சாமி...என்னை என்ன வேண்டுமானாலும் பண்ணுங்கள்... என் குழந்தை மேல் கை வைக்க விடாதீர்கள்... சாமி... சா...மி...”

நாயர் கூப்பிய கரங்களுடன் சாமியை நோக்கி ஓடினார்.

‘பட்டென்று குதித்த மஞ்சட் துநவியோ, அம்முக்குட்டியின் கூந்தலை இறுகப் பற்றியிழுத்தபடி சென்று ‘லாரி’க்குள் அவளைத் தள்ளுவதில் குறியாக இருந்தார்.

“சாமி, இதென்ன... என் அம்மு... என் அம்முக்குட்டி...”

‘லாரி’க்குள் அம்முவைத் தள்ளிவிட்டுப் பின்னால் ஏறிய பிக்குலின் மஞ்சள் காவியை ஆவேசத்துடன் இழுத்தார்.

“அச்சன்... அச்சன்... இந்தியாவுக்கு... அக்காவிடம்...அச்சன்... அச்சன்...” என்ற அம்முக்குட்டியின் பரிதாபக் கூச்சல் நாயரின் நெஞ்சைப் பிளந்தது.

இதற்குமேல் அவர் செவியில் அம்முளின் குரல் எதுவும் வழிமுடியவில்லை. ‘பழ’ரென்று தொளில் விழுந்தட இரும் புக் கம்பியின் பலமான தாக்குதலால் சுருண்டு நிலத் தில்விழுந்தார்.

“அச்சன்... அச்...” மீண்டும் அந்த அழைப்பொலி வலுக்கவே — பரபரவென்று எழுந்த நாயர் அகதிகள் முகாமிற்குள் அங்குமிங்குமாக ஒடினார்.

அவரின் பெயரைப் பதிந்து விட்டுத் திரும்பிய அந்த வாலிபனின் கரங்களைப் பரிதாபமாகப் பற்றிக் கொண்டார்.

“தம்பி... நான் இந்தியா போகவில்லை... இந்தியா போகவில்லை... என் பழைய இடத்திற்கே போகப் போகிறேன்....என் பொண்ணு அம்மு என்னைத் தேடிவருவாள்...அம்முக்குட்டி என்னைத் தேடிவருவாள்...” - உரத்த குரலில் கதறியவர்; பக்கத்தில் நின்ற இளம் பெண்ணின் கரங்களை எட்டிப் பிடித்து; “அம்மு... அம்மு...” என்று அவள் கண்ணளை வெறித்தபடி விம்மி விம்மியழுதார்.

நாயரின் உண்மை நீலையைத் தெரிந்துகொண்ட அவ்விளம்பெண்ணின் கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் உருண்டு விழுந்தன.

நாயரின் ‘ரீ’க்கடை, யாழ்ப்பாணத்தவரின் ‘ஒட்டல் யாவும் சாம்பலாகிவிட்ட சோகக்கடையையும், துண்டம் துண்டமாக வெட்டிச் சிறைக்கப்பட்டிருந்த அம்முக்குட்டி யின் விபரத்தையும் சொல்லக் கேட்டிருந்த வாலிபனின் நெஞ்சம் நாயரின் நிலையைக்கண்டு விம்மிப் புடைத்தது.

இந்நிலையை பார்த்துக்கொண்டு நின்ற பத்திரிகை நிருப்புக்கு இது ஒரு சேதியாகிவிட்டது. “அகதிகள் முகாமிலிருக்கும் இந்திய வர்சாவழித் தமிழர் இந்தியா செல்லவிரும்பவில்லை”

சுறை!

என்றும் போல்தான் அன்றும் விடிந்தது. வழக்கம் போல் இவை மரத்துக் காகங்கள் கணரந்தன

தூரத்திலிருந்து ‘பக்டரி’ச் சங்கொன்று ஊதியது, காமாட்சியம்மாளின் காதில் துல்லியமாகக்கேட்டது.

போர்வையை விட்டுக் கால்களை நீட்டினால். வெகு நேரம்வரை படுக்கையின் ஒரே பக்கத்தில் சுருண்டு கிடந்த தால் இடது காலை நீட்ட முடியாதபடி முழங்கால் மூடுக்கள் வலித்தன. அதற்காக அவள் தன் வழக்கத்தை மாற்றவில்லை.

முழங்காலை இரண்டு தடவை நீவிவிட்டுவிட்டு படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். ஹாவில் உள்ள கவர்க்கடிகாரம் ‘டாண் டாண்’ என மணி நான்கடித்தது.

கடந்த நாற்பத்தைந்து ஐம்பது வருடங்களாக காமாட்சியம்மானுக்கு இதுவே பழக்கமாகி விட்டது. மழையோ, பனியோ, இன்பமோ, துன்பமோ கரூராக மணி நான்கடிக்கும்பொழுதே எழுந்து உட்கார்ந்து விடுவாள். சரியாக நால்வரைக்கு பூஜையறை விளக்கு ஏற்றப்படும். ஐந்து மணிக்கு சமையற்கட்டில் காபி கமக்கும்.

அவள் கண வர் திருப்பதியாபிள்ளை உயிருடன் இருந்த காலத்திலிருந்து இன்றுவரை அவள் இந்தப் பழக்கத்தை பாற்றவில்லை.

இன்றைக்கென்னவோ, காமாட்சியம்மாளின் முழுங் கால் மூட்டில் அசாத்தியமாக வலித்தது.

‘...மாலையில் ஒரு தடவை டாக்டரைப் போய்... பார்க்கவேண்டும்...’ காப்பியைக் கலந்தபடி முடி வெடுத்தாள்.

“அம்மா ... காப்பி ரெடியா...? இரண்டு நிமிடத்தில் குளித்து விட்டு வந்து விடுகிறேன்” என்றான், தூக்கத்தி விருந்து எழுந்து வந்த முத்த பையன் ஜெயராமன்.

“...ம் ...”

“அம்மாவின் காப்பி மனம் படுக்கையில் இருக்க விட வில்லை”யென வேடிக்கையாகக் கூறியபடி பின்னால் வந்தான், ஜெயராமனின் தம்பி செந்தில்.

“போடா ... போய் முதலில் குளித்து விட்டு நெற்றி யில் இட்டுக் கொண்டு வா... இன்றைக்குக் கொஞ்சம் சீக்கிரமாகக் கடையிலிருந்து வந்துவிடு, டாக்டரிடம் போய் இந்தக் காலைக் காட்ட வேண்டும்... வலி தாங்க முடியவில்லை...”

“இன்றைக்கா...?” செந்தில் எதையோ சொல்லத் தயங்குவது இழுத்த இழப்பிலிருந்து தெரிந்தது.

“கடையில் ஏதாவது பிரச்சனையா...?”

“அப்படியெல்லாமில்லை...” ஆனால் நாட்டு நிலைமை தான்... அவ்வளவு நன்றாக இல்லை... யாழ்ப்பாணத்தில் ராணுவத்தினர் பதின்மூன்று பேரை விடுதலைப் புலிகள் கொன்று விட்டார்களாம். அதனால் கொழும்பு முழுவ தும் சிங்களர் கலவரத்தால் தமிழர்கள் பீதியடைந்திருக் கிறார்கள்... எந்த நிமிடம் என்ன நடக்குமோ எனத் தெரி யாது... நேற்றிரவு ‘பொரளை’ப் பகுதியில் தீ வைப்பு, கொள்ளை நடக்கிறதாக கடை பூட்டும் சமயம் தகவல்

கிடைத்தது... நானும் அன்னையைப் கடைக்குப் போகி ரேம்... நிலைமை சரியாக இருந்தால் கடை திறப்போம். இல்லாவிட்டால் பூட்டிக்கொண்டு வந்துவிடுவோம். நீங்கள் கோவில்...மார்க்கெட் எதற்கும் போகவேண்டாம். வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு உள்ளேயே இருங்கள்...” என்றார்கள்.

எப்பொழுதுமே ஜெயராமனைவிட செந்தில்தான் தாயாரை வழிநடத்துவான்.

அவன் சொல்வதைக் கேட்டபடி வந்து காப்பியைப் பருகிய ஜெயராமன், “அம்மாவைக் கலவரப்படுத்தாதே, என்ன நடக்குதென்று பார்ப்போம். நிலைமை மோசமானால் அம்மாவை இந்தியாவுக்கு அனுப்பிவிடுவோம்” என்றார்கள்.

பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு அவரவர் கரும் தங்கள் தங்கள் வேலையில் முழுகினார்கள்.

மனி பத்தாகியது. மதியச் சமையலை முடித்த காமாட்சியம்மாள் அசதியுடன் சோபாவில் சாயும் சமயம் ஜெயராமனின் கார் உள்ளே நுழைந்தது.

காரை விட்டிறங்கி பரபரப்புடன் உள்ளே நுழைந்தவர்கள் ஜன்னல், கதவுகளையெல்லாம் அடித்துச் சாத்தியபடி, “அம்மா, வெள்ளவத்தை...பம்பலப்பிட்டி...கிரிலப்பனையெல்லாம் கலவரம் பரவியிருக்கிறதாம்மா. கடைகள் மட்டுமல்ல, வீடுகளும் கொளுத்தப்படுகின்றன. நம்ம கடையைப் பூட்டிவிட்டு சிங்களவர் கண்ணில் படாமல் எப்படியோ தப்பித்து வந்துவிட்டோம்” என்றார்கள்.

கடையிலிருந்து கொண்டுவந்த ரொக்கங்கள், கழுத்தில் போட்டிருந்த தங்கச் சங்கிலி, வைர மோதிரம்

தாயாரின் தங்க நகைகள் யாவற்றையும் ஒன்றாகத்திரட்டி இரும்பு 'பீரோ' வில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு சாவியைத் தன் ஷேர்ட் பாக்கெட்டுக்குள் போட்டான் ஜெயராமன்.

எல்லோரும் ஒருவித பீதியுடன் சிந்தனை வசப்பட்ட வர்களாய் ஹாலில் உட்கார்ந்தார்கள்.

அண்ணே போலீக்குப் 'போன்' பண்ணி 'செக்கியூரிட்டி' கேட்டால் என்ன?" செந்தில் கேட்டான்.

"முதலில் ஞானம் மாமாவுக்கு 'போன்' பண்ணு-நிலைமையை அறியலாம். அவருக்கு இந்த அரசில் நல்ல செல்வாக்கு உண்டு. இதுவரையில் அவர் வீட்டுக்கு செக்கியூரிட்டி 'கொடுத்திருப்பார்கள்' என்றான் ஜெயம்

செந்தில் எழுந்து சென்று 'டெவிபோன் டயலீ' சுழற்றினான். மறுபக்கத்தில் சுத்தம் இல்லை.

"போன் இஸ் டெட்" ஜெயத்தின் பக்கம் திருப்பிக் கூறினான் செந்தில்.

'த்ஸா'— ஜெயராமன் சவித்துக் கொண்ட சமயம் தடதடவென வெளியே இடியோசெபோல் பெரும் சுத்தம்.

ஒரு நொடிக்குள் வீட்டின் கண்ணுடிக் கதவுகள்—ஜன் னல்கள் கலீர் கலீரெனச் சிதறி விழுந்தன. தாக்குதல் எங்கிருந்து வருகிறதென்பதைக் கூடத் தெரிந்து கொள்ள முடியாதபடி நான்கு பக்கங்களில் இருந்தும் தாக்குதல்கள் தொடர்ந்தன.

திடுக்கிட்டுப் போய் விழித்துக் கொண்டு நின்ற தாயாரைக் கையில் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போய் 'பாத்ரூம்' ஒன்றிற்குள் தள்ளிய செந்தில் "பயப்படா

தேயம்மா” என்று கூறிவிட்டு விடு விடெனக் கூாலிற் குள் ஓட முயன்றுன்.

“எங்கே போகிறோ? ஜெயத்தையும் இங்கே கூப்பிடு”

“ஸ...அம்மா, மூச்சவிடாமல் உள்ளேயிரு, நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம்” செந்தில், தாயின் கையை உதறிவிட்டு முன்னால் ஓடினான்.

கூச்சஸ்...குழப்பம்...பீரோக்கள் நகர்த்தப்படும் கடேர மான் ஓலி, நிலநடுக்கம் ஏற்பட்டது போன்று மடமட வெனக் கீழே விழுந்து பொருள்கள் உருஞும் சப்தம்...

இடையிடையே ஜெயராமன்... செந்தில் ஆகியோரின் ஆக்ரோஷமான குரலொலிகள்..

காமாட்சியால் எதையும் ஊகிக்க முடியவில்லை. காதைப்பொத்திக் கொண்டு பாத்ரமுக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டவளின் வாய் நமசி...வாய்... நம...சிவா...ய என முனுமுனுத்தது.

வினாடிகள் மனித்தியாலங்களாக நகர்ந்தன. சத்துங்கள் குறைந்திருப்பதுபோல் இருக்கவே காமாட்சி மெதுவாக ‘பாத்ரம்’ கதவை நீக்கினான்.

மூக்கில் சூரீரன்று பெட்ரோல் வாசனை அடித்தது... தீயின் வெக்கை.

“அம்மா... அம்மா...” திடீரென்று கதறல் ஓலி... ஜெயமா...? செந்திலா...? யார் குரல்...

அதற்குமேல் ஒருகணம் கூட காமாட்சியால் தாம திக்க முடியவில்லை. ‘வீர்’ ரென்று முன் பக்கம் ஓடினான். ஹால் தூணேன்றில் ஜெயமும்... செந்திலும் கட்டப்

பட்டு அவர்களுக்கு மேலே ‘கார்...டயர்...’ போட்டுத் தீ முட்டப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது.

“ஐயய்யோ... சிவ...சிவா, என் குழந்தைகள்! முருகா கடவுளே” என்று கதறியபடி முன்னால் பாய்ந்தாள்.

“அம்மா...இங்கே வரவேண்டாம் ... வேண்டாம்... இங்கு வர வேண்டாம்...”

ஜெயாவும்... செந்திலும் மாறி மாறி அலறினார்கள். தீ அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களைச் சுற்றிப் பீரோவிலிருந்த துணிகளும் படுக்கை விரிப்பு களும் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகளைத் தீ நாக்குகள் சுவை பார்த்துக் கொண்டிருந்ததன.

காமாட்சியம்மாள் ஆவேசம் வந்தவள் போல் ஓடி வந்தாள்... எதிரேயொருவன் சாரத்தை உயர்த்திக் கொண்டு ஓடிவருவது தெரிந்தது. அவ்வளவுதான்... அவளது வலது கண்ணில் ஓர் சூர்மையான ஆயுதம் பாய்ந்தது.

‘அப்பா’ என்று அலறிக் கொண்டவள் அப்படியே நிலத்தில் சாய்ந்தாள்.

கண்ணிலிருந்து உதிரம் தாரை தாரையாகக் கொட்டியது.

கண்களைத் திறக்க முயன்றார்கள், முடியவில்லை. எங்கும் ஒரே இருள். உயிரே போவது போன்ற வலி, கண்களிலிருந்து மெதுவாகத் தன் கரங்களை எடுத்தாள். உறைந்து போன இரத்தத்தில் கைகள் தோய்ந்திருந்தன.

நெருப்பில் பொகங்கிய துணிகளின் வாடை முக்கில் நுழைந்தது. அப்பொழுது எங்கிருந்தோ முனகல் ஓலி.

சடாரென்று தன்னை மறந்து எழுந்த காமாட்சியம் மாள் பிள்ளைகள் கட்டப்பட்டிருந்த இடத்தை நோக்கி ஒற்றைக் கண்ணைப் பொத்தியபடி ஓடினால்.

சாம்பலாகிப்போன துணிக் குவியல்களுக்கிடையே அவள் பார்த்துப் பார்த்து வளர்த்த இரண்டு மகன்களை உடல்களும் கருப்புக்கட்டையாகக் கருகிப்போயிருந்தன.

கட்டி அணைக்கவோ, வாய்விட்டு அலறவோ அவளால் முடியவில்லை.

எதுவும் பேசமுடியாத நிலையில் பேதவித்து நின்றவ வின் ஒற்றைக்கண்ணில் மகன்னாருவனின் வாய் முனகுவது தெரிந்தது.

காமாட்சி தலையிலடி ததுக்கொண்டு கதறினால். அந்த ஒலிகேட்டு 'முனகல்' சற்று அதிகமாகியது. நாக்கு வெளியே நீண்டு தாகத்தில் தவிப்பது தெரிந்தது.

சின்னூபின்னமாகிக்கிடந்த சமையற்கட்டுச் சூள் மீண்டும் ஒடிய காமாட்சி உருண்டுகிடந்த கிண்ணமொன்றில் தன்னியை ஏந்தினால்.

திரும்பச் சென்று மகனின் வாயில் ஊற்றிய வேளையில் அதற்காகவே காத்திருந்தவன்போல் அவன் தலை சரிந்தது வாயில் ஊட்டிய தண்ணீர் வெளியே வழிந்தது.

காமாட்சி கதறியபடியே அவர்கள் மீது சரிந்தாள் மீண்டும் நினைவு தப்பியது.

வலதுகண்ணின்மேல் இத்மான வருடல். காமாட்சி யம்மாள் இடது கண்ணைத் திறக்கமுயன்றாள்... அவளைச் சுற்றி கசமுசாவென்ற சத்தம். திருவிழாக்கூட்டம் போல் மனிதர்கள்... தெரிந்தவர்கள்... தெரியாதவர்.

கள்... குழந்தைகள்... பெரியவர்கள்... வயதானவர்கள்... இளைஞர்கள்... யுவதிகள் நழைவர்ட்டமாகத் தெரிந்துள்ளனர்.

காமாட்சிக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. சிறிது நேரம் இது கண்ணே திறப்பதும், மூடுவதுமாக இருந்தாள்.

“அம்மா...!” பெண்ணெல்லாருத்தி குனிந்து அவள் காதில் கூப்பிடவே, நினைவுகள் மெதுவாகத் திரும்பின.

“இது என் வீடில்லையா...? என் பிள்ளைகள் எங்கே...? நான் எங்கிருக்கிறேன்...? ஜயய்யோ... என் செந்தில் எங்கே...? ஜெயம் எங்கே...?” வெறி பிடித்த நிலையில் எழுந்து உட்கார்ந்தாள் காமாட்சி. அப்பொழுதுதான் தான் படுத்திருந்தது தன் வீட்டில் என்பதும், ஏதோ ஒரு மண்டபத்தின் மூலையொன்றில் வெறும் ஜமக்காளத் தின் மேலென்பதும் அவனுக்குத் தெரிய வந்தது.

“செந்தில்... ஜெயம்... எங்கேயப்பா... போய் விட்டார்கள்...? இதைப் பார்த்து அனுபவிக்கவா நான் உயிருடன் இருந்தேன்...” ஈனஸ்வரத்தில் புலம்பினான்.

“கொஞ்சம் அமைதியாக இருங்கள்... அத்தை. நான் நடந்ததைக் கூறுகிறேன்...” என் உறவுக்காரப் பைய ஞாருவன் பக்கத்தில் வந்தமர்ந்து அவள் கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்தான்.

அவன், காமாட்சியம்மாவிற்கு நடந்தவற்றை விளக்கினான்.

“இப்பொழுது... உங்கள் கண்கட்டைப் பார்த்து விட்டுச் சென்றானே... அந்தப் பெண் ஒரு டாக்டர்... யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவள். அவளைக்கூடதுவனுக்குக் கீழ் வேலை செய்த சில சிங்களத் தொழிலாளர்கள்

அவளது உடமைகள் எல்லாவற்றையும் பறித்துக் கொண்டு இரவோடிரவாக அடித்து விரட்டி விட்டிருக் கிறார்கள்... எப்படியோ இந்த முகாமுக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறுள்ள... சிங்களவர்களிடம் அடிபட்டு, உடைபட்டு, எரிகாயங்களுடன் வரும் நோயாளிகளுக்கு ஒத்தீயாடி உதவி செய்து கொண்டு இருக்கிறுள்ள... உங்கள் கண்ணுக்கு மருந்து போட்டது... கட்டியதெல்லாம் அந்தப்பெண் தான் அத்தை” என்றான்.

அவன் சூறியவற்றைக் கிரகிக்கும் நிலையில் காமாட்சி இல்லை. பிரமை பிடித்தவள்போல் உட்கார்ந்திருந்தாள். இடையிடையே “செந்திலுக்குக் காபி கொடுக்க வேண்டும். ஜெயம் குளித்து விட்டாயா? விடிந்து விட்டதா?” எனப் புலம்பீய வண்ணமிருந்தாள்.

இரண்டு நாட்களாக அவளருகே அமர்ந்திருந்த அந்த உறவுக்கார இளைஞரும் யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்ணும் மாற்றி மாற்றித் தேறுதல் சூறி அவளை ஒரு நிலைக்குக் கொண்டு வந்தார்கள்.

“அத்தை, நாங்களெல்லாம் இந்தியா செல்ல முடிவு பண்ணி ‘பிளேனுக்கு டிக்கெட்’ வாங்கி விட்டோம். உங்கள் முடிவு என்ன?”

“நானு, இந்தியாவுக்கா?” கண்ணில் நீர் தாரை தாரையாக வழியக கேட்டாள்.

“மாமா கேட்டது மாதிரி அன்றைக்கே வியாபாரத்தை இங்கு ‘குளோஸ்’ பண்ணிவிட்டு இந்தியாவுக்குச் சென்றி ருந்தால் இப்படியொரு இழப்பு வந்திருக்குமா... செந்தலையும், ஜெயத்தையும் இப்படி அநியாயமாய் சிங்களவனுக்குப் பலி கொடுத்திருப்போமா?” மேலே பேச முடியாமல் அவ்வாலிபன் விசும்பி, விசும்பி அழுதான்.

அவன் செந்திலின் நல்ல நண்பன். திருப்பதியா பிள்ளையின் ஒன்றுவிட்ட தங்கை மகன்.

“.....”

“அத்தை, இனிமேல் உங்கள் முடிவை நான் கேட்கப் போவதில்லை. உங்களுக்குமாகச் சேர்த்து புறப்படுவதற்கு ஆயத்தங்கள் செய்துவிட்டேன். நாளையோ மறுநாளோ ‘பிளேன்’ கிடைக்கும். உங்களைக் கொண்டு போய் புதுக் கோட்டையில் சேர்த்துவிட வேண்டியது என் கடமை. கடைகள், வீடு, சொத்துக்கள் எல்லாம் எரிந்து சாம்பலாகி விட்டன. நஷ்டக்கணக்கெல்லாம் அரசுக்கு அறிவித்திருக்கிறேன். எங்கள் இழப்பை ஈடுசெய்ய அவன் ரெஷரியில் கூட பணம் கிடையாது. வெளிநாட்டுக்குத் தான் பிச்சையெடுக்கப் போகவேண்டும். அதனால் அதை அவன் தரப்போவதில்லை. தந்தாலும் இனி மேல் இந்த ராட்சத் நாட்டில் ‘இருப்பதில்லை’ என ஆத்திரத் துடனும், ஆணித்தரமாகவும் கூறி விட்டுச் சென்றுன், அவ்விளைஞன்.

வேதனையும், விரக்தியுமாக மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்தில் இறங்கிய காமாட்சி அம்மாளை, அவள் தங்கை பையன் கட்டியணத்துக் கொண்டு கதறினன்.

“செந்திலுக்கும் ஜெயமன்னைவுக்கும் வைதீகக்காரியங்களை காசியில் செய்ய ஏற்பாடு பண்ணியுள்ளேன். நாளைக்கே புறப்படுவோம்” என்றார்.

நீண்ட நெடுங்காலத்துக்குப் பின்னர் தாய் நாட்டு மன்னில் வேதனையில் வெந்தமனதுடன் அவன் பின்னே கூனிக்குறுகி நடந்தாள், காமாட்சி அம்மாள்.

பெற்ற வயிறு

ஊரைச் சுற்றிச் செல்லாமல் குறுக்கே புகுந்து ஒரு பனங்கூடலைத் தாண்டினால் வீரபத்திரர் கோவில் வந்து விடும். அதற்குப் பின்னால் இருபது, மூப்பது அடி இடைவெளிவிட்டு அவ்வூர் மயானத்துக்குச் செல்லும் ஓர்றையடிப்பாதை ஆரம்பமாகின்றது.

அன்னம்மாள் அங்கேயிங்கே பார்க்காமல் கையில் தூக்கிய பாத்திரத்துடன் விறு விரென நடந்தாள். இந்த நடுராத்திரியில் அவள் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டது அவள் கணவன் வடிவேலுவுக்கும் தெரியாது. மகள் சுமதிக்கு மட்டுமே தெரியும்.

பொழுதோடு பொழுதாக இடியப்பம் அவித்து. உருளைக்கிழங்கில் 'கட்டெட்ட' பண்ணி, சொதி வைத்து எல்லாவற்றையும் கவனமாகப் பாத்திரத்தில் எடுத்து வைத்துக் கொடுத்ததே சுமதிதான்.

அன்னம்மாளுக்குப் பிறந்த நான்கு குழந்தைகளில் சுமதியும், கண்ணனும் சின்னக் குழந்தையிலிருந்தே சுற்று துணிச்சல் அதிகமானவர்கள். அதேபோன்று படிப்பிலும் நல்ல திறமைசாலிகள். ஆனால் அவர்கள் எதிர்பார்த்த மாதிரி இருவருக்கும் பல்கலைக்கழக அனுமதி மட்டும் கிடைக்கவில்லை.

ஜனத்தொழுக விகிதாசார அடிப்படையில்தான் பல் கலைக் கழகத்துக்கு மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதென

இரு புதிய சட்டத்தை அரசு கொண்டுவராதிருந்தால் கண்ணுக்கும் இன்ஜினியரிக் கல்லூரியில் இடம் கிடைத் திருக்கும். ‘அட்வான் ஸ்மதவில்’ அவ்வளவு சூடிகை.

அவனது திறமையெல்லாம் வீணைகிவிட்டதேயென வடிவேலுவுக்கு உள்ளுரக் கவலை இருப்பினும், வெளி நாட்டுக்குக் கண்ணனே அனுப்பவோ ஏன் பக்கத்தில் இருக்கும் இந்தியாவுக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைக்கக்கூட அவருக்குப் பொருளாதார வசதி இடங்கொடுக்கவில்லை. நல்வநிலையில் இருந்த சில உறவினர்களையும் கவுரவத்தைப் பார்க்காமல் கீட்டுப் பார்த்தார். பலன் பூஜ்யம்தான்.

கண்ணன் பரீட்சை முடிவு தெரிந்த ஒரு சில நாட்களுக்கு அதைப்பற்றியே நினைத்து வாழ்க்கையில் விரக் தியடைந்தவன்போல் அறையினுள்ளேயே அடைந்து கிடந்தான். பின்னர் சமாதானமாகிவிட்டான். காலக்கிரமத்தில் அவன் போக்கே மாறிவிட்டது. வீட்டில் தங்குவது கிடையாது. காலையில் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு புறப்பட்டால் சில சமயம் இரவுபன்னிரெண்டு மணியளவில்தான் வீடு திரும்புவான். வீட்டில் எல் லோருடனும் அரட்டையடிப்பதும் குறைந்து போயிற்று. சுமதியிடம் மட்டும்தான் கொஞ்சம் அதிகமாகப் பேச வான்.

சில சமயங்களில் வீட்டில் இருக்க நேர்ந்த வேளை களில் மட்டும் தன் தாயாரின் கையால் சாப்பாடு போட வேண்டுமெனக்கூறி, அவள் கையில் உருட்டி வைக்கும் சாதத்தை ஆனந்தமாக ரசித்துச் சாப்பிடுவான்.

இரு நாள் என்னவோ... “அம்மா, இன்னும் எத்தனை நாள் இப்படி உன் கையால் சாப்பிடப் போகிறேனே தெரியாது” என வேடிக்கையாகக் கூறுவது போல் கூறிக் கொண்டு முகத்தைச் சுற்று தாழ்த்திக் கொண்டான்.

அன்னம்மாவுக்கு அவன் கூறியது நெஞ்சில் போய் தறுக்கெனப் பாய்ந்தது.

“சுமதி இங்கே வாவேன்டி. உன் அன்னன் என்ன சொல்கிறுன் கேள்.”

இவர்களது உரையாடலைக் கவனித்தபடியே தாயின் புடவைகளுக்கு ‘சோப்’பைத் தேய்த்துக் கொண்டிருந்த சுமதி ‘பட்’டென்று கையை உதறிவிட்டு வந்து;

“அன்னே, வீணுக அம்மாவைக் கலவரப்படுத்தாதே. காலம் வரும்போது எல்லாவற்றையும் நானே அவனுக்குப் புரிய வைப்பேன்” என அன்னனை அன்புடன் கழிந்து கொண்டவள் — “அவன் பேச்சைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாதேயம்மா! எப்போதும் இப்படியே புதிர்போட்டுப் பேசி பழக்கமாயிடிச்சி” என்று தாயைச் சமாதானப்படுத்தினான்.

ஆனால் அவன் நினைத்தது மாதிரிக் காலம் அதிக நாட்கள் காத்திருக்கவில்லை.

மறுநாள் அதிகாலையில் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிய கண்ணன், ஓரிரு மணித்தியாலங்கள் கழித்து அவசரமாகத் திரும்பி வந்தான். சுமதியைத் தனியாகக் கூப்பிட்டு சில மணித்தியாலங்கள் பேசினான். காரசாரமாக விவாதித்தான். அவளது முதுகில் ஆதரவாகத் தட்டிக் கொடுத்தான்.

உள்ளே சமையலில் மூழ்கியிருந்த தாயாரிடம் சென்று, சிறுபிள்ளைபோல் தாயாரின் தோள்களை இறுகக் கட்டிக் கொண்டே, “அம்மா, நான் வெளியே நாலைந்து நாட்கள் தங்கப் போகிறேன். சிலசமயம் அதுவே வருடக்கணக்காக ஆனாலும் ஆகும். உஸ் மற்றுக் குழந்தைகள் அனைத்திலும் என்னையும் சேர்த்துப் பார்க்கப் பழகிக்

கொள்ளம்மா. நான் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை அவர்கள் செய்வார்கள். நான் எங்கேயோ வெளி நாட்டுக்குப் போயிருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு எல் லோரும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கவேண்டும். அப்பானவ தோட்டத்திலேயே பார்த்துப் பேசிவிட்டேன்”—சின்னக் குழந்தைபோல் தன் தாயின் கண்ணத்தோடு தன் கண்ணத்தைப் பதித்து, குரலில் பிசிறில்லாமல் கூறினுன் கண்ணன்.

அன்னம்மா அவனது பேச்சுக்குப் பின்னால் ஏதோ பெரியதொரு அனர்த்த தம் இருக்கின்ற தென்பதை உணர்ந்து கொண்டாள். அப்பொழுதுதான் பெற்ற குழந்தையை முதன் முதலாகப் பார்ப்பது மாதிரி அவனது சுருண்ட கேசத்தைப் பாசத்துடன் தடவிக் கொடுத்து அவனைக் காலிலிருந்து தலைவரை அன்பு பொங்கப் பார்த்தாள். அவன் முகவாயைத் தழுவிய அவளின் கரங்கள் வலுவிழுந்ததுபோல் தொய்ந்து விழுந்தன.

கண்ணன் எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுச் சென்ற பின்னர்தான் சமதி உண்மையை மெதுவாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

“அம்மா, அன்னன் நம் மண்ணுக்காகப் போராடும் இளைஞர்களின் இயக்கத்தில் கடந்த முன்றாண்டுகளாக பங்கு கொண்டிருக்கிறோன். இலங்கை அரசுக்கு எதிராக வன்முறையில் ஈடுபட்டு மிக முக்கியமான குற்றவாளி கள் பட்டியலில் அவன் பெயரும் சீர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இனிமேல் அவன் வீட்டில் தங்குவது அவனுக்கு மட்டு மல்ல, அவனைச் சார்ந்துள்ள இயக்கத்துக்கே கேடு விளை விக்கலாம் என்றுதான் வீட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டான்” என்ற விவரத்தைக் கூறினான்.

தம்பி, தங்கை அதைப் பற்றி அவ்வளவாக விசனப் படவில்லை.

“நம் அன்னைவும் சுடுவானே? அவனிடம் துப்பாக்கி இருக்கிறதா?” எனப் பெருமையுடன் கேட்டார்கள். விளையாட்டு துப்பாக்கிகளை எடுத்து எதிரே ஒரு பொருளை வைத்து ராணுவ வீரருக்கப் பாவனை செய்து கொண்டு அதனைக் குறி தவறாது சுட்டு வீழ்த்தி மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

ஆனால் தாயார் மட்டும்தான் இரண்டு மூன்று நாட்களாக அழுதுகொண்டும், வாய்விட்டு அரற்றிக் கொண்டுமிருந்தான். அவளாகவே சமாதானமாகட்டும் என்பது போல் சுமதியும் அவளது வேதனையைக் கண்டும், காணுதது போல் இருக்கப் பழகிக்கொண்டுவிட்டாள்.

எங்காவது ராணுவத்தினரின் தேடுதல் நடவடிக்கையின் போது தமிழ்ப் போராளிகள் கொல்லப்பட்டனர் அல்லது ராணுவத்துக்கும், போராளிகளுக்கும் இடையில் நடந்த துப்பாக்கிச் சண்டையில் தமிழ் இளைஞர்கள் இறந்தனர் எனக் கேள்விப்பட்டால் நெஞ்சு படபடக்க அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் பக்கத்து வீட்டுப் பையன்களை அழைத்து, இறந்தவர்கள் பெயர் தெரியுமா? அங்க அடையாளமாவது தெரியுமா? இயக்கத்திலுள்ள அன்னைமார்யாரையாவது பார்த்தால் கேட்டுச் சொல்லுங்கள் என்றக்கியமாகக் கேட்பாள்.

அவர்களிடமிருந்து நம்பிக்கையான தகவல் கிடைக்கும் வரையும் தாயாருக்கு ஏதாவது பொய்க் காரணங்களைக்கூறிவிட்டு சாப்பிடாமல் இருந்த நாட்களும் உண்டு.

அப்படி விசாரிக்கும் வேளையொன்றில்தான் இஇத்தகவல் அவருக்குக் கிடைத்தது. இரண்டு வருடங்களாக எங்கெங்கோ பல்வேறுவகைப் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டிருந்த கண்ணன் ஏதோ காரியமாய் தன் சொந்த

ஊருக்குள் ஒரு மாதமாக இருப்பது சுமதிக்குத் தெரிய வந்தது.

அத்தகவல்லைக் கூறியவர்கள், வேறொரு செய்தியையும் ரகசியமாகக் கூறினார்கள் இவ்விளைஞர்கள் ஊருக்கு வடக்கே, மயானப் பக்கமிருக்கும் வீரபத்திரர் கோவிலில் அமாவாசைக்கு மறுதினம், நடுநிசிக்கு மேல் கூடுவார்கள் என்றும் அதில் கண்ணலும் ஒருவனுக்க் கலந்து கொள்வதுண்டு என்பதையும் தெரிவித்தார்கள்.

சுமதி இதனை வெகு நாள்வரை தனக்குள்ளோயே ரக சியமாகப் புதைத்து வைத்திருந்தாள்,

ஆனால் அன்று என்னவோ அவன் தாயார் விடிந்து எழுந்ததிலிருந்து கண்ணனைப் பற்றியே மீண்டும் மீண்டும் பேசினான். அவன் தொட்டுப் பழகிய சைக்கிள், புத்தகம், அவனுக்கெனவே ஒதுக்கியிருந்த அலமாரி அனைத்தையும் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்து அதனுடன் சித்தப்பிரமை பிடித்தவள்போல் பேசுவதைப் பார்த்ததும்; அதற்கு மேல் தாயாரிடம் தனக்குத் தெரிந்த உண்மையைக் கூருமல்ல இருக்கச் சுமதியால் முடியவில்லை.

கண்ணன் அவ்லூருக்குள் வந்திருக்கும் செய்தியைக் கூறி அவனுக்குப் பிடித்தமான சாப்பாட்டையும் செய்து தாரயாரிடம் கொடுத்து; “அம்மா, உன் மகனை ஆசைதீர ஒரு தடவை பார்த்துவிட்டு வந்துவிடு அவன் நன்பர் களுக்கும் சேர்த்தே சாப்பாடு வைத்திருக்கிறேன். அதிகம் பேசி அவனைச் சங்கடத்துக்குள்ளாக்காமல் போன்கையடன் திரும்பி வந்துவிடவேண்டும்” என நிமிடத்துக்கு ஒரு தடவை தாயாரை ஏச்சரித்து அனுப்பி வைத்தாள்

“நான் என்ன அவ்வளவு மடச்சியா? என் பிள்ளையைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தைப் பேசிவிட்டு ஓடிவந்து விடுவேன்” என மனதில் சந்தோஷம் கரைபுரளக் கூறி

ஷிட்டு, நடு இரவென்றும் பாராமல் விறு விரேன நடந் தாள் அன்னம்மா.

இருட்டு கண்களுக்குப் பழக்கப்பட்டுப் போனதிலூல் கோவிலுக்கு இருபது, முப்பது அடி தள்ளி வரும்போதே கோவிலில் எந்த நடமாட்டமும் இல்லாதது துல்லிய மாகத் தெரிந்தது.

எமாற்றத்தில் அவள் திருப்பிலிட நினைத்தபோது கோவிலுக்குப் பின்னால் ஏதோ சரசரப்புகள் கேட்க ஆரம்பித்தது.

மறுகணம் படபடவென பூட்டஸ் கால்கள் சப்திக்க நான்சைந்து பேர்கள் கூட்டமாக வருவது தெரியவே அன்னம்மா அசையாது நின்றாள். அவர்களில் ஒருவன், “யாரது?” என அதட்டலாகக் கேட்டபடி அவள் முகத் துக்கு நேரே ‘டார்ச்’சொன்றை அடித்தான்.

“இந்த நேரத்தில் இங்கெ கண்ண வேலை?”— தன் கண்டிப்பைச் சற்றும் குறைக்காமல் கேட்டான்.

அவனுக்குப் பின்னால் வந்து சேர்ந்த இன்னேருவன், “ஸ், அது வேறு யாருமல்ல, நம்ம கண்ணனின் அம்மா” என்றான்.

இவைகள் ஒன்றையும் சட்டை செய்யாத அன்னம்மா, அவர்கள் வைத்திருந்த சின்ன வெளிச்சத்தில் அவர்களுக்கிடையே தன் மகனும் இருக்கிறானா? என உன்னிப்பாகக் கவனித்தாள்.

மஹாம், கண்ணில் படவில்லை. எல்லோரும் ஒரே மாதிரியான உடை, ஒரே வயது. மங்கலாகிக் கொண்டு வரும் அன்னம்மாவின் கண்களுக்கு எல்லா முகங்களும் கண்ணைப் போலவே தெரிந்தன. சரி, போகட்டும். எனக்குத்தான் தெரியவில்லை. இதுவரையில் அவனுக்குமா என்னைத் தெரியவில்லை. அன்னம்மாவின் நெஞ்சில் பீதி

பரவியது. ஏதோ இனம் புரியாத தளர்வு அவளை ஆட்கொள்ளவே அருகில் இருந்த காரை பெயர்ந்த சுவரைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

அவள் நிற்பதைக்கூட அவ்வாலிபர்கள் பொருட் படுத்தாமல் தங்களுக்குள் எதையெதையோ பேசிக் கொண்டு வேறு எதையோ எதிர்பார்ப்பது போல் நின்றி ருந்தார்கள்.

அன்னம்மாவுக்குக் கால் வலியெடுத்தது. உட்காரப் போனால். அச்சமயம் நடுநிசியின் நிசப்பத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு ஒரு 'ஜீப்' பாய்ந்து வந்து நின்றது. குண்டடி பட்டு இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட இரண்டு உடல்களை இழுத்துத் தங்கள் தோள்களில் போட்டபடி அதிலிருந்து சில வாலிபர்கள் குதித்தார்கள்.

அவர்கள் மயானத்தை நோக்கித் திரும்பினார்கள் இரத்தத்தை உறையவைக்கும் அக்காட்சியைப் பார்த்த தும் பதறி எழுந்த அன்னம்மாவின் தோள்களை இரண்டு ஆதரவான கரங்கள் இறுக்கமாகப் பற்றின.

‘அம்மா, உங்கள் மகன் வீரமரணம் அடைந்து விட்டான். எல்லாத் தாய்மார்களுக்கும் இப்படிப் பாக்யம் கிடைப்பதில்லை. அவனுக்காக அழு வேண்டாம். எங்கள் நன்பர்களின் உடலுக்கு இம்மயானத்தில் வீரவணக்கம் செலுத்திவிட்டு மீண்டும் தொடரப் போகும் நம் போராட்டம் வெற்றியடைய ஆசீர்வதியுங்கள்’ என்றான். அவள் தோல்களைப் பற்றிய அவ்வாலிபன்.

அன்னம்மாவின் அடிவயிற்றிலிருந்து புறப்பட்ட ஜ்வாலை அவன் பேச்சைக் கேட்டதும் எப்படி அடங்கியதோ தெரியவில்லை. பாத்திரத்திலிருந்த ‘கட்லட்’ ஒன்றை எடுத்து அவனுக்கு ஊட்டிவிட்டு ஏதோ ஒருவகை ஆவேச சிலிர்ப்புடன் அவன் நெற்றியில் கைவைத்து திருஷ்டி கழித்து வீரல்களை நெரித்துவிட்டுத் திரும்பி நடத்தாள்.

சாது..! சாது..! சா..து..

மும்தாஜன் வீட்டிலிருந்து ‘விர்’ ரெனப் பறந்து வந்த சுமதி, தன் வீடிருந்த சந்தில் திரும்பியதும் வெலவெலத்துப் போனாள்.

சந்து முனையில் முதலில் தென்படுவது பார்ன்சாலீல் அதனையடுத்து ஒரு பெட்டிக்கடை. கடையை ஓட்டிய சந்தில் அவளது வீடிருந்தது.

சுமதி தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டாள்.

வீட்டுக்குள்ளிருந்து புறப்பட்ட “அலறல்கள், கூச்சல் கள், காதைப்பிளக்கும் சத்தங்கள்...” ஒரு வினாடிக்குள் அங்கு நடப்பதை ஊகித்துக்கொண்ட சுமதி ‘பட்’ டென்று பார்ன்சாலீலக்கு எதிர்ப்புறமிருந்த பழைய பேப்பர் புட்டிக்கடைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

வெகுநாளாக அவர்கள் குடும்பத்துக்குப் பரிச்சயமான திருநெல்வேலிக்காரர் ஒருவர், முனிசிபாலிட்டிக்கு ‘டிமிக்கி’ கொடுத்துவிட்டு பார்ன்சாலீலக்கு எதிராகச் சின்னத் தகரக் கொட்டகையொன்றைப் போட்டு, நான்கு பக்கமும் கோணிச்சாக்குகளைக் கட்டி மறைத்து பழைய பேப்பர், கண்ணையிப் புட்டிகள், காலித்தகர டப்பாக்கள் ஆகியவற்றை அதற்குள் சேர்த்து வைத் திருந்தார். அது அவரது வியாபார ஸ்தலமே தவிர வீடல்ல. வீடு, வேறொங்கோ இருந்தது. ஆனால் தவறு மல் நாளுக்கொருத்தவை அங்கு வந்து போவார்.

ஏப்பட்ட கண்ணுடிப் புட்டிகள் நிரம்பிய சாக்கு மூட்டைகள் ஓன்றன்மேல் ஒன்றூய் குடிசைக்குள் நிரம்பி யிருந்தன. அவற்றுக்கிடையே கால்களை மடக்கிக்கொண்டு உட்கார்ந்தாள் சுமதி.

அன்று — விடிந்ததிலிருந்தே சுமதிக்கு வீட்டிலிருக்கப் பிடிக்கவில்லை.

அன்று பவுர்ன்னமிதினம். பெளத்தர்களுக்குப் புனித நாள். பார்ன்சாலையின் நான்கு பக்கமும் ஒலிபெருக் கியைப் பூட்டி, முதல் நாளிரவிலிருந்தே பிரீத (பிரார்த்தனை மந்திரம்) ஒத்த தொடங்கியிருந்தார்கள்.

அதில் பங்கு பற்றும் மஞ்சள் காவியணிந்த புத்த பிக்குகள் ஒரு கையில் தாழங்குடையும் மறுகையில் விசிறியுமாகக் ‘கியூ’ வரிசையில் செல்லும்போது அவர்கள் வீட்டு முகப்பில் மாட்டியிருக்கும் ‘மகாதேவன்’ என்ற பெயர்ப்பலகையை ஒரு தடவைக்கு, இரண்டு தடவையாக முறைத்துப் பார்த்த வண்ணம் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களைத் தொடர்ந்து வெள்ளைத் துணியொன்றை இடுப்பைச் சுற்றித் தோளில் போட்ட-படி; கைகளில் தாமரைப் பூக்களுடன் ஆண்களும், பெண்களும் ‘சாது... சாது...’ எனக் சோஷம் போட்ட வண்ணம் கூட்டம், கூட்டமாக வருவதும் போவதுமாக இருந்தனர்.

இதுவேறு சுமதிக்கு இனம்புரியாத ஏரிச்சலை மூட்டியது.

வீட்டு முகப்பில் மாட்டியிருக்கும் ‘மகாதேவன்’ என்ற பெயர்ப் பலகையை அப்பாவிடம் சொல்லி இன்றைக்கே கழட்டிப் போட்டுவிட வேண்டுமெனப் பலானியிடம் கூறினார்கள்.

“அக்கா! நேற்று வந்த தெஹிவளைப்பாட்டி தமிழர் களுக்கெதிராய் ஏதோ கிளர்ச்சி பண்ணும் எல்லனம் சிங்களவர்களுக்கு இருக்கு போலிருக்கு சிறில் மத்யுவுக் காக எலக்ஷ்ணில் வேலை செய்த சிங்களக்காடையன் ஒருவன் தெஹிவளை, கனுபோவிலைப் பகுதி எலக்ஷ்ண் லிஸ்ட் ஒன்றை வைத்து அதில் தமிழர்களுடைய வீடுகள், எந்தெந்த ரோட்டில், எங்கெங்கே இருக்கென வேறு சில ரவுடிகளுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை பாட்டி வீட்டு காம்பவுண்டில் இருக்கும் ஜேக்கப் மாமா பார்த்துக் கொண்டு வந்தாராம். நீங்களும் பார்ன்சாலைக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறீர்கள். கொஞ்சம் கவனமாக இருங்கள்: பார்ன்சாலையைச் சுற்றித்தான் சிங்கள ரெளடிக் கூட்டம் அத்தனையும் இருக்குமெனச் சொல்லிவிட்டுப் போகிறார். நீயானால் உன் இஷ்டத்துக்கு ரேடியோவை வைத்து எஸ். பி. பாலசுப்பிரமணியத்தை அலற விட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சிங்களவன் வந்து உன் மன்றையைப் பிளக்கப் போகிறான்” என வேடிக்கையாகப் பயமுறுத்தினால்.

“போடி...போ, உன் பாட்டியும் நீயும். தெஹிவளைப் பாட்டியைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாதா? ஒரு நீயுஸ் கிடைத்து விட்டால் போதும் அதற்குக் கை, கால், மூக் கெல்லாம் வைத்து வீடு, வீடாய்க் கொண்டு செல்லாவிட்டால் தூக்கம் பிடிக்காத ஜன்மம். எழுபத்தி ஏழாம் ஆண்டு குத்துக்கல்லாட்டாம் இருந்த நம் மாமா பிள்ளைய கடையோடு வைத்து எரித்து விட்டார்கள் என்று ‘போன்’ போட்டுச் சொன்னதும் ஞாபக மில்லையா?” பவானி சுமதியின் மீது எரிந்து விழுந்தாள்.

சுமதிக்கும் பாட்டியின் தகவலில் அவ்வளவு நம்பிக்கையில்லை. இருப்பினும் இன்றைக்கென்னவோ பார்ன்சாலைக்குப் போவதும், வருவதுமாக இருக்கும் சிங்களவர்களெல்லாம் தங்கள் வீட்டையே முறைத்துப் பார்ப்பதாக ஒரு பிரயை.

“அம்மா, மும்தாஜ் வீட்டுக்குப் போய் ‘ஸ்டோரி புக்ஸ்’ வாங்கிவர்ட்டுமா?” சமையல்கட்டில் நின்றிருந்த தாயிடம் போய்க் குழைந்தாள் சுமதி.

“நேற்றுப் பாட்டி சொன்னவைகள் மறந்து போச்சா. எங்கேயும் போக வேண்டாம். வீட்டிலேயே இரு” குமரனின் கையில் ‘ஆரஞ்ஜுஸ்’ஸெக் கொடுத்த படி மகளைக் கடிந்தாள்.

“அம்மா, ஒரு ஜந் து நிமிஷம்; பக்கத்துத் தெருதானே... வீட்டிலேயே உட்கார்ந்திருக்க போர் அடிக்குது...”

“பாவம் சுமதியக்காக. அவர் ‘பிரண்ட்’டைப் பார்க் காட்டி அவளுக்குத் தூக்கமே பிடிக்காதே? போய் வரட்டும் விடுங்கம்மா.”

ஏழு வயதுத் தம்பி அவளுக்காக சிபாரிசு பண்ணி னன். அம்மா செல்லம் அவன். தான் கூறினால் அம்மா எதுவும் செய்வாள் என்பது அப்பின்சு மனதின் நம்பிக்கை.

“போவதும் வருவதுமாக ஐந்து நிமிடத்துக்குள் வந்து எட்டேவேண்டும். சினிமா, டிராமாவேன் நேரந் தெரியாமல் அரட்டையடித்துக் கொண்டிருக்கக்கூடாது.”

அம்மா விடை கொடுத்தாளோ இல்லையோ சிட்டாய்ப் பறந்தாள் சுமதி.

மும்தாஜ் வீட்டுக்குச் சென்று ஓரிரு நிமிடங்கள் கூட ஆகியிருக்காது; ஏதோ பெரிய கூச்சல்கள், குழப்பங்கள், வெடிச்சத்தங்கள் தன் வீட்டுப் பக்கம் கேட்கவேகையைப் பிடித்திமுத்து நிறுத்திய மும்தாஜையும் உதறித் தள்ளி விட்டு ஆவேசத்துடன் ஓடிவந்தாள்.

கொஞ்சம் அங்கேயிங்கே அசைத்தால் கூடப்போதும், தனக்குமேலேயே சரிந்து விழுந்து உடைந்து சிதறுவதற்குத் தயாராக இருந்த சாக்குமுட்டைகளின் இடுக்குக்குள் அமர்ந்தபடியே தைத்திருந்த கோணிச் சாக்கின் ஒரிமையை அறுத்து அதனுடே தன் ஒற்றைக் கண்ணினத் தெரியமாகப் பதித்தாள் சுமதி. அவள் வீட்டுக் காம்பவுண்ட் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

சில மணித்தியாலங்களுக்கு முன்னர் ‘சாது...சா...து’ வென புத்தரை நினைத்து புனிதமந்திரம் ஓதியவர்களா இவர்கள்? கண்களை முடி நிஷ்டையிலிருக்கும் புத்தரின் புனிதக் கோயிலுக்கு முன்னாலேயே கைகளில் கோடரியும் கத்தியும், வாஞ்சமாய் கொலை வெறியுடன் பாய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பார்ன்சாலையின் உள்ளேயிருந்து ‘பெற்றேல் டின்’ களுடன் மஞ்சள் துணி சுற்றிய காடையர்கள் ஓடுவது தெரிந்தது.

“ஐயோ கடவுளே! எங்கள் வீட்டைக் கொஞ்சத்தப் போகிறார்களா?”

அம்மா... முருகா... அ...ம...மா...

“—இது யார் குரல்? அக்காவா? அம்மாவா...?

சுமதி பதறினன். மேலும் அவளால் மறைந்திருக்க முடியவில்லை. “அ...க்கா... நானும் வந்து விடுகிறேன்... வந்...து விடு...கிறேன்” என்று அலறிக்கொண்டே எழுந்து ஓடினான்.

அது யார் புடவை? அம்மா காலையில் குளித்து விட்டுக் கட்டிய சிவப்பு சின்னைப்பட்டுப் புடவை அல்லவா?

“அ...ம்...மா”

ஏழெட்டுக் காடையர்கள் தன் தாயை நிலத்தோடு அழுந்த தரதரவேன வெளியே இழுத்து வருவது தெரிந்தது. தாயாருக்குப் பின்னால் அலறிக்கொண்டே ஒடி வரும் குமரன்.

‘ஜீயோ...என் அம்மாவை என்ன பண்ணப் போகி ரூர்கள்?’

நிலத்தில் இழுபட்டு வந்த அவள் புடவை வீதியில் வந்து விழுந்தது. ஏழெட்டுப் பேர் மத்தியில் புழுவாய்த் துடிக்கும் தாயார். அவர்கள் முதுகில் தன் விளையாட்டுச் சக்கரத்தால் இடித்துத் தள்ளிவிட்டு தாயை விடுவிக்க கையில் சக்கரத்தைத் தூக்கியபடி ஆவேசங்கொண்டு நிற்கும் குமரன்.

‘காம்பவுண்ட்’ சுவருக்குள் மறைந்து நின்ற சமதிக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

“குமரா, வேண்டாம்டா... அவர்கள் கண்ணில் படா மல் ஒடிவா... இங்க... ஒடி...வா...’ என்று வாய்விட்டு கத்த வேண்டும் போலிருந்தது சுமதிக்கு.

ஆனால் நிலைமையை உணர்ந்து மௌனமாக நின்ற வண்ணம் அவன் கண்களில் படும்படியாகத் தன் கையைத்திருப்பித் திருப்பித் தன் பலங்கொண்டமட்டும் ஆட்டினால் சுமதி.

ஊக்கும்...அவன் திரும்பவேயில்லை. தன் தாயாரை அவர்களிடமிருந்து விடுவித்துவிடவேண்டும் என்பது போல் ஒடியோடி தன் வலிமைக்குத் தக்க கற்களைத் தூக்கி அவர்களுக்கு குறிவைத்து எறிந்தான்.

சாரென்று ஒரு சின்னக்கல் எவ்வே ஒருவனின் இடுப்பில் படவே 'பட்டென்று தன்னுணர்வு வரப்பெற்ற சிங்கள வெறிநாய், குமரன் பக்கம் திரும்புவது தெரிந்தது.

"குமரா, அங்கு நிற்காதே; இங்கே சுமதியக்கா இருக்கிறேன் ஓடிவாடா...த...ம்பி..." என்று வாய்வட்டு அலறியபடியே கையை ஆட்டினால்.

அதற்குள்ளாக பின்னால் திரும்பிய சிங்களக் காடையன் கையிலிருந்த இரும்புக் கழியால் குமரனின் மண்டையில் அடித்தான்.

'தம்...பி... குமரா...' சுமதி 'கிறீச்' செனக் கதறியபடி பின்னால் சரிந்தாள்.

அந்தச் சமயம் மகா தேவனின் ஹோட்டல் தீக்கிரையாக்கப்பட்டு வெளியே ஓடிவந்த மகாதேவனையும் அதற்குள் தூக்கிப் போட்டதை கண்ணால் பார்த்து விட்டு, அதனை எப்படியும் வீட்டுக்குத் தெரியப் படுத்த வேண்டுமென ஒளிந்து மறைந்து ஓடிவந்த உறவுக்காரப்பைய ஞெருவன் சந்தில் திரும்பியதும் சுமதி நிற்கும் இடத்தை கண்டு கொண்டான்.

உடனே ஓடிச் சென்று சுமதி அலறும் சத்தம் வெளியே கேட்காதபடி அவள் வாயைப் பொத்தியபடி கீழே உட்காரவைத்தான்.

சில நிமிடங்களுக்குள் அந்தக் கும்பல் கலைந்து சென்றது.

அதுவரையும் அழுகையும், விசம்பலுமாக உட்கார்ந்திருந்த சுமதியைத் தேற்றிய வண்ணம் வீட்டு முசுப்புக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

'கும்பவுண்ட்' குக்குள் உயிரற்று அலங்கோலமாகக் கிடந்த தன் தாயின் வெற்றுடம்பைப் பார்த்ததும்

மீண்டும் ‘அம்மா...அம்...மா’ வெனக்கதற ஆரம்பித் தாள் சுமதி.

புத்தகோயிலுக்கு முன்னால் கட்டித்தொங்கிய வெள் ளாச் சீலையொன்றை அவ்வாலிபன் அறுத்துக் கொடுக்க அதனால் தாயின் சடலத்தை முடினால் சுமதி.

தூரத்தே மன்னை பிளந்து கிடந்த தன் தம்பியின் உடலைத் தூக்கி வந்து தாய்க்குப் பக்கத்தில் வளர்த்தினால்.

அதற்குமேல் அவளால் தன் வேதனையை அடக்க முடியவில்லை.

‘அம்மோ... உங்களுக்கு நேர்ந்த கதி தெரியாமல் அப்பா போய்விட்டார். அப்பா போனது தெரியாமல் நீங்கள் எல்லோரும் ஒன்றாகப் போய்விட்டார்கள் ...நான் ...பாவி...பாவி...’ என்று வெறிகொண்டவள் போல் தன் மன்னையில் மடார் மடாரென அறைந்தாள்.

சுமதியைத் தேற்றும் வகை தெரியாமல் நின்ற அவ்வாலிபன் எங்கோ சுத்தம் கேட்பது போலிருக்கவே ‘சட்’ டென்று அவளைப் பற்றியிழுத்துக்கொண்டு அகதிகள் முகாமைத் தேடி ஓடினான்.

தலை கீழ்

புறப்படுவதற்கு முன்னால் மீண்டும் ஒரு தடவை மாணிக்க கங்கையில் மூழ்கியெழுந்தான் .புஷ்பராஜன்.

பச்சைக்கம்பளம் விரித்தது போல் ; பசும்புற்களுக்கும்... காட்டுப் பூக்களுக்கும் மத்தியில் “ஸ்” என்ற பேரிரச்சலுடன் பளிங்கு போல் பாய்ந்து செல்லும் மாணிக்க கங்கையில் எத்தனை தடவை மூழ்கி எழுந்தாலும் புஷ்பராஜனுக்குத் திருப்தி ஏற்படுவதில்லை.

இது இன்று நேற்று ஏற்பட்ட பழக்கமும் அல்ல. முன்று வயதிலிருந்தே ஏற்பட்ட பழக்கம் அவனது தந்தை சிவலிங்கநாடார் திருநெல்வேலியிலிருந்து முதன் முதலாக இலங்கைக்கு வந்த போது வெறுங்கையுடன் தான் வந்தார்.

ஆனால் அவரது உடலுழைப்பு — எல்லாவற்றையும் அனுசரித்துப் போகும் குணம்—அதிர்ஷ்டம், எல்லாமாகச் சேர்ந்து புஷ்பராஜன் பிறக்கும் பொழுது தெமட்டக் கொடையிலுள்ள பிரபலமான ‘அம்பாள் கபே’க்கு அவரை உரிமையாளராக்கியிருந்தது.

விழுதி அணிந்த நெற்றி... அதனிடையே பளிச்செனத் துலங்கும் சந்தன குங்குமம்... வாய்ந்தைய வெற்றிலை பாக்குடன் இதழ்களில் நிறைந்திருக்கும் டுன்சிரிப்பு அனைத்தும் ஹோட்டலீச் சுற்றியுள்ள தமிழர்களை மட்டுமல்ல; சிங்களவர்கள், முஸ்லிம்கள் அனைவரையும் வெகுவாகக்

கவர்ந்திருந்தது. அதனால் 'அம்பாள்கபே'க்கு நல்ல வியா பாரம். சிவலிங்கத்தின் கையில் பணம் தாராளமாகப் புரண்டது.

அதனுலெல்லாம் சிவலிங்கம் தெய்வ நம்பிக்கையேயோ பூர்வீகத்தையோ மறந்துவிடவில்லை. வருடா வருடம் கதிர்காமத்துக்குச் சென்று முருகனை வழிபடுவதை ஒரு தவமாகவே மேற்கொண்டிருந்தார்.

புஷ்பராஜனுக்கு நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து இந்த நியதி மாறியதில்லை. ஒவ்வொரு தமிழ் வருடப்பிறப் பன்றும் குடும்பத்துடன் வந்து முதலில் முருகனை வழிபட்டு விட்டுப் பின்னர் அதற்குப் பக்கத்திலே இருக்கும் கிரிவி காரைக்கும் சென்று வருவார்.

தந்தை காலத்திலிருந்து வழக்கத்திலுள்ள இப்பழக் கத்தை தந்தை மறைந்த பின்னரும் புஷ்பராஜன் ஒழுங் காகக் கடைப்பிடித்து வந்தான்.

ஆனால் அவனது சின்னப்பிராயத்தில் பார்த்தது போல் கதிர்காமம் இப்பொழுது இல்லை. கோயிலுக்குப் பக்கத்திலேயுள்ள கிரிவிகாரையின் கட்டிடங்கள் பெரிதாகி விட்டன. ஆங்காங்கே வழியெங்கும் புத்தபிக்குகள் சின்னச்சின்ன விகாரைகளாகக் கட்டிக் கொண்டு உட்சார்ந்து விட்டனர். கோயிலைச்சுற்றி கருவாடும், மீன் வறுவலுமாக மாமிச விற்பனை பெருகிவிட்டது. எப் பொழுதும் ஏதோ ஒரு திசையிலிருந்து சிங்களத்தில் ஒதுப்படும் ஓயிரீத் தின் ஒலி காதில் விழுந்துகொண்டே விருந்தது.

இதனால் அங்கேயுள்ள முருகன் கோயிலின் கீர்த்தி மங்கிக்கொண்டே வந்தது. போதிய பெராமரிப்பு இல்லாமல் கிழிந்த திரைச்சீலைகளும் காரை விழுந்த மண்

சுவர்களுமாய் இந்துத் தெய்வங்களின் பூஜை மண்டபங்கள் பாழடைந்து கிடப்பதைப் பார்க்கும்பொழுது அவனது நெஞ்சுக்குள் அவனையும் அறியாமலோருவேதனை பிறக்கும். கோயிலுக்கு ஏதாவது பண்ணவேண்டும்போல் மனசு அடித்துக்கொள்ளும். ஆனால் என்ன செய்வது?

தமிழர்கள் தங்கள் சொந்தப் பணத்தைச் செலவு செய்து கட்டிய இராமகிருஷ்ண மடமே இப்பொழுது தமிழர்கள் கையில் இல்லை. அரசுடைமையாக்கப்பட்டு புத்தபிக்குகளின் தங்குமடமாக மாறிவிட்டது. இவையெல்லாவற்றையும் உத்தேசித்து வருடந்தோறும் குடும்பத்தை கதிர்காமத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதை நிறுத்தி விட்டாலும்கூட புஷ்பராஜனால் ஒருமுறையேனும் போகாமல் இருக்க முடிவதில்லை.

எத்தனை சந்நிதிகளுக்குச் சென்று வழிபட்டாலும் கிடைக்காத மன அமைதியை குன்றிலுள்ள குமரனும் இவ்மாணிக்க கங்கையும் அவனுக்கு வழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இவ்வருடம் தமிழ்ப் புது வருடத்திலன்று² புஷ்பராஜனுக்கு கதிர்காமம் வரமுடியவில்லை. பல்வேறு வகையான தடங்கல்கள். ஆனால் அதுவே அவனுக்கொரு மன உறுத்தல்காக இருந்து கொண்டிருந்தது. நான்கைந்து மாதங்கள் ஒத்திப் போட்டுக் கொண்டே போன அப்பயணத்தை திட்டிரென ஒரு சனிக்கிழமையைன்று மேற்கொள்ளவேண்டுமென முடிவெடுத்தான்.

“பானு, இரண்டு நாளைக்கு கடை நிர்வாகத்தை நீயே பார்த்துக்கொள். நான் கதிர்காமம் சென்று விட்டு இரண்டே நாளில் திரும்பி விடுகிறேன்” என்றான்.

பானுவுக்கு அதில் அவ்வளவு இட்டம் இல்லை. இருப் பினும் தன் கணவன் எடுக்கும் சில முடிவுகளை மாற்ற முடியாதென அனுபவத்தில் தெரிந்தவளாதலால்.

“என்னங்க, தனியாகவா போகப்போறீங்க? முன்னரைப்போல் தமிழர்கள் அந்தப் பக்கத்துக்குச் செல்ல முடியாதாமே. வேண்டுமானால் உங்கள் நண்பர்கள் யாரையாவது கூட்டிச் செல்லுங்களேன்” என்றார்.

“சேச்சே, அதெல்லாம் வெறும் புரளி. நான் என்ன புதிதாகவா போகிறேன். முன்று வயதிலிருந்தே பழக்கப் பட்ட இடம்” பானுவின் பேச்சைப் புஷ்பராஜன் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவுமில்லை, பயணத்தை நிறுத்தவும் இல்லை.

கங்கையில் மூழ்கியெழுந்ததும் கோயிலுக்கு வந்து விடுதியை நெற்றி நிறைய அணிந்து கொண்டு திரும்பிய புஷ்ராஜனை, வெகு நாளாக அங்கு அர்ச்சனைத்தட்டு வியாபாரம் செய்யும் வியாபாரியொருவர் அவசரமாகக் கூப்பிட்டார்.

“சார், உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா? கொழும் பெல்லாம் பெரிய கலவரம் முண்டிருக்கிறதாய்ப் பேசிக் கொள்கிறார்களே. தமிழர்களையெல்லாம் கண்ட கண்ட இடத்தில் அடித்துக் கொல்கிறதாகக்கூட இன்று காலையில் ஒருவன் குறிஞன் நான் கடையை முடிவிட்டு தெரிந்த சிங்கள வீட்டில் போய் இருக்கலாமென நினைக்கிறேன்; இந்தச் சமயத்தில் நீங்கள் தனியாகக் காரில் போவது நல்லதல்ல...”

“எங்கேயாவது ஒன்றிரண்டு நடந்திருந்தாலும் கூட வதந்திகளைப் பரப்பவென்றே காத்திருக்கும் கோஷ்டிகள் அதற்கு தலை, வால் எல்லாம் வைத்துப் பெரிதுபடுத் தியிருப்பாங்க... ஜே. ஆரின் ஆட்சியிலே தமிழனுக்குப்

பாதகமாய் எதுவும் நடக்காதென்பதில் எனக்கு நல்ல நம்பிக்கையிருக்கிறது. அப்படி எதனையாவது எதிர்க் கட்சிக்காரங்க தூண்டிவிட்டிருந்தாலும்கூட அவர் அடக்கி விடுவார். அப்படித்தான் இல்லாவிட்டாலும் நான் போகாமல் இருக்க முடியுமா பெரியவரே... மனைவி குழந்தைகள்”

— புஷ்பராஜன் கடைக்காரருக்குப் பதில் கூறிய படியே ‘ஷேர்ட் பாக்கெட்’யில் கைவிட்டு கார்ச்சாவியை கையிலெடுத்தான்.

அம்பாந்தோட்டையைக் கடந்ததும் காலி வீதியில் சில இடங்களில் புகை மண்டலங்கள் தெரிவதுபோல் புஷ்பராஜனின் கண்ணில்பட்டது.

“சட்” டென்று காரின் வேகத்தைக் குறைத்த பொழுதும் எதனையும் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இன்னும் ஐம்பது, அறுபது யார்ட் போய்விட்டால் வழக்கமாக அவன் ‘மீ’ குடித்து விட்டுச் செல்லும் சாயபுவின் ஹோட்டல் வந்துவிடும். விஷயத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம். காரின் வேகத்தை மீண்டும் அதிகரித்தான்.

தூரத்தே வரும்பொழுதே சாயபு கடைக்கெதிரே சிங்களக் குப்பலொன்றும் சில போலீஸ்காரரும் ராணுவத் தினருமாகச் சீசர்ந்து நின்று சிரித்தபடியே ‘மீ’ குடித்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

அவர்கள் சேர்ந்து நின்று பேசும் உற்சாகம், கைகளில் வைத்திருக்கும் பயங்கரமான ஆயுதங்கள், கண்களில் தெரியும் கொரேம், சாயபு கடைக்கு இரண்டு கடைகள் தள்ளி சின்னுபின்னமாக்கப் பட்டுக் கிடக்கும் தமிழனின் கடை...

புஷ்பராஜனின் நெஞ்சுக்குள் திகில் பரவியது. என்ன செய்வதென்று அறியாது கைகள் பதற்ன. அவர்கள் கண்களில் படாமல் எப்படித் தப்பிச் செல்வது?

வெளியே எட்டிப் பார்த்தான். அங்கே அவன் கண்ட காட்சி அவனே நிலைகுலைய வைத்தது.

சிங்களக் கும்பலுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற வானின் பின்புறத்தில் ஒரு பெண்ணின் நிர்வாணமான உடல் தலைகிழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அப்பினத்தின் கழுத்தில் ‘தமிழ்ப் பெண்’ எனச் சிங்களத்தில் எழுதிய அட்டையொன்றும் கட்டிவிடப்பட்டிருந்தது.

புஷ்பராஜனின் இரத்த நரம்புகள் அனைத்திலும் குடேறியது. இதயம் கொதித்தது. இந்தச் சோம்பேரிக் கூட்டத்துக்கு இவ்வளவு தலைக்கொழுப்பா...?

‘ஹ’ குடித்தவர்கள் ஓவ்வொருவராய் அவ்வானுக்குள் ஏறுவதற்காகத் திரும்பும் சமயம் புஷ்பராஜனின் காரின் இரைச்சல் அவர்கள் கவனத்தை ஈர்த்தது.

சிங்களக் குண்டர்களில் ஒருவன் நடுவீதிக்கு ஓடிவந்து இரண்டு கைகளையும் ஆட்டிக் காரை நிறுத்தினான்.

நெற்றியிலுள்ள விழுதியை அவசரமாக அழித்து விட்டு நிமிர்ந்தான் புஷ்பராஜன்.

காருக்குள் அவன் குளிவதற்கு முன்பாகவே புஷ்பராஜனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த அர்ச்சனைத் தட்டை அவன் பார்த்து விட்டதற்கு அடையாளமாய்...

“அடோ...தெமிலக்...” எனச் சிங்களத்தில் சூச்சவிட்டான்.

ராணுவ வீரர்கள் கும்பல்கள் அனைத்தும் அடுத்த ஸ்ரூடி அவனே நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தன.

இவர்களிடம் மாட்டிக் கொண்டால் ஆபத்து. நடப் பது நடக்கட்டும். அவர்கள் கையில் சிக்காமல் தப்பி விட்டால் போதும்.

புஷ்பராஜனின் காலும், கையும் அசர வேகத்தில் இயங்கின. ஒரு வெட்டு வெட்டிக் காரை எடுத்துக் கொண்டு புயல் வேகத்தில் பறந்தான். ஐம்பது கண் தூரம் கூடப் போயிருக்க முடியாது. ‘டமார்’ என்றேரு சத்தம்.

ஙன் இமைக்கும் நேரத்தில் காரின் பின் பக்கத்தில் தி மூண்டது. அவனது கண்ட்ரோலு’க்கும் அடங் காமல் கார் தெருவோரத்து மரமொன்றில் மோதி நின்றது.

நெஞ்சிலே பலமான அடி. ஒரு சில நிமிடங்கள் எதுவுமே புரியவில்லை. ஒரு கணந்தான்; மறுவினுடி...

துப்பாக்கிகளுடன் ராணுவத்தினர் தன்னை நோக்கி ஓடிவருவதைக் கண்டான். உயிர்ப்பயம் புஷ்பராஜனை உலுக்கியது. வலியையும் மறந்து கைகள் இரண்டையும் மேலே உயர்த்தியபடியே காரில் இருந்து கீழே சூதித்தான்.

“தெமில் ப்பல்லா துவாண்டத பளான்னே?”

“தமிழ் நாயே! ஓடவா பார்க்கிறோய்?” — ராணுவ வீர வெளிருவன் தன் துப்பாக்கி முனையினால் அவனது அடி வயிற்றில் இடித்தான்.

“சார், பிள்ளை... என்னை விட்டுவிடுங்கள். நான்கு குழந்தைகளுக்குத் தகப்பன் சார். எது வேண்டுமோ எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” புஷ்பராஜன் பேசியபடியே தன் கழுத்திலிருந்த சங்கிலியைக் கழுட்டினான். மோதிரத்தை உருவியெடுத்தான். ‘பாக்கெட்டு’ல் ருந்த பணத்தை வெளியே எடுத்தான்.

‘எல்லாவற்றையும் அவர்கள் கையில் கொடுத்துவிட்டு, ‘சார், என்னை மட்டும் விட்டுவிடுங்கள். நான் பின்னை குட்டிக்காரன்.’’

அவனது உடமைகளை வாங்கித் தன் ‘பாக்கெட்’டில் போட்டுக் கொண்ட ராணுவவீரன் விஷமமாகச் சிரித்த படியே பக்கத்தில் நிற்பவனிடம் எதையோ கூறினான்.

‘‘உங்களைத் தெய்வமாய் நினைச்சுக் கும்பிடறேன் சார்... என்னை விட்டுவிடுங்கள்’’ — கடைசி நேர வாய்ப் பையும் தவறவிடக் கூடாது என்பதுபோல் கெஞ்சினான் புஷ்பராஜன்.

வயிற்றிலிருந்த துப்பாக்கி முனை சற்று நெகிழ்ந்தது. ‘கந்தா... முருகா... கதிரமலையானே... காப்பாற்று...’ மனதுக்குள் பிரார்த்தித்தான்.

பின்னாலிருந்த ஒருவன் ‘சட்டெனத் தாம்புக் கயிரென்றை அவன் நெஞ்சுப் பக்கமாக வீசினான்.

‘‘ஏன்...? ஏன்... ஏ...ன்?’’ புஷ்பராஜன் பதறினான்.

அவன் உதறல்களையும் மீறி வீறுவிறென அவன் கையையும், காலையும் உடலுடன் சேர்த்துப் பினைத் தார்கள், சிங்களக் குண்டர்கள்.

‘‘என் னை விட்டுவிடுங்கள்... விட்டுவிடுங்கள். தெய்வ சத்தியமாய் நான் ஜே... ஆருக்கு ‘வோட்’ போட்டவன், என்னை விட்டுவிடுங்கள்’’ புஷ்பராஜன் கண்களில் நீரோடக் கதறினான்.

‘‘பட்டென்று குண்டுக் கட்டாக அவனைத் தூக்கிய வர்கள் பற்றியெயியியும் நெருப்புக்குள்ளே வீசினார்கள்

உடலைத் தகித்த தீப்பிழும்புகளுக்கிடையே புழுப் போல் நெளிந்தான் புஷ்பராஜன்.

“முருகா...கந்தா...கணேசா... என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்... காப்... பாற்றுங்கள்...காப்...” தன் நினைவுள்ள வரை கதறினான்.

புஷ்பராஜனின் அலறல் அடங்கும் வரை வேடிக்கைப்பார்த்த சிங்களக் கும்பல் மீண்டும் அவ்வாளில் ஏற்ற ஊர்வலத்தை ஆரம்பித்தது.

வானின் பின்புறம் தலைகிழாகத்தொங்கிய தமிழ்ப்பெண்ணின் உடல் ஊஞ்சலாடியது.

மலர்ந்த ரோஜாவும் மரணம் எய்தியது

“புஷ்பா... கொன்னுண்டு... டோறுத்தச்சட்பா அடுப்பில் சுடுதன்னீ போட்டிருக்கேன்” நார்க்கட்டிலில் கிடந்து வேதனையில் முனகிய புஷ்பாவின் காதிற்குள் கிசு கிசுப்பதுபோல் மெல்லக் கூறினான் டேவிட்...

“ஏங்க... ஆண்டவன் நம்மை இப்படிச் சோதிக்கணும்? அக்கம் பக்கம் யாருமேயில் ஈயா... எல்லோரும் ஓடிட்டாங்கன்று நீங்க மட்டும் ஏங்க? போயிடுங்கி எங்கையாவது போய் ஒளிஞ்சுக்கிடுங்க. என்னுடைய இந்தக் கோலத்தைப் பார்த்தால் பேய், பிசாக்கூட இரங்கி விட்டு விட்டுப் போயிடுங்க...நான் பிழைச் சுக்குவேன். நீங்க எங்கிட்டாச்சும் ஓடி ஒளிஞ்சிடுங்க”... கணவனின் கழுத்தை இறக்கக்டியபடி கெஞ்சினாள் புஷ்பா.

“அந்த ‘ஆமி’ நாய்கள் பிசாசைவிட மோசமான வனுங்க. எஸ்டேட் கூலிகளென்றால் அவனுசனாக்கு விளையாட்டு பொம்மை மாதிரி. அவைகளை யார் கேட்க முடியும்?” டேவிட் ஆத்திரத்துடன் கட்டிலில் குத்தினான்.

நம்ம இந்தியா கேக்காதுங்களா...? எங்க எம் ஜி.ஆர் அண்ணுச்சிதானே ஆளுரங்க... அவங்களா வது சொல்லக் கூடாதா? புஷ்பா ஈன்ஸ்வரத்தில் கேட்டாள்.

“நமக்கெப்படியடி இந்தப் பெரிய சமாச்சாரங்களைல்லாம் தெரியும்...போனவாட்டி வந்த கலவரத்தில் தானே என் அத்தைப்பொண்ணு சிங்களவன்கள் ஈசயில் அகப்பட்டு அழிஞ்ச அவமானம் தாங்காமல் தற்கொலை பண்ணிக் கொண்டாள். அந்த வேதனையே நெஞ்சில் ஆறுவதற்குள் மீண்டும் ஒரு கலவரம்...சே...எங்களையொரு பேடிகளாக எண்ணிவிட்டான்கள். நமக்கும் ரோஷம், மானம் இருக்கென்பதை ஒரு நாளைக்கு—” ஆத்திரத்துடன் கறுவிய டேவிட்டின் குரல் அவனையுமறியாமல் உயர்ந்தது.

“ஸ்...மெதுவாகப் பேசுங்கள். வெளியே கேட்கப் போகுது. தமிழன் எங்கிருக்கிறஞ்னு மோப்பம் பிடிச்சுக் கொண்டு திரிவான்கள். நம்ம சம்பாதித்த பணத்தை பறிச்சு வைச்சா ஒரு வருஷத்திற்கு அவன் குந்தியிருந்து சாப்பிடலாமே!” தன் உடல் வேதனையையும் மறந்து பேசினால் புஷ்பா.

அப்பொழுது மறுபடியும் அவள் வயிற்றில் சரீரென்று ஓர் வலி.

‘ஸ்...ம்மா மகமாயி’ அடி வயிற்றைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள். சிறிது நேரம் கட்டிலில் அங்குமிங்குமாகத் துவண்டாள்.

புஷ்பாவுக்குத் தனக்கேற்பட்டிருக்கும் வலி பிரசவவலியென்று புரிய ஆரம்பிக்கவே அதனைத் தன்கணவனிடம் கூறினார்.

டேவிட் பதறினான். புஷ்பாவுக்கு இதுமுதல் பிரசவம். அவளை நல்ல மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்று சவுகரியமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென எண்ணி அவன் பணம்கூடச் சேர்த்து வைத்திருந்தான்.

அந்தப் பணம் அவன் ஷேர்ட் பாக்கெட்டொன்றில் அப்படியே இருந்தன.

ஆனால் தமிழர்கள் வீட்டை விட்டு வெளியே வர முடியாத இக்கட்டான் வேளையில் புஷ்பாவுக்கு வலி ஆரம்பித்து விட்டது.

நான்கைந்து நாட்களுக்கு முன்னர் கொழும்பு, கண்டி, இரத்தினபுரி போன்ற பெரிய நகரங்களில் இனக் கலவரம் ஆரம்பித்து தமிழர்களைக் கொல்கிறார்கள், சொத்துக்கள் சூறையாடப் படுகின்றன என்று கேள்விப் பட்ட பொழுதே டேவிட் புஷ்பாவிடம் கூறினான்.

“இந்தக் கலவரம் எஸ்டேட் பக்கமும் பரவும். நீயிருச்கும் நிலையில் எங்காவது மருத்துவ வசதியுள்ள இடத்திற்குப் போய்விடலாம் அல்லது மருத்துவச்சியையாவது வீட்டோடு கூப்பிட்டு வைத்திருக்கலாம்.”

“அப்படியெல்லாம் எதுவும் நடவாதுங்க நம்ம தலைவர் தொண்டமான் அவங்களோடதானே இருக்கார்” என அவனது யோசனையை ஓரேயடியாக நிராகரித்து விட்டாள்.

ஆனால் இப்பொழுது காலம் கடந்து விட்டது.

நேற்றிரவு பக்கத்திலுள்ள ரப்பர் தோட்டத்தில் ராணுவம் புகுந்து தமிழ்க் கூலிகளின் குடிசையில் பண்ணிய அட்டகாசங்களை அறிந்ததும், — விடிந்ததும் விடியாததுமான பனிக்குளிருக்குள்ளேயே லையினில் உள்ள தொழிலாளர்கள் அனைவரும் தோட்டத்தை அடுத்துள்ள அடர்ந்த காட்டுக்குள் போய் ஒளிந்துவிட்டார்கள்.

லையினைக் காலி பண்ணிப் போகும்போது டேவிட்டையும்தான் கூப்பிட்டார்கள்.

அவன்தான் மறுத்துவிட்டான். புஷ்பா இருக்கும் நிலையில் மலைநாட்டின் ஏற்ற இறக்கங்களைத் தாண்டி நடக்க முடியாதென்பதினாலேயே அதனை மறுத்துவிட்டுத் தன் குடிசையிலேயே இருந்தான்.

ஏதோ ஒரு குருட்டுத் தைரியத்தில் தங்கிவிட்டாலும் நேரம் ஆச ஆச மனதுக்குள் ஒரு பதட்டம். ஐனசந்ததியே இல்லாமல்—தொழிலாளர் குடியிருப்புக்கள் ‘அம்போ’ எனக் கிடப்பதைப் பார்த்ததும் அவனையும் அறியாமல் நெஞ்சு ‘படக் படக்’கெனத் துடிக்கத்தான் செய்தது.

இருப்பினும் அதனைப் புஷ்பாவுக்குத் தைரியப் படுத்தாமல்—என்றும்போல் அவளிடம் வேடிக்கையும் விளையாட்டுமாக இருக்க முயன்றார். நடு நடுவே அவன் காதுகள் வெளியே ஏதாவது சத்தம் கேட்கிறதா என் பதிலும் கருத்தாக இருந்தன.

புஷ்பாவுக்கு வளி அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. கட்டிலில் படுத்திருக்க முடியாமல் எழுந்து உட்காருவதும். கட்டிலைப் பிடித்துக்கொண்டு எழுந்து நிற்பதுமாக வேதனையில் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளது நெற்றியில் இதமாக வருடியபடி பக்கத் திலேயே அமர்ந்திருந்த டேவிட்டின் காதுகளில் திடீ ரென நாய்கள் குரைப்பது கேட்டது.

ஒன்றிரண்டாக ஆரம்பித்த நாய்கள் கோரஸ்ஸாக நிறுத்தாமல் ஓலமிட்டன.

புஷ்பாவிற்குத் தெரியாமல் தன் கைகளை விலக்கிக் கொண்டு மெதுவாக எழுந்தான்.

அதற்கிடையே டுமீல் டுமீல் டுமீல் என இரண்டு மூன்று சத்தம் பக்கமாக—வெகு அருகிலேயே கேட்டது.

பதட்டத்துடன், குடிசைக்கதவு பூட்டியிருக்கின்றதா என்பதைப் பார்க்க அதன் பக்கம் ஓடினான்.

புஷ்பா 'வீல்' லென அலறினான். கூடவே ஒரு சின்னக் குழந்தையின் அழுகுரல்.

குடிசையின் கதவை அழுத்திச்சாத்தி மண்வெட்டி கடப்பாரைகளை முட்டுக்கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பிய டேவிட்டுக்கு அந்த நேரத்திலும் தன் குழந்தையின் அழு குரல் உடம்பில் ஒரு புத்துணர்வை யூட்டியது. முகத்தில் மகிழ்ச்சி வெள்ளம். 'கர்த்தரே' என நெஞ்சில் சிலுவைக் குறியிட்டபடி ஓடிச்சென்று தன் தோளில் கிடந்த துவாலையைச் சுற்றிக் குழந்தையை அள்ளிக்கொண்டான்.

இந்தச் சமயத்தில் வீட்டுக்கு வேளியே பூட்ஸ்கால் களின் ஓசை வலுத்தன.

கனைப்பில் முன்கும் மனைவியின் இதழ்களைத் தன் கைகளால் மூடினான். கர்த்தரின் கருணையை வெண்டிய படியே கையில் குழந்தையுடன் அசையாமல் நின்றான்.

"தமிழ் நாய்களைக் காணவில்லை. கெல்லோ எக்னைக் வத் அம்புன்ன நா—ஒரு பெண்கூட இல்லை"—எனச் சிங்களத்தில் கேவியாகப் பேசுவதும் பக்கத்துக் குடிசையில் உள்ளவர்களின் உடமைகள் வெளியே வீசப்படும் ஒலியும் டேவிட்டின் காதுகளுக்குத் துல்லியமாகக் கேட்டன.

"கர்த்தரே" என்று டேவிட் மனதினுள்ளே பண்ணிக் கொண்டிருந்த ஜபம் முடிவதற்குள் முன்னுகொடுத்த மண்வெட்டி, கடப்பாரை கவிழ குடிசைக் கதவு பிளந்து விழுந்தது.

பசியோடு இருக்கும் மிருகங்கள் இரையைக் கண்டதும் பாய்வதுபோல் சிங்கள ராணுவ வீரர்கள் உள்ளே பாய்ந்தார்கள்.

'அம்மா' எனக்கதறியபடி எழுந்த மனைவியை ஒரு கையால் அணைத்தான். மறுகையால் தன் குழந்தையை மார்போடு இறுகப் பிடித்தபடி நிமிர்ந்து நின்றன.

கோழிக் குஞ்சைத் தூக்க வட்டமடிக்கும் பருந்து போல டேவிட்டைச் சுற்றி சில ராணுவத்தினர் நின்று கொண்டனர்.

தமிழர்கள் தப்பி ஓடிவிடாமலிருக்கப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கை.

அவர்களது உடமைகள் காலால் பந்தாடப்பட்டன. சோற்றுக் கலயம் உருண்டு வந்து டேவிட்டின் காலடியில் நின்றது. அவனைச் சுற்றிச் சோற்றுப் பருக்கைகள் மல்லிகைப் பூப்போல் சிதறியிருந்தன.

வெகு நாளாகப் புஷ்பா பிரியமுடன் காத்து புருஷன் வீட்டுக்கு எடுத்து வந்த மரப்பெட்டி துப்பாக்கி முனையின் ஓர் இடியில் இரண்டானது.

உள்ளேயிருந்த காகிதக் கற்றைகள் வெளியே பறந்தன. அத்தனையும் சினிமாப் புத்தகங்கள்...படங்கள்.

எம்.ஜி.ஆர். தனியாக; மஞ்சளாவுடன்—ஜெயலலிதா வுடன்...லதாவுடன்...ரிக்ஷாக்காரனுக, வண்டிக்காரனுக—பல தரப்பட்ட சினிமா காட்சிப்படங்கள்!

அதைப் பார்த்ததும் ராணுவத்தினரின் முகத்தில் சினமேறியது.

அவைகளை அள்ளி எடுத்து டேவிட்டின் முகத்திலே ஆத்திரத்துடன் வீசியவன், “இவங்கதானே உங்க அன்றைச்சி? இவரு இருக்கிறங்க என்றுதானே உங்களுக் கெல்லாம் திமிரு! இவருதானே கொட்டியாக்களுக்கு

அடைக்கலம் கொடுக்கிறாரு - சோறு போடுரூ? உங்களை ஒண் ஞைவைச்சு தீ முட்டப்போரேம். அவரு எங்களை ஒண் னும் பண்ணமுடியாது! எங்க ஜெயவ த்தமு மாத்தையா...ஒரு துட்டகை மனு! அவருதான் தமிழனை அழிச்சு நம்ம வாழுவைக்கப் போர்ரு? நீங்கெல்லாம் பூண்டோடு ஒழியனும்..." பாதி சிங்களத்திலும் பாதி கொச்சைத் தமிழிலுமாகத் திட்டியபடி படங்களைத் தூள்துளாக்கிப் பறக்கவிட்டான்.

"இந்தா, பிடி தீப்பெட்டி. உன் மனைவிக்கு நீயே தீட்டு. பிடிடா!"

டேவிட்டை நெருங்கி வந்த ராணுவ வீரனின் கண் களில் டேவிட்டின் நெஞ்சில் புத்தம் புதிய ரோஜாவாக ஒன்றிக்கிடந்த குழந்தைத்தென்பட்டது.

பாய்ந்து சென்று அவன் கையிலிருந்த இளம் தளிரைப் பிடுங்க முயன்றான். டேவிட் தன் குழந்தையை மேலும் தன் மார்புடன் அணைத்தான்.

ஒரு வினாடி மூர்க்கத்தனமான போராட்டம். குழந்தை வாயில் நுரை தள்ளியது.

"பிசாசுகளே! நீங்களும் குழந்தை பெத்தவங்கதானே?" புஷ்பா காளிபோல் குதித்தாள். அவள் தலைமயிரை ஒருவன் பிடித்து கழுத்தில் சுற்றி இறுக்கினான்.

"டே...வி...ட்" - புஷ்பா அவறினாள்.

டேவிட் பதறிப்போய் திரும்பிய ஒரு கணத்துக்குள் அப் பச்சிளம் குழந்தை ராணுவ வீரனின் டூட்ஸ் கால் களின் கீழ் சுதைப் பிண்டமாக இரத்தத்தில் மிதந்தது.

“பாவிகளே” டேவிட் வெங்கைபோல் அவ் ராணுவ வீரனை நோக்கிப் பாய்ந்தான்.

“அடோய்” என்னிடம் மட்டும் ஒரு துப்பாக்கியிருந்தால் ஒரு...துப்...பாக்கி...துப்!”

வாய்மூலுவதற்குள் பிடரியில் அடுக்கடுக்காகப் பாய்ந்த துப்பாக்கி ரவைகளைத் தாங்கியபடியே நிலத்தில் பின்மாக வீழ்ந்தான்.

சற்று நேரத்தில் அக்குடிசை பக பகவென்று எரிந்தது. ராணுவ ‘டிரக்’ ஒரு ஜாலியான சிங்களப் பாட்டுடன் சீட்டியடித்தபடி சென்றது.

அக்கினி வளையம்

முக்குறுணிப் பிள்ளையார் மீது ‘கஸ்டம்ஸ்’ வேலா யுத்தத்துக்குத் தனியானதொரு பற்றுதல். திரிகோணமலையில் பன்குளத்துக்குச் சற்றுத்தள்ளி திருமீனாயாழ்ப் பாணம் வீதியிலிருந்தது அந்தக் கோயில்.

எழுபத்தி ஏழாம் ஆண்டு சிங்களவர்களுக்கும், தமிழர்களுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட கலவரத்தின்போது அப்பிள்ளையாரை அருகிலுள்ள ஆற்றில் தூக்கியெறிந்து விட்டு ‘பிள்ளையார்-நாண்டகியா’ பிள்ளையார் குளிக்கச் சென்று விட்டார் எனச் சிங்களத்தில் விஷுமிகள் சிலர் எழுதியிருந்தனர்.

அதனைப் பார்த்ததும் வேலாயுதத்தின் மனம் புண்ணுகியது. கலவரம் அடங்கியதும் முதற்காரியமாய் பொதுமக்கள் பலிடம் நிதி திரட்டி, கோயிலை புதுப் பித்து மீண்டும் அச்சிலையை பிரதிஷ்டை பண்ணுவித்தார். அன்றிலிருந்து நாள்தோறும் அனுவலகம் செல்லும் பொழுதும் பின் அங்கிருந்து திரும்பும்பொழுதும் அக் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபடத் தவறுவதில்லை.

ஆனால் இன்று எல்லாமே அவசரக் கோலம் “தாயாரின் உயிர் ஊசலாடுகிறது. உடனே புறப்பட்டு வரவும்” என யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அவரது தமிழ் தந்தி கொடுத்ததிலிருந்து அவரால் ஒரு காரியத்திலும்

சிரத்தையுடன் ஈடுபட முடியவில்லை. பேருவை எடுத்து ‘ஆபீஸ்’க்கு ஸீவு எழுதும் பொழுதும் பதட்டம். அதனால் தன் ஆபீஸ் நண்பன் மூலமாகக் கொடுத்து விடச் சைக்கிளில் சென்றபோதும் ஓட்டத்தில் நிதானமில்லை.

வீட்டுக்கு வந்ததும்; ‘அதை எடுத்து வை. இதை எடுத்து வை’ என மனைவியிடம் கூறினாலே தவிர, தானாக எதுவும் செய்யவில்லை. அதற்காக உமா அவரை மனம் நோக்குவதில்லை.

அவருக்குத் தாயாரின் மேலுள்ள பாசம் எவ்வளவென்பது உமாவுக்கு நன்றாகத்தெரியும். சின்ன வயதிலேயே தந்தையை இழந்து விட்டவர். தாயார்தான் அவரை மிகவும் சிரமப்பட்டு வளர்த்து படிப்பித்து நல்ல நினைவுக்கு உருவாக்கியவர்.

“உமா, புறப்படுவதற்கிடையில் கோயிலுக்கு ஒரு தடவை போய்விட்டு வரட்டுமா? என் மனசு நிம்மதி யில்லாமல் தவிக்கிறது.”

“என்னங்க, நீங்க. குழந்தை மாதிரி மனதைப் போட்டுக் குழப்பிக்கொண்டு... புறப்படும் நேரமாயிடுக்கே. இவங்க இரண்டுபேரையும் நான் எப்பாடித் தனியாகச் சமாளிப்பேன்” பெரிய பையன் கோகுலுக்கு ஷேர்டை அணிந்து கொண்டே பதில் கூறினான் உமா.

“சரி சரி, நான் போகவில்லை. ‘பஸ்’ போற வழியில் தானே, கோயிலிருக்கு. ‘பிரைவேட் பஸ்தானே. ஒரு தடவை அதை நிறுத்தச் சொல்லியாவது முக்குறுணிப் பிள்ளையாருக்குச் சிதறு தெங்காய் போட்டுவிட்டுச் செல்ல வேண்டும்” — தனக்குள்ளேயே பேசிக்கொண்டு பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தமானார் வேலாயுதம்.

தனியாருக்குச் சொந்தமான ஜப்பான் - நிலான்ரக மினி பஸ், திரிகோணமலையின் பிரதான பஸ் ஸ்டாண் டுக்கு எதிர்ப்புறமாக நின்றது. கண்டக்டர் பயணிகளின் பொதிகளை வாங்கி ‘பஸ்’ கூரைக்கு மேலே வைத்து தாம்புக் கயிற்றால் இறுக்க கட்டிக் கொண்டிருந்தார். டிரைவரைக் காணவில்லை. நீண்ட தூரப் பயணம் என்பதால் அவரவர் தங்கள் தங்கள் பொதிகள் நழுவாமல் இருக்க வேண்டுமேயென்ற கவலையுடன் கண்டக்டருக்கு கயிற்றை “இப்படி மாட்டு, அப்படி முடிச்சுப்போடு” என ஆலோசனை வழங்கிய வண்ணமிருந்தார்கள்.

கண்டக்டருக்கு அது எரிச்சலை மூட்டுகிறதென்பது அவன் கயிற்றைப் போட்டு இழுக்கும் அவசரத்தில் தெரிந்தது.

உமாவையும், குழந்தைகளையும் பஸ்க்குள் ஏறி உட்காரும்படி வேலாயுதம் கூறினார்.

உமா பையன்களை முதலில் ஏற்றி விட்டு, உள்ளே காலடி எடுத்து வைக்கும் சமயம் டிரைவர் சற்றுப் பரபரப்புடன் வந்தார். முகத்தில் சுரத்தில்லை. வெளியே நின்ற படி ‘பாக்கெட்’டிலிருந்த பீடி’யை எடுத்துப் பற்றவைத்து ஒருதரம் ‘தம்’ இழுத்துவிட்டு — பஸ்சின் கூரையிலிருந்து இறங்கிய கண்டக்டரிடம் ஏதோ ரகசிய மாய்ப் பேசினார்.

“என்ன, பஸ் புறப்படுமா? பஸ் ஸ்டாண்டுல் என்னவோ கலவரம்,. கொள்ளோ, அது, இதுவென்று பேசிக் கொள்கிறூர்களே. இப்படி ஆண்டுக்கொரு தடவை ஆளுக்காள் அடிச்சுக்கொள்வதால் நாட்டில வியாபாரம், தொழில் எதையுமே நிம்மதியாய் நடத்த முடியாமல் போச்சு” — அப்பொழுதுதான் பெட்டியும் கையுமாக வந்த முஸ்லிம் வர்த்தகரொருவர் எரிச்சலுடன் முனு முனுத்தார்.

அவர் இந்த ‘பஸ்’சில யாழ்ப்பாணம் போய் நாளை இரவு யாழ்தேவியல் கொழும்புக்குச் சென்று பின்னர் அங்கிருந்து இந்தியாவுக்குச் செல்ல திட்டமிட்டிருந்தார். அவரிடம் ஏறக்குறைய ஒரு லட்சம் ரூபாய் மதிப் புள்ள வீடியோ டெக், கலர் டி. வி. எல்லாம் இருந்தது. அவைகளைக் கொடுப்பதற்கு யாழ்ப்பாணம் ‘நியூ மார்க் கெட்’ வர்த்தகர் ஒருவரிடம் பேரம் பேசியிருந்தார். அந்த அவசரம் அவருக்கு.

“கொழும்பில், கண்டியிலயெல்லாம் கலவரம் என்று பேசிக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் பேப்பரில் எதையும் காணேம். கால், கை முளைத்த வதந்திகளாகவும் இருக்கலாம். எதற்கும் நாம பொழுதோடயே ஹாரப்பத்தானையை தாண்டிவிட்டால் மிகுதி நம்ம பகுதிதானே. பயப்படத் தேவையில்லை” — டிரைவர் பிரயாணிகளுக்கு தெரியம் கூறிவிட்டு டிரைவர் ‘சீட்’ டில் ஏறி உட்கார்ந்தார்.

‘பஸ்’ புறப்படுவதற்கு முன்னதாக வழக்கம்போல் அன்றும் விநாயகரை நினைத்துச் சிதறுதேங்காய் ஒன்றை பஸ்க்கு முன்னால் அடித்து விட்டு, பஸ்க்ஞர் வந்து ஏறினார் கண்டக்டர்.

எல்லோருக்கும் பின்னால் ஏறிய வேலாயுதம் மனைவிக் குப்பக்கத்தில் வந்தமர்ந்தார்.

ஜன்னலோரம் உட்காருவதற்கு சண்டைபோட்ட தன் பையன்களை உமா சமாதானப் படுத்தினான். பாதி தூரத்துக்கு இளையவன் உட்காருவதென்றும் மிகுதி தூரத்துக்குப் பெரியவன் உட்காருவதென்றும் முடிவாயிற்று.

‘பஸ்’ புறப்படுவதற்கு முன்னாலேயே உமாவுக்கு தூக்கம் கண்களை சமூற்றியது. தந்தி வந்த நேரத்திலிருந்து அவளுக்கு இடுப்பொடிந்த வேலை. அடிக்கொரு தடவை கண்களைக் கசக்கி விட்டுக் கொண்டாள்.

நாட்டிலேற்பட்டிருக்கும் கொந்தளிப்பை ஜாடை மாடையாய் கேள்விப்பட்ட பின்னரும் எவரும் பிரயாணத்தை ஒத்திப் போடவில்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொருவிதமான பிரச்சனைகள். மினி பஸ் முழுவதும் நிரம்பியிருந்தது. கண்டக்டர் பிரயாணிகள் எல்லோரும் வந்து விட்டார்களா என்பதை ‘விஸ்டன்’ பிரகாரம் என்னிப் பார்த்துக் கொண்டார்.

ஏறக்குறைய முப்பத்தைந்து பேர் இருந்தனர். எல்லோரும் முன்னதாகவே ரிசேர்ஸ் பண்ணி வைத்தவர்கள்தாம். தாயாரின் ஆபத்தான நிலைமை; மனைவியின் பிரசவம்; அழுர்வமாக கிடைத்த இன்டர்வியூ; தங்கையின் கல்யாணம் இப்படி ஏத்தனையோ தவிர்க்க முடியாத பிரச்சனைகளை தலையில் சுமந்த மனிதர்களுடன் ‘பஸ்’வேகமாக நகர்ந்தது.

நகரத்து வீடுகளும், கடைகளும் ஒவ்வொன்றை விடைபெற்றன. முக்குறுணிப் பிள்ளையார் கோயில் வருவதற்கு முன்னர் வேலாயுதம் எழுந்து ‘டிரைவர்’ பக்கம் சென்றார்.

டிரைவர் கேள்விக் குறியுடன் நிமிஸ்ந்து நோக்குவது முன்னாலிருந்த கண்ணுடியில் தெரிந்தது.

“பிள்ளையார் கோயில் வரும்போது சற்று நிறுத்தப்பா. நாலு குடம் கொளுத்திவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்.”

“என்ன சார், பொழுதாகுமுன்னர் ஹாரப்பத்தானை எல்லையைத் தாண்டிவிட வேண்டுமெனத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நிலைமை தெரியாமல்” —மீண்டும் விதியில் தன் கண்களைச் செலுத்திய ‘டிரைவர்’ ஏரிந்து விழுந்தான்.

“அவனின்றி ஓர் அனுவும் அசையாதப்பா... ஒரு ஜந்து நிமிஷம் போதும்.”

“விதன்டாவாதம் பண்ணேதீர்கள் சார். நானும் கடவுள் நம்பிக்கையுள்ளவன்தான். யாழ் ப்பாணம் கொண்டுபோய் இறக்கி விடுகிறேன். ஊருக் கொரு பிள்ளையார் இருக்கிறோர். வேண்டியமட்டும் தரிசனம் பண்ணுங்கள்” இப்ப என்னைக் குழப்பாதீர்கள் சார்.”

‘ஸ்...இங்க வந்து உட்காருங்க. அதைப் பின்னால் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.’’

பஸ் டிரைவரிடம் வேலாயுதம் வாக்குவாதம் புரிவதை பிடிக்காத உமா மெதுவாகக் கூப்பிட்டாள்.

“சே...இந்தக் காலத்துப் பையன்களுக்கு ஒரு பயபக்தி கிடையாது” வேலாயுதம் முன்முனுத்தபடியே உமா வின் பக்கத்தில் வந்தமர்ந்தார்.

“போகட்டும் விடுங்கள்”—உமா அவரது கையை அழுத்திப் பிடித்து சமாதானம் கூறினாள்.

ஆத்திரம் அடங்கியதும் தன்னிடமிருந்தபத்திரிகையை எடுத்துப் புரட்ட ஆரம்பித்தார் வேலாயுதம்.

ஜன்னலோரம் இருந்த இளைய பையன் தாங்கி விழ ஆரம்பிக்கவே—அவளை இழுத்துத் தன் மடிமீது சாத்திய உமா பெரிய பையனை ஜன்னலோரம் நகர்ந்து உட்காரச் சொன்னாள். அவன் உற்சாகத்துடன் நகர்ந்து, வெளியே வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

உமாவின் கண்களைத் தூக்கம் அழுத்தியது; அவளால் சமாளிக்க முடியவில்லை. வேலாயுதத்தின் தோளில் மெதுவாகத் தலையைச் சாய்த்தபடி கண்களை முடினாள். இரவின் நிசப்பத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு ‘பஸ்’ பெரிய இரைச்சலுடன் சென்றது.

ஏறக்குறைய இரண்டு 'பர்லாங்' தூரம் அமைதியாகச் சென்ற பஸ், திடீரென 'கிரீச்' சென்ற சப்தத்துடன் குலுங்கி நின்றது.

பாதித்தூக்கத்தில் போய்க் கொண்டிருந்த பயணிகள் திடுக்கிட்டு விழித்து ஒருவரையொருவர் மிரண்டு போய் பார்த்தனர்.

உமாவின் மடியிலிருந்து நழுவிக் கிழே விழுந்த வலியில் 'ஹோ'வெனக் கதறிய பையனீச் 'சட்' டென்று தூக்கி தன் தோளில் போட்டுக்கொண்டாள்.

ஆண்களேவேளாரும் முண்டியடித்துக்கொண்டு வெளியே எட்டிப் பார்த்தனர்.

பஸ்கக்கு முன்னால் வீதியில் பெரிய மரமொன்று குறுக்காக விழுந்து கிடந்தது. அது கிடந்த விதத்தில் வேண்டுமென்றே சாலையோரத்து மரத்தை வெட்டி, வீழ்த்தி வீதியின் குறுக்காகப் போட்டிருப்பது 'பளிக்' செனப் புரிந்தது.

"இது சிங்களக் காடையர்கள் வேலைதான்! வண்டியைத்திருப்பி வந்த வழியே விடு, ஏதாவது குறுக்கு வழியில் போகலாமா பார்" உள்ளேயிருந்தவர்கள் தலைக்கொருவராக ஆலோசனை கூற ஆரம்பித்தனர்.

டிரைவர் பஸ்சை வேகத்துடன் பின்னே நகர்த்தமுற்பட்ட சமயம்; ஈசல்களைப் போல் நான்கு பக்கப்புதர்களிலிருந்தும் துப்பாக்கி, கத்தி, கோடரி, அரிவாள் கஞ்சன் ஓடிவந்த சிங்களக் குண்டர்கள் 'பஸ்'சை மொய்த்துக் கொண்டனர்.

டிரைவர் வெலவெலத்துப்போய் 'ஸ்டியரிங்' 'கிலிருந்து கையை எடுத்தார்.

திடுதிப்பென்று ‘பஸ்’சின் பூட்டிய கதவைத் திறந்து கொண்டு, நீட்டிய துப்பாக்கியுடன் சிங்களக் குண்டர் கள் ஏறினர்.

குழந்தைகள் எல்லாம் அலறத் தொடங்கின; பெண் கள் ஒருவர் பின் ஒருவராய் மறைந்துகொள்ளத் துடித் தனர். தமிழ்ப்பயணிகளின் அத்தனை உடமைகளும் துப்பாக்கி முனையில் பறித் தெடுக்கப்பட்டன.

தன் தங்கை கல்யாணத்துக்கெனக் கொண்டு சென்ற ஐம்பதினாலிரம் ரூபாயை அவர்களிடம் பறிகொடுக்க மன மில்லாது முரண்டு பண்ணிய ஒரு இளைஞரின் கழுத்தில் ஆழமான கத்திக் குத்தொன்று விழுந்தது. அவன் அலறிக்கொண்டே ‘சீட்’டில் விழுந்தான்.

பயத்தில் மிரண்டு போய் தன் கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்திருந்த குழந்தைகள் இரண்டையும் அணைத்த வண்ணம், “நாகைகள், பணம் எல்லாவற்றையும் தந்து விடுக வேறு. எங்களை விட்டுடுங்க குழந்தைகளை ஒன்றும் செய்து விடாதீங்க” எனச் சிங்களத்தில் கெஞ்சியவண்ணம், உமாவின் தாலிச் சரட்டையும் கழுட்டிக் கொடுத்தார் வேலாயுதம்.

நான்கைந்து நிமிடத்துக்குள் வந்த காரியத்தை முடித்துக் கொண்ட சிங்களக் குண்டர்கள், பஸ்சை விட்டு இறங்க ஆரம்பித்ததும் எல்லோர் மனதிலும் ஒரு நிம்மதி பிறந்தது.

துப்பாக்கியுடன் நின்றவன் கடைசியாக இறங்கும் பொழுது, குறிப்பாக உள்ளே இருந்த மூஸ்லிம் வர்த்தகரை மட்டும் கிமே இறங்கும்படி சமிக்ஞை செய்தான்.

அதற்கிடையே வெளியே ‘பஸ்’சைச் சுற்றி நின்ற காடையர்கள் ‘பஸ்’சின் ‘ஷட்டர்’களை படபடவென இழுத்து மூட ஆரம்பித்தனர்.

உள்ளே இருந்தவர்களுக்குப் ‘பளிச்’சென எதுவோ ஒன்று புரிய ஆரம்பித்தது. முஸ்லி ம் வர்த்தகரைத் தொடர்ந்து எல்லோரும் வேகமாக இறங்க முற்பட்டனர்.

இரண்டு பையன்களையும் ஆளுக்கொருவராகத் தூக்கித் தோளில் சாத்திய வேலாயுதமும், உமாவும் முண்டியடித்துக் கொண்டு முன்னால் செல்ல முயன்றனர்.

அவர்களைப் போல் குழந்தையும் கையுமாக நின்றவர்கள் ஏழெட்டுப் பேர்.

வாசல் கதனை வெளியிலிருந்தவர்கள் அமுத்தமாக மூடிவிடவே, ஜன்னல் கண்ணடிகளை உள்ளிருந்தபடியே கைமுட்டிகளினால் அடித்து உடைத்து வெளியே குதித்து விட துடித்தனர்.

வேலாயுதம் அடித்த அடியில் பின்பக்கம் ஜன்னலொன்று ‘கலீ’ரெனச் சிதறியது.

அந்தத் துவாரத்தின் வழியே, வெளியில் கத்தியும், அரிவாளுமாக நின்றவர்களைப் பார்த்ததும், உமா ‘வீல்’ எனக் கத்தியபடி கணவனை இறுக்க கட்டிக்கொண்டாள்.

இதற்கிடையே, “ஓக்கம தாண்ட... ஓக்கம தாண்ட, முழுவதையும் ஊத்து...முழுவதையும் ஊத்து” எனச் சிங்களத்தில் கூட்டத்தினர் ஒருவருக்கொருவர் கட்டளையிடுவது உள்ளிருந்தவர்களின் காதில் சேட்டது.

‘பெட்ரோல் டின்’ னுடன் நின்றவர்கள் அபிஷேகம் பண்ணுவது போல் ‘பஸ்’சின் சகல பகுதிகளிலும் பெட்ரோலை ஊத்தினர். யாரோ ஒருவன் தீக்குச்சியைக் கிழித்தான்.

“அம்... மா... ம்... மா... எங்களை எரிக்கப் போராங்களா... அம்மா ... பயமாயிருக்க... கம்மா... நான் பாட்டி

யைப் பார்க்கணுமேயப்பா...அப்பா...எங்களீரிக்கவிடா தேயப்பா... யப்பா...அப்பா... நெருப்பு சுடுமேயப்பா... ” வேலாயுதத்திடமும், உமாவிடமும் மாறி மாறித் தாவிய குழந்தைகள் பயத்தில் வீறிட்டன.

“எங்களீ விட்டுடுங்க. உங்களுக்குக் கோடி புண்ணிய முன்று. ஐயா...எங்களீ விட்டுடுங்க. முக்குறுணிப்பிளையாரே எங்களீ காப்பாத்து...” — வேலாயுதம் தன் தொண்டை கிழியுமட்டும் ஓலமிட்டார்.

எல்லோரும் பெருங்குரலெடுத்துக் கதறினார்கள். இதை யொன்றையும் சட்டை செய்யாத தீயின் நாக்குகள் ‘பஸ்’ சின் நான்கு பக்கமும் தாவித்தாவி அட்டகாசமாய் ஏரிந்தன.

உமா தன் கணவனை இறுகக் கட்டிக் கொண்டாள். அவர்கள் நெஞ்சுடன் குழந்தைகள் ஓட்டிக்கொண்டனர்.

“அம்மா... ம்மா... ஐயோ... கடவுளே... காப்பாத்... துங்க...” கதறல்கள் மெதுவாக அடங்கத் தொடங்கின.

காட்டின் நடுவே தீப்பிழம்பாக ஏரிந்து கொண்டிருந்த ‘பஸ்’சைப் பார்த்துப் பலமாகச் சிரித்தபடி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது சிங்களக் காடையர்கள் கூட்டம்.

நான்னீண் பியசேன் முதல் நாள்
நான்னீண் பியசேன் முதல் நாள்
நான்னீண் பியசேன் முதல் நாள்

மண்ணீண் மடியில்

அடுத்த 'விப்ட'டுக்காக அலுவலகத்துள் நுழைந்த பியசேனே திடுக்கிட்டுப் போனான். முதல் நாளிரவுப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த மனோகரன் ஏகயும் காலும் கட்டப்பட்ட நிலையில் நிலத்தில் உருண்டு கிடந்தான்.

தொலைத்தொடர்பு சுருவிகளை இயக்கும் 'அன்டர் கிரவுண்ட்' அறையில் எந்தவித யந்திர சாதனங்களும் இல்லை. துடைத்தெடுத்தது மாதிரி வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

'ஸ... பிய... சேனே...' மனோகரன் கம்மிய சூரவில் உதவிச்கழைப்பதையும் காதில் விழுத்தாமல் வெளியே ஓடினான் பியசேனு.

அவன் எங்கே ஒடுகிறான்? அடுத்து என்ன நடக்கப் போகின்றது? என் படைத் துக்காண்ட மனோகரனின் நெஞ்சில் 'பகீர்'ரெனப் பயங்னர்வு பற்றிக் கொண்டது. "ச்சி... பெரியவர்கள் பேச்சைத் தட்டக் கூடாது என வேலைக்கு வந்ததால் ஏற்பட்ட ஆபத்து" மனோகரன் தனக்குள் சலித்துக்கொண்டான்.

வேலைக்குச் சேர்ந்து மூன்று நாட்கள் கூட ஆக வில்லை. முதலில் இந்த நிறுவனத்தில் வேலைக்கு வருவதையே அவன் விரும்பவில்லை. மொத்தம் பதினேழு ஊழியர்களில் இவன் தந்தை மட்டும்தான் அங்கு தனி யொரு தமிழராக இதுவரை காலமும் இருந்து வந்தார்.

அவர் அந்தக் காலத்து மனிதர். சிங்களவர்கள் என்ன சொன்னாலும் ‘யெஸ் சார்’ எனத்தலையாட்டிவிட்டு சமயம் கிடைக்கும்போது மட்டக்களப்பிலிருந்து நல்லதயிரும் வறுத்த முந்திரிக்கொட்டைகளையும் வாங்கிக் கொண்டு வந்து சிங்கள அதிகாரிகளுக்குக் கொடுத்து அவர்களைத் திருப்திப் படுத்திக் கொண்டிருந்தார். இருந்தாலும் கூட அவருக்கு நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய ‘பிரமோஷன்கள்’ கூட அவருக்குப் பின்னால் வேலையில் சேர்ந்த சிங்களவர்களுக்குத்தான் போனது. ஓய்வு பெறும் வயதாகும் வரையும் அவர் எதிர்பார்த்த பிரமோஷன் கிடைக்கவில்லை. அதற்காக அவர் அதிகம் வருத்தப்படவில்லை. தான் ஓய்வு பெறும் சமயம் அங்கேயிங்கேயென சில உபரி உபகாரங்களையெல்லாம் சிங்கள அதிகாரிக்குச் செய்து தன் மகன் மனோகரனை அந்திருவனத்தில் வேலைக்கு எடுக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இதனை மனோகரனுக்குத் தெரிவித்தபொழுதே அவன் மறுக்க ஆரம்பித்தான்.

“உங்கள் காலம் வேறு, என் காலம் வேறுப்பா, இப்ப நமக்கே அவங்களைப்பார்த்தால் நம்மையுமறியாமல் ஒரு வெறுப்புணர்ச்சி நெஞ்சில் பரவுகிறது” எனச் சூழ்நிலையை விளக்கினான்.

ஆனால் அவர் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. நானும் பொழுதும் வீட்டில் இதே பிரச்சனை தலைதூக்கவே வேண்டா வெறுப்பாக ‘அப்ளிக்கேஷனை’ எழுதிக்கொடுத்தான். இரண்டொரு மாதத்தில் பேசாலைக் கிராமத்திலுள்ள தமிழர்கள், சிங்கள இராணுவத்தினரின் மிரட்ட லுக்குப் பயந்து காடுகளில் போய்ப் பதுங்கிக் கிடந்த சமயத்தில் அவனுக்கு வேலைக்கான உத்தரவு வந்தது.

அவன் அதனைக் கிழித்தெறிந்துவிடத் துடித்தான். “தமிழர்களுக்கு வேலை கிடைப்பதே குதிரைக்கொப்பாக

இருக்கும் சமயம் ஏதோ ஆண்டவன் புண்ணியத்தில் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. சமயத்தை நழுவவிடக் கூடாது” எனப் பெற்றவர்கள் நச்சரித்தனர்.

வேலைக்குச் சேர்ந்த முதல் வாரமே, அவனுக்காகக் காத்திருந்தவர்கள்போல் தொலைத்தொடர்பு ‘கண்ட்ரோல் ரூமில்’ இரவு ‘ஷிப்ட்’டை அவனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு சிங்களவர்கள் நழுவி விட்டனர்.

மனோகரன் கட்டப்பட்டிருந்த தன் கைகளைத்தன்னிச் சையாக அவிழ்க்க முயன்றான். முடியவில்லை. அவனது நிலையைத் தன் கண்களால் பார்த்துவிட்டுச் சென்ற பியசேனாவும் உதவ முன்வரவில்லை.

‘டக்... டக்...’கென இரும்பு பூட்ஸ்கள் சப்திக்க உள்ளே நுழைந்த ராணுவத்தினர் தரதரவென மனோகரனை வெளியே இழுத்து வந்தனர்.

“நீதானே புலிக்குத் தகவல் கொடுத்து வரவழைத் தது?” சிங்களத்தில் புயலெனச் சீறியபடி அவன் கண்ணத் தில் ‘பளா’ரென அறைந்தான் ராணுவ அதிகாரி.

கண்ணத்தில் விழுந்த அறையில் நிலைகலங்கிப் போன மனோகரன் ஒரு நிலைக்கு வந்ததும்,

“இல்லை சார்” என மறுத்தான். “பொறுகியனவா மகத்தயாமே கொள்ளோ ஒக்கம கொட்டியாகே யாழுவா தமாய் ஈயத் எக்களெக் கொட்டியாவாகே ஷேர்ட்டுத் அந்தகனத் மெயாவ பளாண்ட ஆவா” பொய் கூறுகிறான். ‘ஐயா, இவனுகளெல்லாம் ரகசியக் கூட்டாளிகள். நேற்றுக்கூட ஒருவன் புலி மாதிரி ஒரு ஷேர்ட்டுப்போட்டபடி இவனைத் தேடி வந்தான் எனச் சிங்களத்தில் பியசேனு எதுவித தயக்கமுமின்றி ஒரு பெரும் பொய்யைப் பதட்டமில்லாமல் கூறினான்.

பியசேனவுக்கு அரசின்மேலிருக்கும் விசுவாசத்தைப் பாராட்டிய அதிகாரி மனோகரனை ‘ஜீப்’பில் ஏற்றுமாறு கட்டளையிட்டார்.

“சார், நான் இந்தவாரந்தான் சார் வேலைக்குச் சேர்ந்தவன். எனக்கு எதுவுமே தெரியாது. சார், பிளீஸ் சொல்வதைக் கேளுங்கள் சார்!” ஆங்கிலத்தில் தன் நிலையை விளக்கிக் கூற முயன்றான் மனோகரன்.

“நோ நோ ‘ஜீப்’பில் போய் ஏறுடா” எவரும் அவன் வார்த்தைகளைச் சட்டை செய்யவில்லை.

மனோகரனைத் துப்பாக்கி முனையில் அழைத்துச் சென்று ஜீப்பில் ஏற்றினார்.

ராணுவ முகாமுக்குள் அழைத்துச் சென்றும் மீண்டும் மீண்டும் அதே கேள்விகள் தொடர்ந்தன.

“புலிகளுக்குத் தகவல் கொடுத்தது நீதானே?”

“.....”

“இதற்காகத்தானே போன வாரம் வேலையில் சேர்ந்தாய்?”

“நீயும் அந்த இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன்தானே. உன்னால் அவர்கள் முகாமை அடையாளம் காட்ட முடியும்...”

“.....”

அவனுக்குப் பதிலே தெரியாத பல கேள்விகளை அவனிடம் கேட்டனர்.

“இல்லை சார். அவர்களை எனக்குத் தெரியாது” மனோகரன் கூறி முடிப்பதகுள் மன் நிரப்பப்பட்டதற்கு விரிவாக விட்டார்.

‘எஸ்-லோன்’ குழாயொன்று அவன் முதுகில் ‘பம்’ ரென் விழுந்தது. மனோகரன் ஷணபோல் சுருண்டு ஒடுங்கினான். மீண்டும் அதே கேள்விகள். மன் நிரம்பிய குழாய் அவன் உடலில் ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் விழுந்து தெறித்தது.

இறுதியாக அடிவயிற்றில் வந்து தாக்கிய குழாயின் வேகத்தைத் தாங்க முடியாத மனோகரன், ‘எனக்குப் புலிகளைத் தெரியாது. நான் புலி...யில்லை பு...லி...யில்...லை...’ ஈனஸ்வரத்தில் முனகியபடியே மூர்ச்சையடைந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தான்.

மறுபடியும் விழிப்பு வந்த சமயம் இருண்ட தொரு அறைக்குள் தான் இழுத்து விடப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்தான்.

பசி வயிற்றைக் குடைந்தது. இரவா பகலா? என்பது கூடச் சரியாகத் தெரியவில்லை. எழுந்து நிற்கவும் அவனுல் முடியவில்லை. கைகளைக் கால்களுக்கிடையில் புதைத்தபடி அறையின் மூலையில் அட்டைபோல் சுருண்டு கிடந்தான்.

“அடோ மெயட்ட வாறேங்” சிறை வாசலில் நின்றிருந்த காவலாளி பக்கத்தில் வரும்படி சிங்களத்தில் இரைந்தான். அவன் கையிலிருந்த அலுமினிய ‘பிளேட்’ டில் இரண்டு ரொட்டிக் துண்டுகள் இருந்தன.

எங்கோ மறைந்திருந்த பசி வயிற்றினுள் அகோரமாக எழுந்தது. மனதில் சற்றுத் தென்புடன் எழுந்தான். நிமிர்ந்து நிற்க முடியாமல் கால் நொண்டியது. காலினை இழுத்துக் கொண்டே வந்து நின்றவனைக் கம்பிக்குள்ளாகக் கையை நீட்டிப் ‘பளா’ ரென் அறைந்தான் அக்காவலாளி. நெற்றிப் பொட்டில் ‘ணங்’

கென்று வலியேறியது. தள்ளாடி விழுந்தான். அவன் விழுந்ததும் கம்பிகளுக்குக் கீழே ‘பிளேட்’டைத் தள்ளி விட்டு நகர்ந்தான் காவலாளி.

அன்று முழுவதும் அந்த இரண்டு ரொட்டித் துண்டுகளுடன் இருந்தவனுக்கு, அடுத்த நாள் காலை மீண்டும் விசாரணை ஆரம்பமாகியது. ஆனால் இந்தத்தடவை விசாரணையின் தொரணமாறியிருந்தது.

“நீயும் புதிதானோ?”

“இல்லை...”

‘பொறு கியாண்ட்’ ஏகோபித்த குரலில் அவனைச் சுற்றி நின்ற ராணுவத்தினர் கத்தினர்.

‘இதிலே கையெழுத்துப் போடு. சிங்களத்தில் எழுதி வைத்திருந்த பத்திரமொன்றை நீட்டி; அதில் அவனைக் கையெழுத்திடும்படி வற்புறுத்தினர்.

“முடியாது சார், நான் புலியில்லை. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் புதிதாக வேலைக்குவந்தவன்” மனே கரன் துணிச்சலாக மறுத்தான். சித்ரவதைகள் குருமாக ஆரம்பித்தன. வாழைக்குலையைக் கட்டித் தூக்குவது போல் அவனைத் தாம்புக் கயிறெறன்றில் தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டனர். அதன் கீழே மிளகாய்வத்தல்களைக் கொட்டி, நெருப்பு மூட்டி அதன் காரத்தை அவன் நாசியில் ஏற்றிப் பார்த்தனர்.

மஹாம். எந்தத் தகவலையும் அவனிடமிருந்து வரவழைக்க முடியவில்லை.

படிப்படியாக அவன் உடலில் தழும்பேறியது, மூலையே மரத்துப் போனது மாதிரி அவனது நினைவாற்றல் குறைந்து கொண்டு வந்தது.

எழுச் சொல்லும்பொழுது எழுந்தான். உட்காரச் சொன்னதும் உட்கார்ந்தான். உடலில் அடி விழும் போது மட்டும் 'ஹோ'வெனக் கதறினான். சித்ரவதைகள் அதிகரிக்கும் போது மூர்ச்சையுற்றுக் கீழே விழுந்தான்.

அரை மயக்கத்தில் சுருண்டு கிடந்த மனோகரின் சிறைக் கதவுகள் திறக்கப் பட்டன. காவலாளி அவனை விலங்கிட்டபடி வெளியே அழைத்துச் சென்றான்.

விசாரணையறையில் அவனைப் போன்றே மேலும் ஏமெட்டு இளைஞர்களின் கைகளில் பூட்டிய விலங்குடன் தொங்கியமுகமும் பஞ்சடைந்த கண்களுமாய் அதி காரிக்குக்கு முன்னால் நிறுத்தப் பட்டிருந்தனர்.

அதிகாரியின் உத்தரவுப்படி இளைஞர்களின் கைவிலங்குகள் அகற்றப்பட்டன.

மனோகரன் தன்கையை நிமிர்த்த முயன்றான். அவனது கைகளே அவனுக்கொரு பாரமாய்த் தொங்கியது.

"இன்னுங்... கொஞ்சங்... தோத்தில் உங்களைவிடுதலை பண்ணப்போறங்... ஒவ்வொருத்தரா வந்து இதுல கையெழுத்துப் போட்டுசிட்டு போக... ஸங்" ராணுவ அதிகாரியொருவர்தனக்கு முன்னால் தடித்துதொரு புத்த கத்தை விரித்து வைத்து விட்டு அரைகுறை தமிழில் கட்டளையிட்டார்.

ஒவ்வொருத்தராக வரிசையில் சென்றனர். 'முநுகா'... நீண்ட பெருமூச் சொன்றை தனக்குள் இழுத்து விட்டபடி நகர்ந்தான் மனோகரன். அவனால் பேருவைச் சரியாகப் பிடிக்க முடியவில்லை; விரல்கள் அசைய மறுத்தன. பெரும் சிரமப்பட்டு விரல்களை மடக்கி கோணல் மாணலாகக் கையெழுத்திட்டான்.

முகாம் வாசல்வரை [முன்னும், பின்னும் ராணுவம் புடை குழ அவர்களை அழைத்துவந்தனர்.

மறு பிறவியெடுத்தது போல் அவ்விளைஞர்கள் வெளி யுலகக் காற்றைச் சுவாசித்தனர்.

“ம...ஓடுங்கள்... ஓரிரு நிமிடங்களில் இங்கிருந்து மறைந்துவிட வேண்டும்” ராணுவத்தினர் எச்சரித்தபடி அவர்கள் முதுகில் துப்பாக்கியை அழுத்தி வெளியே தள்ளினர்.

நடக்கவே வலுவற்றிருந்த தன் கால்களை இழுத்துக் கொண்டோடத் தொடங்கினால் மனோகரன்.

‘டுமீல்... டுமீல்...டுமீல்...’ இடியோசைபோல் துப்பாக்கி வேட்டுக்களின் சப்தம் எழும்பின.

முகாமைவிட்டு இருபத்தி தூரங்கூட ஓடியிருக்க முடியாத மனோகரனின் உடலைக் கிழித்துக் கொண்டு சென்றன, துப்பாக்கி ரவைகள்.

‘டட் பட்ட’டென் குடுபட்ட குருவிகள் போல் விழுந்த தமிழ் இளைஞர்களின் உடல்களை வேடிக்கையாககைப்பார்த்துச்சிரித்தபடி தங்கள் யந்திரத் துப்பாக்கி களின் விசைகளை ராணுவத்தினர் இழுத்து நிறுத்தினர்.

விடங்த பொழுதுக்குள்...

பாடசாலையை விட்டு ‘வீர’ ரெண்று புறப்பட்ட நிலாந்தியும்; அவன் நண்பி சுமதியும் ஒட்டமும் நடையுமாக ‘பஸ்’ ஸ்டாப் வந்தடைந்தார்கள். மனசில் சொல்ல வொண்ணுத திகில்; பல ஆண்டுகளாகப் பார்த்துப் பழகிய மத்துகம விதியை இன்று நிமிர்ந்து பார்க்கவே அவர்களுக்கு அச்சமாக இருந்தது.

எங்கும் புகை மண்டலம்... வீதியிலிருந்த தமிழர் களின் கடைகள் அனைத்துக்கும் தீ வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அன்றைக்கென காற்று வேறு கடுமையாக வீசியது. தீக் கொழுந்துகள் ‘பக் பக்’ கென ஜ்வாலை விட்டெரிந்தன.

“தமிழேயா மராண்ட” என வீதியங்கும் காட்டுக் கூச்சலுடன், கைகளில் மீன் வெட்டும் கத்தியும், இரும்புக் கழிகளும் கோடரிகளுமாய் சிங்களவர்கள் ஒடுவது நிலாந்தியின் கண்ணில் பட்டது. கண்ணங்கரேலென்ற மேனியுடன், கைவிகளைத் தூக்கிப் பக்கவாட்டாக இடுப்பில் செருகியபடி இங்குமங்குமாக அவர்கள் ஒடுவது காட்டிலே கொலைவறியுடன் மிருகங்களைத் தேடித் திரியும் வேட்டுவக் கூட்டம் போல் தென்பட்டது. நிலாந்தி பயத்துடன் சுமதியின் கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

“சமி, எந்த பஸ் வந்தாலும் ஏறிவிடலாமடி... வீட்டுக்குப் பக்கமாகப் போய் விட்டால் ஒரு மைலோ இரண்டு மைலோ ஒடிப்போய்விடலாம்.”

“ம...ம... முதலில் உன் நெற்றியிலிருக்கும் பொட்டை அழித்துவிடு. எனக்கென்னவோ எங்களைப் பார்த்து விட்டால் பஸ்சை நிறுத்துவானே எனப் பயமாயிருக்கு. அவங்களும் சிங்களவர்தானே!” சுமதி நடுங்கியபடி கூறினான்.

“அவங்களுக்கெப்படியடி தெரியும் நாங்கள் தமிழர்களன்று?”

‘அவர்களுக்கா தெரியாது. நாம் தினந்தோறும் ‘கெத்தக்கடுவை’யிலிருந்து பஸ் ஏறுவதையும்... சிங்களப்பையன்கள் பஸ்சுக்குள் நம்மேல் மைகளைக் கொட்டி, அடித்துமிரட்டிக் கலாட்டா செய்வதையும் பார்த்து ரசித்துச் சிரிப்பவர்களாச்சே!’’ என வெளியே கேட்காத வண்ணம் அடிக்குரவில் கடு கடுப்புடன் கூறினான் சுமதி.

“தமிழ்யோ மராண்ட கால எலவாண்ட மே அபே ரட்ட” தமிழர்களை அடித்து விரட்டுங்கள். இது எங்கள் நாடு என சிங்களத்தில் கூச்சல் போட்டபடி வெகுதூரத் தில் ஒரு கும்பல் வருவதைக் கவனித்த சுமதி—

“நிலா, ஒடிவிடலாமடி” எனக் கூறியபடி, தன் நண்பியையும் மறந்து ஒட ஆரம்பித்தாள். அதற்குள் ஓாக சிவப்பு நிற பஸ் சொன்று ‘சர்’ ரென அவ்விடத் தில் வந்து நின்றது.

பஸ் நின்றதோ இல்லையோ இருவரும் பாய்ந்து ஏறி ஞாகள். உள்ளே அதிகக் கூட்டமில்லை. பின்பக்கமாக சில ‘சீட்’ குக்கள் காலியாக இருக்கவே அதில்போய் உட்கார்ந்து கொண்டதும்தான் இவர்களுக்கு முச்சே

வந்தது. இருவரும் ஒருவரையாருவர் பார்த்து தெரியப் படுத்திக் கொண்டார்கள்.

இவர்கள் ஏறியதும்; பஸ் பத்தடி கூட நகர்ந்திருக்காது. மறுபடியும் நிறுத்தப்பட்டது.

நிலாந்தி அச்சத்துடன் வெளியே பார்த்தாள்.

எதிரே சிங்கள மகா வித்தியாலய மாணவர்கள் பலர் கும்பலாக நிற்பது தெரிந்தது.

‘ஹே’வென்ற பேரிரைச்சலுடன் அவர்கள் பஸ்கக் குள் ஏறியதும் “யாருங் தமிழ்நாய்கள் இதுக்க இருக்காங்?” என்று தங்களுக்குத் தெரிந்த தமிழில் கேட்டார்கள்.

“மஸாம்”

எங்கிருந்தும் ஒரு சத்தமும் கிளம்பவில்லை. பஸ்கக் குள் நிலாந்தியையும், சமதியையும் தவிர வேறு தமிழர் கள் எவரும் இருக்கவில்லை.

பயத்தில் நடு நடுக்கிய நிலாந்தி, ரகசியமாய்ச் சுமதி யின் தோனைத் தொட்டாள் தோளில் விழுந்த நிலாந்தி யின் கையை அழுத்திப் பிடித்த சுமதியின் கரங்களும் அச்சத்தில் வியர்த்திருப்பது தெரிந்தது. நிமிடங்கள் மணிக்கணக்காக ஊர்ந்தன.

திமிரென்று முன்பக்கத்துப் படிக்கட்டில் தொங்கிய ஒரு மாணவனின் பார்வை இவர்கள் பக்கம் யதேச்சையாய் பட்டது.

“...அடோ... அறங்... கெந்தக்கடுவ தமிழ்யோ...” என சுட்டிக் காட்டினான்.

அடுத்த கணமே ‘பஸ்’சின் ஒரு முலையிலிருந்து டிபன் பாக்ஸ் ஒன்று நிலாந்தியின் நெற்றிப் பொட்டில் ‘ணங்’ கென்று வந்து தாக்கியது. “...ஐயோ... அம்மா...” எனக் கதறினால் நிலாந்தி. கடுமையான வலி; பஸ் சுக்குள் கலாட்டா உருவாகவும் டிரைவர் பஸ்சை நிறுத்தினான்.

அதுதான் சமயமென பஸ்சை விட்டுக் குதித்த நிலாந்தி தன் புத்தகங்களையும் வீசியெறிந்து விட்டு அசர வேகத்தில் ஓடினாள்.

சுமதி தன்னுடன் வருகிறாளா என்பதைக் கூட அவள் கூட இனிக்கவில்லை.

அவர்களைத் தொடர்ந்து பின்னால் குதித்த இளைஞர் கள் தெருநாய்களை விரட்டுவது போல், தங்கள் கைகளுக்குக்கிடைத்த கற்களையும், கழிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு அவர்களைத் துரத்தினார்கள்.

தெருநாய்கள் கூடச் சில சமயம் விரட்டுபவனைத் திரும்பிப் பார்த்து ஒரு முறைப்பு முறைத்துவிட்டுத் தான் ஒடும். ஆனால் நிலாந்தியோ... சுமதியோ... இரு வருமே தங்கள் முதுகின்மேல் வேகமாய் வந்து தாக்கிய கற்களின் வலியையும் பொறுத்துக்கொண்டு உயிருக்கு அஞ்சி ஓடினார்கள். அவர்கள் கைகளில் அகப்பட்டு விட்டால் அடுத்த நிமிடம் தங்களது மேலாள மானம் போய் ஸ்டிரேமே என்கின்ற அச்சம் அவர்களை ஓட வைத்தது.

கருமுரடான் ஒற்றையடிப் பாதையைத் தான் டியதும் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தாள் நிலாந்தி.

சுமதியைக் காணமுடியவில்லை.

“சும...தி”

“டப் டப் டடப்...”

யாரோ ஒடிவருவதுபோல் ஒரு பிரமை. மீண்டும் ஒற்றையடிப் பாதையை அடுத்த வாழைத் தோப்புக்குள் ஓடினான்.

வாழைத் தோப்பைத் தாண்டிவிட்டால் அவள் வீடு சமீபித்துவிடும்.

வாழைத் தோப்பின் முகப்புக்கு வரும் பொழுதே எதிரே அவள் வீடு குபு...குபு...வென எரிவதும்; அதனைச் சுற்றி ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிங்களவர்கள் வேடிக்கைப் பார்ப்பதும் தெரிந்தது.

“அம்மா...”வென அலறப் போனவள்; ஒரு கணத் துக்குள் தன்னைச் சுதாரித்துக்கொண்டு, தோப்புக்கு இடதுபுறமிருந்த ரப்பர் காட்டுக்குள் சென்று பதுங்கிக் கொண்டாள்.

நிலாந்தி ரப்பர் தொழிற்சாலையில் பணிபுரியும் கதிர் வேலின் ஒரே மகள். அவளுக்குப் பின்னால் பிறந்த இரு வரும் ஆண்கள். மலைநாட்டில் தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலையிழுந்த தமிழ்க் குடும்பங்களில் கதிர் வேலின் குடும்பமும் ஒன்று.

அதனால்தான் இலங்கையின் கரையோரப் பகுதியான கனுத்துறைக்கு வந்து ரப்பர் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது.

“நாங்கள் தான் இப்படித் தொழிற்சாலைக் கூலிகளாக இருந்து அரை வயிறும்... கால் வயிறுமாக வாழ்கிறோம், எங்கள் குழந்தைகளாவது படித்து அரசாங்க உத்தி யோகம் பார்க்க வேண்டும்” என்கின்ற ஆசையை

குழந்தைகள் பிறந்ததிலிருந்தே கதிர்வேலின் மனைவி அவனுக்கு நெட்டுருப் போட்டு வந்தாள். நாளைடுவில் அவனுக்கும் அந்த ஆசை ஏற்பட்டுவிட்டது.

அதனால்தான் முத்தவள் பெண்ணைக் கிருந்தாலும் பரவாயில்லை. எப்படியாவது படிப்பிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலில் வீட்டிலிருந்து ஏழேட்டு மைல்கள் தொலைவிலுள்ள “மத்துகம்”யில் கிருக்கும் பாடசாலையோன்றில் அவளைச் சேர்த்திருந்தார்.

வெளியே கும்மிருட்டு பரவியது. காட்டு மரங்களில் உறங்குவதற்கேன வந்த பறவைகள் சிறிது நேரம் காக் முச்சென்று கத்திவிட்டு உறங்கத் தொடங்கின. அங்கோன்றும் இங்கோன்றுமாக சில இரவு நேரப் பூச்சிகள் மட்டும் கீச் கீச்சென ஒலியெழுப்பிய வண்ணமிருந்தன.

பெற்றேர்களையும், சுமத்தையையும் நினைத்து அழுதழுது ஓய்ந்து போன நீலாந்திச்கு பேலும் அங்கிருங்கப் பயமாக கிருந்தது.

எப்பொழுதோ ஒருசமயம் இந்த ரப்பர் தோட்டத் துக்குள் நிறையப் பாம்புப் பொந்துகள் உண்டு என அவள் தம்பி கூறியதும் இந்த நேரத்தில் ஞாபகத்தில் வந்து அவளை உறுத்தியது. கூடவே அவள் கால்களின் கீழ் அகப்பட்டுக் கொண்ட காய்ந்த சருகுகளின் சரசரக்கும் ஒலி மேலும் மேலும் அச்சத்தையூட்டவே பட படக்கும் நெஞ்கடன் நான்கைந்து ரப்பர் மரங்களைத் தாண்டினான்.

எங்கோ சில குரல்கள்.

தமிழா? சிங்களமா? புரியவில்லை. ரப்பர் மரமொன்றை டீ ரக்கட்டியபடி. மீண்டும் உற்றுக் கேட்டாள். சந்தகமேயில்லை. தமிழ்தான்.

மனதில் ஏதோ இனம் புரியாத தென்பு. நான்கெட்டில் அவ்விடத்திற்கு ஓடிச் சென்றவள்—அங்கே தன் பெற்றேர்கள் உட்பட பலர் பதுங்கியிருப்பதைக் கண்டு கொண்டாள்.

“அம்மா”வென ஆவலுடன் ஓடிச் சென்று தன் தாயைக்கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

“என்னுடன் வந்த சுமதி...”யென ஆரம்பி த் து நடந்தவற்றைத் தாயிடம் கூறினார்.

“நீ பயப்படாதே நிலா. ‘அவரும் எப்படியாவது உன்னைப் போல் தப்பித்து விடுவான்’ எனத் தாயார் ஆறுதல் கூறவும் அவள் மனதிலிருந்த பயமும், பதற்றமும் சற்றுத் தணிந்தன.

“அகதிகளை ஏற்றிச் செல்ல இந்தியாவிலிருந்து கப்பல் வந்திருக்கிறதாம்...”

நான்கைந்து நாட்கள் பசியும், பட்டினியுமாகக் காட்டுக்குள் பதுங்கியிருந்து விட்டு, அப்பொழுதுதான் கனுத்துறை அகதிகள் முகாமிற்கு வந்து சேர்ந்த நிலாந்திக்கு இந்தச்செய்தி தேரை இனித்தது.

உடமைகளை இழந்த மனத்துயர் ஒரு பக்கம்—பல நாட்களாக சில ரொட்டித் துண்டுகளையும்... வெறும் தண்ணீரையும் குடித்தே உயிரைப் பிடித்து வைத்திருக்கும் வேதனை ஒரு பக்கமுமாகத் தவித்தவர்களுக்கு இந்தச் செய்தி மகிழ்ச்சியை ஊட்டியது.

அந்தக் கப்பலிலேயே இடம் பிடித்துவிட வேண்டுமென அனைவரும் துடித்தனர்.

நான்கைந்து நாட்கள் காட்டுக்குள் பதுங்கியிருந்தது... பசி தாங்காமல் தன் தம்பி சுருண்டு விழுந்தது...

தலையில் முக்காடிட்ட வண்ணம் எரிந்து சாம்பலாகிப் போன தங்கள் வீட்டில் எதுவும் மீதியிருக்கின்றதா வெனத் தடவிப் பார்த்தது... எல்லாமே நிழற் படம் போல் அவள் மனதில் ஓடிமறைந்தது.

“என்னங்க, மீண்டும் இங்கே இருக்க முடியாதுங்களா? இந்த ரப்பர் தோட்டத்தையும் தேயிலைச் செடி களையும் தவிர...நமக்கு வேறென்ன பிழைப்பு தெரியப் போகுது...?”

“ஸ்...அம்மா...ம்மா...” தாயாரின் புலம்பலை வேகமாகக் கண்டித்த நிலாந்தி,

“அன்று மட்டும் அவர்கள் கையில் நான் சிக்கியிருந்தால் என்னை நார் நாராய்க் கிழித்துப் போட்டிருப் பார்கள்...ச்சீ...இந்த மிருகங்களிடம் மானத்துக்குப் போராடி வயிற்றைக் கழுவுற்றைவிட இந்தியாவுக்கே நாம் போயிடலாம்!”

“சரி, கௌம்புங்க! இந்தியாவுக்குப் புறப்படுகிற முதல் கப்பலிலேயே நமக்கு இடம்பிடியுங்க. குழந்தைங்களைல்லாம் பசியால் துடிக்குதுங்க.”

தாய்நாட்டில் தங்களுக்காகப் பெரிய விருந்தே காத் திருப்பது போல் அவசரப்படும் தன் மனைவியின் அறியாமையை எண்ணி விரக்தியாகச் சிரித்தபடி எழுந்து சென்றார், கதிர்வேல்.

கண்ணி வைத்து...

“நாளைக்கும் இதே நேரம் வருவோம். கொட்டியா (புல) இருக்குமிடத்தைக் கூறுவிட்டால் உன் குடும்பம், இந்த ஊர் அத்தனையை பூண்டோடு அழித்து நிர்மூலமாக்கி விடுவோம்...” துப்பாக்கியும் கையுமாக வீட்டுக்குள் நுழைந்த ஏழெட்டு ராணுவத்தினரும் புறப்படும்போது கூறிச் சென்ற கடைசி எச்சரிக்கை புவனுவை நிலைக்கூடிய வைத்தது.

முன்னுவது நாளாக அவர்கள் பண்ணிய அத்தனை சித்ரவதைகளையும் பொறுத்துக் கொண்டு, மனங்கலங்காது, “என் கணவரைப் பார்த்து இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகி விட்டது...” என்கின்ற ஒரே பதிலைத் தவிர வேறு எந்த வார்த்தைகளையும் அவள் கூறவில்லை.

ராணுவத்தினர் அவனை நம்புவதாகயில்லை. கிளி நொச்சியில் ராணுவ ‘டிரக்குக்கு கண்ணி வெடி வைத்தது, குருநகர் ராணுவமுகாமைத் தாக்கியது என்பன் போன்ற ராஜத்துரோக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டவர்களில் அவன் முக்கியமானவன் எனச் சந்தேகித்தார்கள்.

“அதற்கான அத்தாட்சிகள் பலவற்றை உங்கள் ஆடகளே கொடுத்திருக்கிறார்கள்... கொடுத்தவர்கள் சாதாரணமானவர்களுமல்ல... அரசு அலுவலகங்களில் பெரிய பதவிகளை வகிப்பவர்கள்” எனச் சாதித்த ராணுவத்தினர் எப்படியாவது அவனை உயிருட்டே

அல்லது பின்மாகவோ பிடித்து அரசிடம் ஒப்படைத்து விட்டால் அப்பகுதியில் தமிழ்ப் போராளிகளின் பாதி பலத்தையே நிர்மூலமாக்கிய பெருமை தங்களை வந்த டையும் என்ற நப்பாசையில் புவனேவின் உயிருக்கு எதுவும் தீங்கு விளைவிக்காமல் அவள் மூலமாக அவறுக்குக் கண்ணி வைத்துத் திரிந்தார்கள்.

இன்று அதன் கடைசிக் கட்டம் புவனோவால் எழுந்து உட்காரச்கூட முடியவில்லை. இடுப்புச்சுக்கீழே ரணமாக வலித்தது. மெதுவாகப் புடலையைத் தூக்கிக் கால்களைப் பார்த்தாள். அப்படியே வரிவரியாக இரத்தம் கொட்டி, கணுக்காலால் வடிந்து நிலத்தில் சிந்திக்கொண்டிருந்தது. அக்காயங்களைக் கைகளினால் தடவிவிட முயன்றார். ஆனால் கைகளை அசைப்பதே ரண வேதனையாக இருந்தது. ராணுவ வீரரேருவன் இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துப் பிடித்து முறக்கியதில், கை நரப்புகள் அனைத்தும் விண் விண் ணென்று வலித்தன.

இவ்வளவு சித்ரவதைகளையும் என்னால் எப்படித் தாங்க முடிந்தது...? அத்தகைய மனஉறுதியை எனக்குள் நிறைத்தது எது? இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் ஒரு கரப்பான் பூச்சி காலில் ஊர்ந்தால்கூட துள்ளிக் குதித்து ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணும் அன்றைய புவனைவையும், உணர்வுகள் மங்கும் வரை சித்ரவதைப் பட்டும் ஏதோ இனம்புரியாத வண்மத்துடன் கொள்கையில் தளராத புவனைவையும் அவளே ஒப்பிட்டுப் பார்த்து வியந்து போனார்.

இதற்கு பாலுவின் மீது கொண்டுள்ள அஸ்பு மட்டும்தான் காரணமா இல்லை அதற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட உணர்வு ஏதேனும் உண்டா? அவளுக்கே அது புரியாத புதிராக இருந்தது.

பாலுவை அவளுக்குப் படிக்கும்பொழுதே நன்றாகத் தெரியும். மட்டக்களப்பில் வந்தாறுமுல்லை மத்திய கல் ஹரியில்தான் இருவரும் படித்தார்கள்.

புவனு பாலுவைவிட இரண்டொரு வகுப்புக் குறையவே படித்தாலும், அந்நாட்களில் கல்ஹரிகளில் அவன் பெயருக்கு தனி மகிழ்ச்சியிருந்தது. கல்ஹரிக் கலைவிழாக்கள், பட்டி மன்றங்கள், நாடக விழாக்கள், பேச்சுப் போட்டிகள் அனைத்திலும் பாலுவின் பெயா தான் முன்னணியில் நிற்கும்.

ஆனால் வகுப்பைப் பாதியில் நிறுத்தி கடைசிப் பரிட்சை எழுதாமல் கல்ஹரிக்கு வருவதை அவன் நிறுத்திவிட்டதும்; சகமாணவர்கள் மத்தியில் அவனைப் பற்றிய பலவிதமான வதந்திகள் உலாவின.

அவ்வதந்திகளை அவன் காதில் விழுத்தவில்லை. பின்னால் தனக்கும் பாலுவுக்கும் கல்யாணம் ஆகுமென்றே, அவன்மீது சிகாண்டுள்ள அன்புக்காக எந்த அச்சுறுத்தலை யும் தான் தாங்கிக் கொள்ளும் வலிமை பெற்று விடலா மென்றே அவன் என்னிபதுமில்லை.

அவனைத் தனியாகச் சந்தித்து, தன்னுடைய ஸட்சியம், அதனால் ஏற்பட்டபோகும் சிரமங்கள் அனைத்தையும் வளக்கக்கூறினான். “இவ்வளவையும் தாங்கிக் கொள்ளும் மன உறுதியும் தெரியும் இருந்தால்தான் நீ என்னை மணக்க தேவண்டும், ஒர் இளம் மணவியின் ஆசைகள், எதிர்பார்ப்புகள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றக் கூடிய குழ்நிலையில் நான் இருக்கமாட்டேன். அவற்றுக் கெல்லாம் ஈடுகொடுத்து உன்னால் சந்தோஷமாக வாழ முடிய மென்றால்தான் என்னைக் கணவாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இன்று நீயெடுக்கும் முடிவுக்காகப் பின்னால் எப்பொழுதும் வருத்தப்படக்கூடாது.” புவனுவின்

நானாம் படர்ந்த முகத்தினை ஆழமாக நோக்கியபடியே கூறினால் பாலு.

ஆனால் பாலுவின் வார்த்தைகள் ஒன்றையும் அவன் காதில் வாங்கவில்லை. நெஞ்சில் அவன் மட்டுமே நிறைந் திருந்தான்; அவனது வெளிப்படையான பேச்சும், அஞ்சா நெஞ்சமும், கம்பீரமான தோற்றமும் அவனுக் குப் பிடித்துப்போய் விட்டது.

“அப்படியொன்றும் வருத்தப்படமாட்டேன்” அவன் முகத்தைப் பார்த்தபடியேற்றி ருதியளித்தாள்.

“அந்த உறுதிமொழி இந்த மூன்று நாட்களும் நிதர்சனமாகிக் கொண்டிருந்தது.

புவனேவின் முதுகில் துப்பாக்கி முனையொன்று அழுத் திக் கொண்டிருந்தது. கைகள் இரண்டையும் ராணுவ வீரனேருவன் முறுக்கிப் பிடித்திருந்தான். இன்னேருவன் இடுப்பு ‘பெல்ட்’டைக் கழுட்டி கையில் வைத்துச் சுழற்றியபடி விசாரணை செய்து கொண்டிருந்தான்.

முழுமையாக உடலை மறைக்க வழியின்றித் துணிகள் அலங்கோலமாகப் பியந்து தொங்கிய நிலையிலும் புவனே ஓரே பதிலையே மீண்டும் மீண்டும் கூறிக் கொண்டிருந்தாள். “அவர் இருக்குமிடம் எனக்குத் தெரியாதுங்க.”

ஆனால் ராணுவ வீரர்களோ விட்டுவிடுவதாக இல்லை.

“உன் கணவன் இருக்குமிடத்தைக் கூறிவிடு. உன்னையொன்றும் செய்யாமல் விட்டு விடுகிறோம். உன்னை விட்டுவிட்டு அவன் எங்கே போய்விடப் போகிறான்?” இப்படி எத்தனையோ போக்கிரித்தனமான ஆபாசமான கேள்விக்கணைகளால் அவளைத் துளைத்தனர். இடுப்பு

பெல்டினால் அடித்துக் கேட்டனர். சிகரெட் லைட்டரால் மேனியில் சூடுபோட்டுப் பார்த்தனர். புவன அசைய வில்லை. ஒரே பதில் “எனக்குத் தெரியாது.”

இன்று மூன்றாவது நாள். இன்றுதான் கடைசி எச் சுரிக்கையென மிரட்டிவிட்டுச் சென்றிருந்தனர்.

“நானைக்கு வரும்போது உன் கணவன் இருக்கு மிடத்தைக் கூருவிட்டால் உனக்கு நடக்கப் போகும் கடையே வேறு” என ஏதேதோ வேண்டாத வார்த்தை களையெல்லாம் கொட்டிவிட்டுச் சென்றிருந்தார்கள்.

மீண்டும் அவர்கள் கையில் சிக்கி சித்ரவதைப் படு வதைவிட இறப்பதே மேல் நிமிடத்துக்கு ஒரு தடவை புவனு இதனையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். எத்தனையோ வகைகளில் தற்கொலை பண்ணிக் கொண்டு விடலாம். ஆனால் பாலு இதனையறியும்பொழுது நானு பேர் மத்தியில் அவமானப்பட்டுவிட தெரிடுமோ? புவனு வால் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியவில்லை.

“அக்கா, சோறு கொண்டாந்திருக்கேன். சாப் பிடுங்கோ” ஈனஸ்வரத்தில் முன்கியபடி படுத்திருந்த புவனுவின் தோள்களைத் தொட்டு எழுப்பினால், ஏழூட்டு வீடுகள் தள்ளியிருக்கும் அவளது அத்தைப் பெண் சுமதி. அங்குதான் பானுவின் வயதான பெற்றேர்களை மறைத்து வைந்திருந்தாள்.

பொழுது சாய்ந்து, கருக்கிருட்டாகும் சமயத்தில் ரானு வத்தினரின் கண்காணிப்புக்குள் சிக்காமல் இந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாய் இந்தச் சிறுமிதான் சாப்பாடு கொண்டு வந்து கொடுத்தவிட்டுச் செல்வாள்.

சாப்பாட்டுத் தட்டைக் கழுவி புவனுவுக்குச் சாப் பாட்டைக் கொடுத்த சிறுமி; உணவு கொண்டு வந்த

பையிலிருந்து இன்னெரு பார்சலையும் வெளியே எடுத்தாள்.

“என்னம்மா அது?”—புவன ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள்.

‘ஸ்’ என்றபடி வாயில் விரலை வைத்து குரலை இறக்கிய சிறுமி, “அக்கா காலையிலே ஒரு அங்கிள் இதைக் கொண்டு வந்து யாருக்கும் தெரியாமல் உன் னிடம் கொடுக்கச் சொன்னார்” என்றால் மெதுவான கிசு கிசுக்கும் குரவில்.

சாப்பாட்டைப் பாதியிலேயே நிறுத்தி விட்டு அப்பார்சலை வாங்கிய புவனு அதை உள்ளே எடுத்துச் சென்று பிரித்துப் பார்த்ததும் எதையோ உணர்ந்தவளாய் அதனை அலமாரியில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு இடுப்பில் சாவியைச் செருகியபடி மீண்டும் வந்தமர்ந்தாள்.

“நீயினைக் கொண்டு வந்தது யாருக்கும் தெரியாதே? இனியும் எவருக்கும் சொல்லி விடாதே”

“மஹாம்... நான் சொல்ல மாட்டேன். அந்த அங்கிள் ரொம்ப நல்ல அங்கிள். எனக்கு இரண்டு மிட்டாய் கூடக் கொடுத்தாரே” சட்டைப் ‘பாக்கெட்’டிலிருந்து ‘சாக்லெட்’ இரண்டை எடுத்துக்காட்டினால் சிறுமி.

சிறுமியை வீட்டுக்கனுப்பியதும், படுக்கையில் போய்ச் சரிந்தாள். மன உலைச்சல் சற்றுத் தணிந்து, ஏதோ ஒரு நிம்மதி அவளை அரவணைத்தது.

காலையில் கண்விழித்த பொழுது; வெய்யில் முற்றத் தில் விழுந்தது. இவ்வளவு நேரமாகத் தூங்கினேனா? தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டாள். கை, கால்களை மடக்கவோ, நீட்டவோ முடியவில்லை. உடல் முழுவதுமே

ரணமாக வலித்தது. தத்தித்தத்திக் குளியலறைக்குச் சென்றுள். காப்பி போட்டுக் குடித்தாள். கொஞ்சம் தென்பு வந்தது. அலமாரியைத் திறந்து தான் வைத்த பார்சஸை ஒருகனம் கண்குளிரப் பார்த்து நிம்மதியாக முச்சு விட்டாள். பாலுவின் நினைவுகள் நெஞ்சைக் கல்வின். அவளையுமறியாமல் கண்கள் பனித்தன. தன்னைச் சுதா ரித்துக் கொண்டு ‘ஹாலில்’ வந்து உட்கார்ந்தாள்.

நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. குழந்தையில் ஒரு மரணபயம் இருந்தது. அவளது வீட்டுக்கு ராணுவம் வரத்தொடங்கியதிலிருந்து அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர் கள் அந்த வீதியில் நடமாடுவதைக் குறைத்துக் கொண்டனர். வீட்டு ஐன்னல்களைக்கூடத் திறப்பதில்லை. சமையல், சாப்பாடு என வீட்டுக்குள்ளேயே சங்கமமாகியிருந்தார்கள்.

‘அம்மா... போஸ்ட்’—யாரோ ஒரு இளைஞன் கேட்டடியில் ஒரு குரல் கொடுத்துவிட்டு ‘கேட்டுக்கு மேலாக விசிறியடித்து விட்டுச் சென்ற கடிதத்தை சென்றெடுத்த புவனு, கவரின் மேலேயிருந்த கையெழுத்தைப் பார்த்ததும் ஆவலுடன் பிரித்தாள்.

பாலுவின் முத்து முத்தான எழுத்துக்கள். அவனையே நேரில்பார்ப்பது போன்ற பிரமையில் ஒரு கணம் தன்னை மறந்து நின்றவள், ஆவலுடன் படிக்க ஆரம்பித்தாள்.

கடிதத்தின் ஆரம்பத்திலேயே, எத்தனை எத்தனையோ சரித்திர புருஷர்களுக்குப் பின்னால் நின்றுழைத்தும், தியாகங்கள் புரிந்தும் வெளியுலகுக்குத் தெரியாமல் மறைந்துவிட்ட பல பெண்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு விட்டு; கடைசியில் “அந்தப் பெண்களின் வரிசையில்

இடம் பெறும் தகுதி உனக்கும் உண்டு. நீ சந்தோஷமாகவும், தெரியமாகவும் இருக்கின்றாய் என்ற மன நிறைவில்தான் நான் தற்கொலைப் படையில் சேர்ந்திருக்கிறேன். இடுப்பில் குண்டுகளைக் கட்டிக் கொண்டு எதிரிகளைத் தாக்கும் பொழுது நான் அவர்களுடன் சேர்ந்துமிலதும் நிச்சயம். உனக்கு இதுபற்றியெல்லாம் தெரியும்.

நான் கேட்டுக் கொள்வதெல்லாம் இன்னே ரூநாலோயோ என் உயிர் தாய்நாட்டு மண்ணுக்காக அர்ப்பணம் ஆகலாம். அதனை கேள்விப்படும்பொழுது நீகோழைபோல் கண்ணீர் உகுக்காதே! தெரியமாய் சந்தோஷமாய் நான் நடந்து சென்ற அதே பாதையில் நடந்துசெல். உன்னால் முடிந்ததைச் செய். எவ்வளவோ சிரமத்துக்கு மத்தியில் இந்த நீண்ட கடிதத்தை எழுதி, உன்கையில் கிடைக்கத் தகுந்த வசதிகளைச் செய்து அனுப்பியிருக்கிறேன்.”

கடிதத்தை ஏழைட்டு தடவைகள் படித்தாள் புவலு

“உன்னால் முடிந்ததைச் செய்; கோழையைப் போல கண்ணீர் உகுக்காதே! உன் சந்தோஷம் தான் என் தெரியம்...” அவனது கடிதத்திலுள்ள இவ்வார்த்தைகளே அவன் இதயத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன.

தற்கொலை நினைப்பைத் தூக்கியெறிந்தாள். மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டாள். பாலுவின் லட்சியம் தடை படக்கூடா தெனில் நான் உயிருடன் இருக்க வேண்டும். அதற்கு ஒரே வழி...?

அவசியம் தேவையெனக் கருதிய சிலவற்றை எடுத்துக் கைப்பையில் தினித்துக் கொண்டாள். உள்ளே

ஆட்கள் இருப்பது போன்ற தோற்றுத்தை ஏற்படுத்த வீட்டின் ஜனனல்களைத் திறந்து வைத்தாள். வாலே வியை இயக்கினால்.

உள்ளே வைத்திருந்த பார்சலையும் கையிலெடுத் தாள். இவ்வளவையும் செய்து முடிக்க அவளுக்கு ஏறக் குறைய ஒருமணித்தியாலத்துக்கும் மேலானது.

அவள் வீட்டின் முன் பக்கம் மதிற் சுவர். பின்பக்கம் பூராவும் கிடுகினால் அடைத்த வேலிதான். பின்பக்க வேலியில் நான்கு கதியால்களை வெட்டி... பொந்துவைத்து வெளியே வந்தவள், சேலைத்தலைப்பைத் தலையில் முக்காடாகப் போட்டுக் கொண்டு விடு விடென நடந்தாள்.

சுரியாக மாலை 4மணிக்கு புவனுவின் வீட்டு வாசலில் ‘ஜீப்’ வந்து நின்றது. வழக்கமாக வரும் ராணுவ வீரர்களுடன் இன்று இரண்டு உயர் அதிகாரிகளும் வந்திறங்கினர். இன்றைக்கும் இந்தப் பெண் உண்மையைக் கூற வில்லையெனில் இவளை வெளியே உயிருடன் விட்டு வைப்பதில் பிரயோசனமில்லை. அவளைச் சித்ரவதைப் படுத்தினால் அவன் தானாக வந்து வலையில் விழுவான் என்ற நம்பிக்கைப் போய் விட்டது.

‘சட்டென்று ஒரு ராணுவ வீரன் கையை வைத்ததும் முன் கதவு திறந்து கொண்டது. அதிகாரிகளுக்குப் பின்னால் ராணுவ வீரர்கள் அனைவரும் ஹாலுக்குள் நுழைந்தனர். யாரையும் காணவில்லை. படுக்கையறையில் ரேடியோ பாடியது. உள்ளே எதுவோ சர சரப்பது போல் ஒரு பிரமை.

“...கானிட்ட வச வடி.வெலா காம்பட்ட அறங் கிலா துன்னத்...”

'பெண்ணுக்குத் திமிர் கூடிப்போச்சு. முகாமுக்கு இழுத்துச் சென்று கொடுக்கிறபடி கொடுத்தால் அது காரி சிங்களத்தில் உறுமியபடியே படுக்கையறைக் கதவைக் காலால் உதைத்தார்.

'டமார்' ஊரே அதிரும் வண்ணம் பேரோலி ஒன்றேழுந்தது.

புலனுவின் வீடு நகர்ந்து சிதறியது. தூரத்தே பூவரச மரத்தினடியில் தன்னை மறைத்துக் கொண்டு நகர்ந்த புவனு திரும்பிப் பார்த்தாள்.

தன் வீட்டின் மேலே கரும்புகை எழும்புவது தெரிந்தது. புவனு நிம்மதியாக நடந்தாள்.

தேடுதல் வேட்டை

ராஜியினால் நிம்மதியாகத் தூங்கமுடியவில்லை. வெகு நேரமாகப் படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“என்னம்மா... ஏன் எழுந்து உட்கார்ந்திருக்கிறாய்?” தன் தூக்கத்தின் நடுவே விழித்துக்கொண்ட அவள் அத்தை ஆதரவாகக் கேட்டாள்.

“இப்பொழுது மணி என்ன இருக்கும் அத்தை? இரண் டிருக்குமா?” என ராஜி வினவும்பொழுதே கீழே ஹாலில் மாட்டியிருந்த சுவர்க்கடிகாரம் ‘டாண்டான்’ என இரண்டு தடவைகள் அடித்துவிட்டு ஓய்ந்தன.

“இரண்டு மணியாச்சு” என்றால் இளங்கோவின் தாயார்.

“லையிட்டைப் போடட்டுமா அத்தை?”

“மஹாம்... வேண்டாம் ராஜி... இரவு பகல் என்றில் லாமல் ரானுவம் சுத்திக்கிட்டிருக்கு... அவனுகள் பண்ணு கிற அட்டகாசத்தில் சாப்பிடும் சாப்பாடுகள்கூட உட வில் ஒட்டுதில்லை. நேற்றிரவும்...இங்கிருந்து இரண்டு வீதி தள்ளியிருக்கும் போஸ்ட்மாஸ்டர் சிவத்தின் வீட்டுக்குள்ள புகுந்து படித்துக்கொண்டிருந்த அவர்து பதினைந்து வயது மகனை இழுத்துக்கொண்டு போயிருக்கிறானுகள்... நாம லையிட்டைத் தெரிந்து தெரியாமல் போட..பேசாமல் தூங்

கம்மா..” அத்தையின் பேச்சைக் கேட்டபடியே அச்சி யுடன் படுக்கையில் சரிந்தாள் ராஜி.

“இவ்வளவு நேரமாக வாநான் தாங்காமல் விழித்தி ருக்கிறேன்” தனின்த்தானே கேட்டபடியே தலையணையில் முகம் புதைத்தபடி புரண்டு படுத்தாள் ராஜி.

முதல்நாள் நினைவுகள் மீண்டும் அவனை அலீக்கழி தன்.

“ராஜி... நீதான் எனக்கோர் உதவி பண்ண வேண் டும்.”

திருக்கேதில்லாத்தின் வெளிமண்டபத்தைச் சுற்றி வரும்பொழுது இளங்கோ மெதுவாக ராஜியிடம் இதனைக் கேட்டான்.

“உங்களுக்கு நான் உதவி பண்ணுவதா?” ஆச்சரியத் தோடு அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் ராஜி.

“நீ நினைத்தால் இது சுலபமாக முடிந்து விடும்.”

“புதிராகப் பேசி என்னை கலங்க வைக்காமல், நேரடியாகவே கூறுங்கள் அத்தான்”. பாதி சினுங்களும் அழுகை யுமாகக் குழைந்தாள் ராஜி.

“மாமா இந்த ஐனவரியில் நம்ம கல்யாணத்திற்கான ஏற்பாடுகள் பண்ணுகிறார்போல் தெரிகிறதே...”

“ஆமாம் அதற்கென்ன?” நிதானமாக நடந்து கொண் டிருந்த ராஜி தன் நன்றயைச் சுற்று நிறுத்தி ஸ்ட்டு ஆச்சரியத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

“உன் அப்பாவிடம் கூறி கல்யாணத்தைக் கோஞ்ச நாட்களுக்குத் தள்ளிப் போட வேண்டியது உன்பொறுப்பு

ராஜி''— ராஜியின் கைகளை அன்புடன் பற்றியபடி கேட்டான் இளங்கோ.

“.....”

“இப்படி நான் சூறுவதால் உன் மேல் நான் வைத் துள்ள அன்பைச் சந்தேகிக்காதே. அது சாசுவதமானது. என்றைக்கிருந்தாலும் என் மனவியாகப் போகிறவள் நீதான். ஆனால் எனக்கென்று ஒரு வேலையோ, தொழிலோ இல்லாத சமயத்தில் அதுவும் நானுக்கு நான் நம்மினம் அழிந்து கொண்டிருக்கும் வேலையில் எந்த நேரம் என்ன நேருமோ எனத் தமிழர்கள் அச்சத்துடன் வாழும் சமயத் தில் நம் திருமணம் இப்பொழுது அவசியந்தானு ராஜி?’’

அவன் சூறுவதில் உள்ள சில நியாயங்கள் அவளுக்கும் புரியாமல் இல்லை.

ராஜி எல்லாவற்றையும் மனதில் போட்டுக் கூழப்பி ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

இளங்கோ சூறுவதுபோல் கல்யாணத்தை ஆறு மாதமோ ஒரு வருடமோ தள்ளிப் போடுவதில் ஒன்றும் குடிமுழுகிப்போய் விடாது. ஆனால் அப்பாவை எப்படி சமாதானப் படுத்துவது?

இன்று காலையில் பேசாலையிலிருந்து மன்னுரிலுள்ள தன் அத்தை வீட்டுக்கு அவள் புறப்படும் சமயம் தந்தை கந்தவனம் இடையில் குறுக்கிட்டார்.

‘‘அத்தை வீட்டுக்குப் போவது சரி. இந்த ஜனவரியிலா வது என் எண்ணப்படி கல்யாணத்தை நடத்த இளங்கோ விடம் ஒப்புதல் வாங்கிக்கொண்டு வந்து விடு’’ என கண்டிப்பாகக் கூறியனுப்பியிருந்தார்.

நினைவுகளின் அலீக்கழிப்பால் ராஜி எப்பொழுது தூங்கிப் போனாலோ தெரியாது. யாரோ முதுகில் அவசரமாகத் தட்டவே திடுக்கிட்டு எழுந்து படுக்கையில் உட்கார்ந்தாள்.

முகத்தில் கலவரம் பொங்க எதிரே அவள் அத்தை, “ராஜி வீட்டைச் சோதனைப் போடவெனக்கறிக் கொண்டு கீழே ராணுவம் வந்திருக்கிறது. இனக்கோவிடம் ஏதேதோ கேட்கிறனுகள். அவனுகள் கண்ணில் நீ படுவதே ஆபத்து” அவளது வயதான உடல் தட தடத்தது. கீழ்த் தாடை பயத்தில் பட படவென்று ஆடியது.

“பயப்படாதீர்கள் அத்தை; பயப்படுவதற்கு நம்மிடம் என்ன இருக்கிறது?” தனக்குள் விளைந்த அச்சத்தை வெளியே காட்டாமல் அத்தைக்குத் தெரிய மூட்டினால்.

கீழ் மாடியில் சர சரவென்று பொருட்கள் அங்கு மிங்குமாக இழுபடும் ஓசை. இடையிடையே சிங்களமும் தமிழும் கலந்த அதிகார மிரட்டல்கள். எல்லாவற்றையும் காதில் துல்லியமாக வாங்கிக் கொண்டு மாடியறையில் இருட்டோடு இருட்டாக அத்தையின் கைகளை ஆதரவாகப் பற்றியபடி உட்கார்ந்திருந்தாள் ராஜி.

சிலகண இடைவேளைக்குப்பின் மாடிப்படிகளில் பட் பட்டென்று இரும்புப் பூட்ஸாகள் ஏறி வரும் ஒலி. ராணுவம் மாடிக்கு வருவதை உணர்ந்தாள்.

இதற்குப்பின்னும் அவர்கள் கண்ணில் படாமல் ஒளிந்து கொள்ள நினைப்பது இல்லாத ஆபத்தையும் வரவழைத்து விடலாம் என்றெண்ணிய ராஜி, தெரியத்துடன் அத்தையையும் அழைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

ராணுவத்தினரின் சமூகுக் கணக்கள் அனைத்தும் அவளையே மொய்த்தன.

“அவரவர்கள் அடையாள அட்டையுடன் கீழே போய் நிற்கவும்” ராணுவ வீரரென்றால் உத்தரவிட டான்.

ராஜிக்கு ‘திக்’கென்றது. தன் கைப்பையை எடுத்துக் குடைந்தாள். ஐயோ... முந்தா நாள் போஸ்ட் ஆபீஸ் சுக்குப் போகும் பொழுது கையில் எடுத்துச் சென்றது, பின்னர் அதனைக் கைப்பைக்குள் வைக்க மறந்து போனாள். தன் பதட்டத்தை அத்தைக்குக் காட்டாமல் கீழே இறங்கிவந்து ஏற்கனவே வீட்டு முற்றத்தில் ஓரண்டு ராணுவ வீரர்களின் துப்பாக்கி முனைக்கு நடுவே நிறுத்தி வைக்கப் பட்டிருந்த இளங்கோவோடும், அவன் தந்தை யோடும் சேர்ந்து கொண்டாள்.

மேலே தேடுதல் நடவடிக்கையை முடித்துக் கொண்டு கீழேயிறங்கிய அதிகாரி அவர்களை வெகுமிடுக்குடன் நெருங்கினான்.

“ம்... அடையாள அட்டைகளை... எடு...எடு...”

இளங்கோவின் தந்தையிடமிருந்த அடையாள அட்டையை வாங்கி முன்னும் பின்னுமாகப் புரட்டிப் பார்த்தான்.

இளங்கோ ராஜியைப் பார்த்தான். அவள் கைகளில் எதுவும் இல்லை. ‘அடையாள அட்டை எங்கே’ என கண் ஜாடையினால் வினவினான்.

ராஜிக்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. கண்கள் சலங்க அவை ஏற்டு நோக்கினான்.

“கார்’ட்டை எடு...”

“எடுத்து வர மறந்து போனேன் சார்...” ராஜியின் இதழ்கள் நடுங்கின. ராணுவத்தினரின் பார்வைகள் அனைத்தும் அவை நோக்கித் திரும்பின.

“சார், அவள் என் மாமா பெண். அவள் வீடு பேசாலேயில் இருக்கிறது” இளங்கோ பதட்டத்துடன் முன்னால் வந்தான்.

“...எஸ்”

எதுவும் பேசக் கூடாதென அவனை எச்சரித்த ராணுவ வீரன் அவளை மட்டும் தனியாக நிறுத்தினான்.

இளங்கோவின் நாடி நரம்புகள் அணத்திலும் நெருப்பை அள்ளிக் கொட்டியது போல் ஆத்திரம் மூன்றது.

இவனைப் போன்றே அவனும் இந்நாட்டுப் பிரஜை தான்... இந்த மண்ணில் தவழ்ந்து விளையாடியவள் தான்...

“நீயொரு பெண் புலிதானே... இவன் உன் கூட்டாளி தானே...” ஆத்திரமுட்டும் வார்த்தைகளை அள்ளி வீசி அன் அதிகாரி.

“இல்லைங்க... ஐயா...! இவள் என் மருமகப் பொன்னு... இளங்கோவின் தந்தை ராணுவத்தினரை நோக்கிக் கைகளைக் கூப்பினார்.

“சார்... பிளீஸ்... என்னை நம்பு...ங்க... என் வீடு பேசாலேயில் இருக்கிறது. இது என் அத்தை வீடு...” குரல் தழு தழுக்க மீண்டும் பேச எத்தனித்தாள் ராஜி.

‘பொறுகியாண்ட எப்பா’ பொய்சொல்லக் கூடாது என துப்பாக்கி முனையினால் அவள் முகத்தில் இடித்தான் ராணுவ அதிகாரி.

அவளது சிவந்த மூக்கிலிருந்து இரத்தம் கொட்டியது.

ராஜியை 'ஜீப்'புக்குள் இழுத்துப் போடும்படி அதி காரி கட்டளையிட்டதும் இளங்கோவிலை அமைதியாக நிற்க முடியவில்லை.

"பிளீஸ், சொல்வதைக் கேள்வுங்க சார். காலையில் அடையாள அட்டையூடன் ஸ்டேசனுக்கு அவனை அழைத்து வருகிறேன்..." — அவன் மேலே பேச முடியாத படி கண்ணத்தில் ஓர் அறை விழுந்தது.

ராணுவ வீரனெருவன் ராஜியின் கைகளைப் பிடித் துத் தர தரவென இழுத்துச் செல்வது தெரிந்தது.

"இது அநியாயம் சார்... அநியாயம் சார்... நீங்க ஞம் மனிதர்கள், நாங்களும் மனிதர்கள்..." ஆவேசத்துடன் முன்னால் பாய்ந்த இளங்கோ, ஓர் அசர பலத்துடன் ராணுவ வீரனின் கையில் அகப்பட்டுத் துடித்த ராஜியை விடுவிச்க எண்ணி வீரனின் நெஞ்சில் கையை வைக்கப் போனான்.

அதிகாரியின் துப்பாக்கி முனை அவனைக் குறி வைத்தது. அதனைக் கணித்த ராஜி,

"வேண்டாங்க... விட்டுடுங்க. இவனுகளைக் கடவுள் கேட்கட்டும். நீங்க விட்டுடுங்க" ராஜி அலறினான்.

"முடியாது, இது அநியாயம், நடு ஜாமத்தில் வீட்டுக் குள் புகுந்து குடும்பப் பெண்களை இழுத்துச் செல்வதா?" இளங்கோ குழந்தையான்.

அதிகாரி துப்பாக்கியை அழுத்தினார். அடுத்தடுத்து நான்கைந்து புல்லெட்டுகள் சீறிக் கொண்டு பாய்ந்தன.

எல்லோர் கணமுன்னுலேயும் இளங்கோ பின்பாக வீழ்ந்தான்.

"அத்தான்" சிறீச்சென அலறிய ராஜியின் பிடரியில் குண்டாந்தடியொன்று பலமாகத் தாக்கியது.

அவள் நினைவிழுந்தாள்.

வீட்டுக்கு ஒரு புலி

“கீதா!... நாளைக்கு எனக்கும் ஜெகனுக்கும் பகல் சாப்பாட்டைக் கட்டித் தந்துவிடு. வீட்டுக்கு வந்து போக முடியாது. இந்த பாழாப்போன மிலிட்டரிக் காரன் சட்டத்தினால் சைக்கிணும் ஓட முடியாது!“ — இரவு படுக்கைக்குப் போகும் முன்னர் தந்தை வேலுப் பிள்ளை சூறியதை மனதில் வைத்துக் கொண்டே படுக்கையில் சரிந்தாள், கீதா.

அவர்கள் வயலில் அப்பொழுதுதான் அறுவடை ஆரம்பமாகியிருந்தது.

அவரது வயல்வெளிக்கு ஏழைட்டு மைல்கள் தள்ளித்தான் மூல்லைத்தீவென்ற கிராமம் இருந்தது

அவரது வயலோரம் செல்லும் நெடுஞ்சாலை வழியால்தான் ராணுவ ஜீப்புகள், டிரக்குகள் அடிக்கொருத்தவை இரைந்துகொண்டுசெல்லும்.

அவர் தன்னைப்பற்றியும் அவ்வளவாகப் பொருட் படுத்தவில்லை தான் வயலில் வேலை செய்ய இறங்கினால் ஜெகன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கப்போவதில்லை. உதவிக்கு வரத்தான் செய்வான். இருபத்திரண்டு வயது நிரம்பிய தன் மகன் ராணுவத்தினரின் கண்களில் எதேசையாய் பட்டுவிட்டாலும் ஆபாத்தாகிவிடுமே என்கின்ற அச்சத்தில் இந்தத் தடவை பட்டினி

கிடந்தாலும் வயலில் நெல்லுப் போடுவதில்லையென முடிவு பண்ணிக் கொண்டார்.

ஆனாலும் அம்முடிவை அவர் வெளியிட்டபோது ஜெகன் கொதித்தான்.

“நம்ம பூமி, நம்ம உழைப்பு. அவங்களுக்குப் பயந்து வாழாதிருக்க முடியுமா? இப்படிக் கோழையாக என்னால் வாழமுடியாது. ஒன்றில் வீட்டுக்கு உழைக்க விடுங்கள்; இல்லை என் மன்னைக்காக்க துப்பாக்கி தூக்குவதற்காகவாவது அனுமதியுங்கள்” எனப் பிடிவாதமாகப் பேசினான்.

தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுதமேந்திப் போராட ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்தே, ஜெகன் இந்தக் கேள்வியை தந்தையிடம் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறான்.

சில நாட்கள், தொண்டையில் புற்றுநோய் பரவி யிருந்த தாயாரைக் காட்டி;

“நீ விரும்பிய மாதிரி உன் மன்னூக்காகப் போராடப்போய் விட்டால் அந்த ஏக்கத்திலேயே உன் தாய் சீக்கிரமாகப் போய் விடுவாள். உன்னைப் பெற்று வளர்த்த அன்னையை அப்படி வருத்திவிட்டு நாட்டுக்கு உழைப்பது சரியாகத் தெரிந்தால் செய்; நான் தடை சொல்லவில்லை” நாகுக்காய் அவனிடம் பேசி அவனை அடக்கி வைத்திருந்தார் வேலுப்பிள்ளை.

தாயார் இறந்ததற்குப் பின்னர், “உன் தங்கை கீதாவின் கல்யாணம் முடியட்டும். நீ என்ன வேண்டு மாலைலும் பண்ணிக் கொள். தாயில்லாத பொன்னூ. என்னைப்போல் உனக்கும் சில கடமையிருக்கிறது பார்” — என சொல்லிச் சொல்லியே அவனைத் தடுத்து வைத் திருந்தார்.

இருந்தாலும் சில சமயம் தன் பையன் தனக்கும் தெரியாமல் போராட்ட இயக்கங்களில் சேர்ந்துவிடுவானே என்ற அச்சத்தில் எப்பொழுதும் அவனைத் தன்னுடனேயே வைத்துக்கொள்ள முயல்வார்.

படுக்கையில் படுத்த பின்னரும் கீதாவுக்குத் தூக்கம் வருவதாக இல்லை. இமையோடு இமை சேர மறுத்தன. கிராமம் கிராமமாகப் புகுந்து தமிழ்ப் போராளிகளை ராணுவம் தேட்டதொடங்கியதிலிருந்து கீதா இரவில் தூங்குவதைத் தவிர்த்து வந்தாள். இப்போது அதுவே பழக்கமாகி விட்டது.

தூரத்தே எங்கோ சவர்க் கோழியொன்று கூவியது. கீதா தலையணையை அணித்துக்கொண்டு புரண்டு படுத்தாள்.

சேவவின் கூவலீசுத் தொடர்ந்து வெடிச் சத்த மொன்று கேட்டது, கீதா தலையணையில் கையையூன்றிக் கொண்டு தலையை நிமிர்த்தினான். பின்னரும் தான் கைந்து வெடிச்சத்தங்கள் படபடவென்று, விடாமல் கேட்டன.

‘விர’ ரென்று படுக்கையை விட்டி எழுந்தவள் — நேரே ஜெகனின் படுக்கையை நோக்கி ஓடினாள்.

காலில் இருந்து தலைவரை முடிக்கொண்டு தூங்கிய ஜெகனின் போர்வையைத் தூக்கியெறிந்த வள் —

“அன்னோ... நம்ம அத்தைவீட்டுப் பக்கமாக வெடிச் சத்தங்கள் கேட்கின்றன... உன் அடையாள அட்டை எங்கே? ராணுவம் வந்து கூப்பிட்டால் எவ்விடத்திலாவது மறைந்திரு அன்னோ... என்னைத் தனி யாக விட்டு வட்டுப் போகாதே; நானும் உன் கூடவே

வந்து விடுகிறேன். அந்தக் கொலைகாரப் பாவி களிடம் உன்னையனுப்ப மாட்டேன்...” — ஜெகனின் கைகளை இறுகப்பற்றியபடி கீதா குழறிக் குழறியழுதாள்.

“அப்படியெல்லாம் நேராது கீதா! வீணை கற்பனை பண்ணுதே! தமிழனுகப் பிறந்து விட்டால் இப்படித் தினம் தினம் செத்துப் பிழைக்க வேண்டியிருக்கு... தெரு நாய்கள் போல் சிங்களவனின் துப்பாக்கிக்குப் பலியாகி மடிவதை விட... ஒரு வீரனுகச் சாவதே மேல்... இன்றைக்கு எத்தனை இளைஞர்கள் தமிழ் மன்னிற்காகத் தங்கள் உயிரைப் பலி கொடுத்து விட்டார்கள்! இவர்கள் எல்லாம் அக்கா, தங்கையுடன் பிறக்கவில்லையா...?”,

ஆத்திரத்துடன் எழுந்த ஜெகன், தங்கையை அனைத்து அவள் முதுகில் ஆதரவாகத் தட்டிக் கொடுத்தான்.

கீதாவின் அழுகை சற்று அடங்கியது.

காலையில் எழுந்து பச்சைத் தண்ணீரில் குளித்த பின்னர்தான் கீதாவின் கண் ஏரிச்சல் குறைந்தது.

ஏற்கனவே திட்டமிட்டபடி காலையிலேயே பகல் உணவையும் தயாரித்து அவர்களுக்குக் கட்டிக் கொடுத்து விட்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். பொழுது போவதாகவேயில்லை. உணவை முடித்துக் கொண்ட வளுக்கு வீட்டுக்கு முன்னால் ‘கேட்டருகே வளர்ந்திருக்கும் கோரைப்புற்களை வெட்டிவிடலாமென்ற யோசனை திடீரெனத் தோன்றியது.

இருந்தாலும், அப்பா வந்துவிட்டால்... என்ற பயம் மனதை உறுத்தியது. அப்பா வெளியே காலடி எடுத்து வைக்கவே விடமாட்டார். அப்பாதான் இல்லையே...

இடுப்புக்குக் கீழே தொங்கிய நெலக்ல் சாரியை எடுத்து இறுக்கமாகச் செருகிக் கொண்டு புல்லு வெட்டும் கத்தியுடன் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள்.

பாதிப் புல் வெட்டியாகி விட்டது.

அதற்குள்ளாகவே ஏதோ ஒரு இரைச்சல் கேட்டது. வெட்டிய புல்லைக் கையிலெடுத்தபடி நிமிர்ந்தாள்.

“ஜீப்”பொன்ற வருவது போன்ற சப்தம். நினைவா, பிரமையா, நிஜமா? ஒரு நிமிடம் தயங்கிய வருங்கு இரைச்சல் அதிகிப் புது போலிருக் கே வ உள்ளுரப் பயம் பிறந்தது.

“பட்”டென்று கத்தியை எறிந்துவிட்டு உள்ளே ஓட முயல்வதற்குள் அவள் வீட்டைக் கடந்து சென்ற ராணுவ ஜீப்பில் இருந்தவர்களின் கண்களில் கீதா பட்டுவிட்டதற்கு அடையாளமாய் — விரைந்து சென்ற ஜீப் திடீரெனத் தன் வேகத்தைக் குறைத்தது.

அதற்கிடையே உள்ளே ஓடி விட்ட கீதா, கதவைச் சாத்தி இரும்புத் தாழ்ப்பாளைப் போட்டுவிட்டு நிமிர்ந்தாள். பயத்தினால் வியர்த்துக் கொட்டியது. அடுத்து என்ன நடக்குமோ என்று விளித்துக் கொண்டாள்.

அதற்குள்ளாகவே ஜீப்பிலிருந்து குதித்த சிங்கள ராணுவ வீரர்கள் உள்ளே வந்து கதவைத் தட்டவே, இனிமேலும் தாமதித்தால் ஆபத்தென்பதை தீர்மானித்தவளாய் விடுவிடென பின்பக்கத்தால் ஓடிவிட எத்தனைத்தாள்.

மஹாம் முடியவில்லை; பயத்தில் கால் நகர மறுத் தது.

“இன்னும் ஒரு நிமிடத்திற்குள் உள்ளேயிருப்பவர்கள் வெளியே வந்துவிட வேண்டும். எவராவது ஒட முயன் ரூல் சுட்டுத் தள்ளப்படுவீர்கள்”—

முற்றத்தில் நின்ற ராணுவத்தினர் எச்சரித்தனர். எச்சரிக்கையைத் தொடர்ந்து துப்பாக்கி வேட்டெடான்றும் கேட்டது. வேறு வழியொன்றும் அற்ற நிலையில் என்ன செய்வதென்று தெரியாது நடு நடுங்கிய வண்ணம் வெளியே வந்தாள் கீதா.

அவளது சக்தியெல்லாம் பூமிக்குள் இறங்கி விட்டது மாதிரியும், உடனே ஒரு பாரமாய், கனமாய் அழுத்துவது போலவுமிருக்கவே—பக்கத்தில் நின்ற கல்யாண முருங்கை மரத்தை அழுத்தமாகப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“இப்ப யாரு உள்ளே ஓடினது? புவிதானே”— கொச்சைத் தமிழில் கேட்டான், ராணுவ அதிகாரிபோல் தென்பட்ட ஒருவன்.

“யாருமேயில்லை. நான்தான் ஓடினேன்.”

“பயத்தில் பட படத்த இதழ்களைக் கூட்டிக் கூறினான்.

“பொய் சொல்கிறைய், பொய்...பொறுக்கியனவா...?” என்று சிங்களத்தில் சப்தம்போட்ட அதிகாரி கிதாவை நெருங்கினான். அவள், பின்னால் ஓடிவிடலாமா என எண்ணி ஓர் அடி எடுத்து வைத்தாள்.

மறுகணம் அதிகாரியின் துப்பாக்கி முனை அவளது மார்புக்கு நேரே நீண்டது. இன்னேரு அடி எடுத்து வைத்தால் போதும் அதிலிருக்கும் ராவைகள் அத்தனைம்யு அவள் மார்பைத் துளைத்துக் கொண்டு போய்விடும்.

'ம... சாவு ஒரு தடவைதானே. இவன் கையில் சிக்கு வதைவிட அதுவே மேல்.'

தெரியமாய்க் கால்களை அசைத்தாள் அந்தக் கணத் துக்குள் அவ்வதிகாரி மற்றவர்களுக்கு கண் ஜாடையில் ஏதோ தெரிவித்தான். மறுவினாடி இாண்டு பேர் மூன் ஞால் வந்து அழுத்தமாக அவளைப்பிடித்துக் கொள்ள இன் ஞாருவன் அவள் புடவையில் கைவைத்தான்.

அடுத்த கணம் நடைபெறப் போவதைப் புரிந்து கொண்ட கீதா, "அடச்சீ... சிங்கள் நாய்களே" என அவர்கள் முகத்தில் காறி உமிழ்ந்துவிட்டு பெண் புலி போல் அவர்களையும் மீறிப் பாய்ந்தோட முயன்றார்கள்.

அப்பொழுது பிடரியில் ஓர் அடி பலமாக விழுந்தது. துவன்டு விழுந்த கீதாவை தரதரவென்று காலில் பிடித்து இழுத்துச் சென்று 'ஜீப்'பில் தூக்கிப் போட்டார்கள்.

பொழுது சாயத் தொடங்கியதுமே ஜெகனை வீட்டிற்கு முதலில் போய்விடும்படி கூறினார் வேலுப்பிள்ளை. கிட்டத்தட்ட ஒரு மைல்களுக்கு நடந்து போகவேண்டும். இடையே ஒரிரு வீடுகள்தான் இருந்தன. ஜெகன் கையில் கட்டியிருந்த கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். மனி ஐந்தே காலாகி வட்டது. 'பாவம் கீதா. நாள் முழுவதும் தனி யாகப் பயந்து போய் உட்கார்ந்திருப்பாள்' என்று நினைத்துக் கொண்டு வேகமாக நடந்தான் ஜெகன்.

வீட்டையடையும் பொழுது உள்ளே எந்தவிதமான சந்தடியும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. வழக்கமாகப் பூட்டியிருக்கும் முன் கதவில் மெதுவாகத் தட்டி 'கீதா' என்றால்தான் சிரித்த முகத்துடன் ஒடி வந்து ஜன்னலால் எட்டிப்

பார்த்துவிட்டு கதவுத் தாழ்ப்பாளை நீக்குவாள் கீதா. இன்று என்ன... வாசல் கதவு நிர்க்கதியாய் ஓவென்று திறந்து கிடந்தது.

“கீதா...கீதாம்மா...” உரக்க அழைத்தபடியே ஒரு தடவை பின்வாசல்வரை போய் வந்தான். எங்கே போயிருப்பாள்...? மீண்டும் ஒரு தடவை சற்றுப் பலமாகக் “கீதா” என கத்தினான்.

பதிலேயில்லை. தலைக்குள் ரத்தநாளம் வெடித்துச் சிதறுவது போலிருந்தது. ஒவ்வொரு அறையாகத் தேடிக் கொண்டு வந்தவனின் மனதில் பகவில் சில இடங்களில் துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்டதாக வழியில் யாரோ கூறியது ஞாபகத்துக்கு வரவே, இதுவரையில் இல்லாத திகில் மனதைக் குடைந்தது.

ஓட்டமும், நடையுமாகச் சுற்றி வந்தவன் எதேச்சையாய் கிணற்றருகே சென்றான். அதென்ன... கிணற்றுக் கட்டில் இரத்தக்கறைகள் மாதிரி...!

சந்தேகம் வலுக்கவே கிணற்றை எட்டிப்பார்த்தான். உள்ளே அவனது தங்கை ‘கீதா’... தெஞ்சே வெடித்து விடும்போல் கதறினான். வாசவில் வந்த வேறுப்பிள்ளைகையிலிருந்த மண்வெட்டியை தூர எறிந்து விட்டு ஓடி வந்தார்.

கீதாவின் உடலை வெளியே எடுத்தார்கள் ஆடைகள் எதுவுமின்றி வெறுமனே கிடந்த அவள் உடலில் ஆயிரம் கீறல்கள்... இரத்த உறைவுகள்... அவனது மென்மையான இதழ்களில், மார்பில், உடலில் இலட்டயீடில்லாமல் ‘சிசரெட்’ டினால் சுட்ட வடுக்கள்.

நெஞ்சம்குமுறிய ஜெகன் 'சட்' டென்று தன் 'ஃபேர்' டைக் கழற்றி தங்கையின் உடலை முடிவிட்டு ரத்தம் கக்கும் கண்களுடன் தந்தையை நிமிஸ்ந்து நோக்கினான்.

மகனின் இதயத் துடிப்பை அறிந்ததுபோல் மவுன மாக நின்ற தந்தை, "இப்பொழுது நீ போகலாம். ஆனால் மீண்டும் நீ வரும்போது உன் மண்ணை—தமிழ் ஈழத்தை மீட்டு வரவேண்டும்... இல்லையேல் உன் உதிரத்தையாவது அதற்காகக் கொட்டி விடு" என ஆணித்தரமாகச் சொல்லிவிட்டு மகனின் உயிரற்ற உடலைத் தூக்கித் தன் தோளில் போட்டுக் கொண்டார்.

கொட்டியா அவில்லா..!

கொட்டியா அவில்லா...!

பாலுக்குள் சர்க்கரையைப் போட்டுக் கலக்கிய சியா
மாலா, யூனிபாரத்துடன் வரும் மாலாவைப் பார்த்ததும்
ரதோ சொல்ல வாயேயுத்தான்.

“என்னம் மா... காலையிலிருந்து என்னைப் பார்த்தால்
எதையாவது சூறிக்கொண்டேயிருக்கிறோய்...?” மாலா
சினந்தான்.

“நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கேளு... மாலா, ஊர்
இருக்கும் நிலையில் பரீட்சைக்குச் செல்ல வேண்டியது அவ
சியந்தானு...?”

“ஊம்...”

நான்கு நாட்சளாக ஊரடங்கு உத்தரவு... ஒரு கடை
கூட கிடையாது. வாங்கி வைத்த பொருட்கள் எத்தனை
நாளைக்கு வரும்... வெறும் சாதம் மட்டும் வடித்து, தோட்ட
த்திலிருந்த வாழைக்காயைப் பறித்து வறுவல் பண்ணியிருக்கிறேன்... இதுதான் இன்று முழுவதும் சாப்பிட வேண்டும்... இந்த நிலையில் உன்னால் பரீட்சையெழுத முடியுமா...?”

“பொம்மா... எப்ப பார்த்தாலும் சாப்பாட்டை ப் ப
றிய கவலைதான்... அப்பாவோ... அண்ணாலே இருந்தால்

இதற்கெல்லாம் மறுப்புச் சொல்வார்களா? இப்படிப் பயந்தால் வாழ முடியுமா...? ஏதோ பத்து மைலா போசப் போகிறேன்...நடந்து போனால் கூட நாற்பது நிம்ட நேர நடைதான்.... தனியாசலா போகிறேன்... எல்லோரும் ஒன்றுக்கூட சேர்ந்து போவதாகத்தானே தீர் மானம் பண்ணியிருக்கிறோம்...மத்தியானக் சாப்பாட்டை மட்டும் இதற்குள் போட்டுத் தந்துவிடு...” என ‘டிபன் பாக்ஸஸ்’ எடுத்து சமையல் கட்டு மேசையில் வைத்தாள்.

அதைப் பார்த்ததும் சியாமளாவின் கண் கள் கலங்கின. ஒவ்வொரு நாளும் அந்த டிபன் பாக்சில்தான் வள வனுச்சுக் சாப்பாடு கொடுத்து அனுப்புவாள் சியாமளா.

யாழ்ப்பானத்து வங்கி யொன் றி ல் வளவன் குமாஸ்தாவாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தான். தந்தை இறந்ததிலிருந்து இந்தக் குடும்பத்தின் பொறுப்பு முழுவதையும் அவனே தாங்கி வந்தான்.

அன்றைச்சுப் போதாத வேளை.

“ஹர் நிலைமை நன்றாகவேயில்லையப்பா...இன்றைக்கு மட்டும் லீவெடுத்துக் கொள்ளேன்...” என்றால் தாயார்.

அவனுச்சும், தற்கையைப்போல் பிடிவாழம் ஜாள்தி

‘அதெல்லாம்...ஒன்றும் நடவாதம்மா...நம்ம இனம் பயந்து பயந்து சாகிறதாலேதான்...அவனுகளுக்கெல்லாம் திமிர் ஜாஸ்தியாப் போச்சு...விரைவிலே அவர்களுக்கு பாடம் புகட்டினால்தான்...நாங்கள் நிம்மதியாய் வாழ வாம்... அம்மாவுக்கு எப்பப் பார்த்தாலும் பயம்... நீயும் அப்படி வளராதே மாலா... வாழ்க்கையில் எதிர் நீச்சல் போடக் கற்றுக்கொள்...” — சைக்கிளில் ஏறி அமர்ந்த வளவன் தாயாருக்கு தைரியம் சொல்லிவிட்டுச் சென்றான்.

ஆனால் அன்று மாலை அவன் வீடு திரும்பவில்லை. வழி யிலேயே அவனைச் சோதனை போட்ட ராணுவ வீரர்கள், அவனது கைகளில் இந்திய சுதந்திர வரலாற்றுவீரர்களின் சரித்திரம் அடங்கிய புத்தகம் இருந்ததற்காக விசாரணைக்கு இழுத்துச் சென்றார்கள்.

பின்னர் நான்கைந்து நாட்கள் கழித்து பாதி எரிந்த நிலையில் அவனது உடல் யாழ், அரசு மருத்துவமனையில் போலீசாரால் ஒப்படைக்கப்பட்டது,

இதனால் ஏற்பட்ட சித்தப்பிரமை தீர்வதற்கு சியா மளாவுக்கு மூன்று மாதம் பிடித்தது.

‘டிபன் பாக்ஸ்’சில் சாதத்தையும், வறுவலையும் வைத்து மூடிய சியாமளா, அதை மாலாவிடம் கொடுத்தாள்.

“மாலா! எல்லாம் சரியாக மூடி வைத்திருக்கிறயா...? கை நழுவுக் கூடாது—நான் கூறியபடி பள்ளிக்கூட மைதானத்தில் நிற்பான்... ஞாபகமிருக்கட்டும்...”பாலன் மாலா வின் முதுகில் கையை வைத்து அன்புடன் விடை கொடுத்தான்.

“எனக்காக... ஒருவேளை பட்டினியாக இருந்து விடு... என்ன...!”

“பாலன் அண்ணே... ஒருவேளையென்ன...ஒரு நாள் முழுவதும் வேண்டுமானாலும் நான் பட்டினி இருப்பேன்... நீ கூறியவற்றை மட்டும் கச்சிதமாக மூடித்துவிட்டேன் என்றால்...வளவன் அண்ணே சொர்க்கத்திலும் மகிழ்ச்சியடைவார்.”

“ஓ. கே...அது உன்னால் முடியும்... போய் வா...”

மாலாவும், அவளுடன் இரண்டொரு மாணவிகளும் சேர்ந்து கொண்டனர். மாணவர்கள் பத்துப் பதினைந்து பேரும் இவர்களுக்குத் துணியாக வந்து சேர்ந்தனர். வெள்ளோப்புருக் கூட்டமொன்று நடந்து செல்வதுபோல் அனைவரும் மாதகல் பஸ் ஸ்டாண்டை நோக்கி நடந்து சென்றனர்.

‘பஸ்’சை நம்பி நிற்பதில் பிரயோசனமில்லை... அது எப்ப வரும்...எப்ப நிற்குமென்பது கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்...’ பேருவைச் சட்டை ‘பாக்’ கெட்டில் செருகிய படி கூறினான், தீனதயாளன்.

மாதகலில் இருந்து மூன்று கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் தான் அவர்களது பரீட்சை மண்டபம் இருந்தது. ‘பஸ்’ சில் ‘நம்பிக்கையற்றுப்போய், எவ்லோருமாக நடந்து செல்வதென்றே முடிவெடுத்தார்கள்.

மாலாவுக்கு எப்படியாவது பாலன் குறிப்பிட்ட நேரத் துக்கு அங்கு போய்விட வேண்டுமென்ற அவசரம்.

“கலா, நடந்தே போய்விடலாமடி...” எனத் தோழியை அவசரப்படுத்தினான்.

“சரி... சரி... நடப்போம்.”

“ஆனால் ஒருவரும் காச்சு...முச்சென்று கத்தக் கூடாது.”

“டேய், மேயின் ரோட்டால் நடப்பதைவிட குறுக்குச் சந்துகளில் நடந்தால்தான் நமக்கு சேப்...”

“பேசிக் கொண்டே நிற்காமல் நடவுங்கள்...” மாலா வுக்குப், பொறுமையாக நிற்க முடியவில்லை.

நகரின் பிரதான வீதியை விட்டு விலகி, சற்று உள்ளே வளைந்து சென்ற கிறைவல் ரோட் டில் நடந்தார்கள்.

கொஞ்ச தூரம் சென்றனர். எதிரே ஒரு ராணுவ டிரக்.

மாலாவுக்கு நெஞ்ச திக்கென்றது. மாணவர்கள் வீதியைவிட்டு விலகி வேலியோரமாக நடந்தார்கள்.

அவர்களது மூச்சுகளே வெளிவராத மாதிரி அனைவர் முகத்திலும் பிரேதக்களை. டிரக் அவர்களைத் தாண்டிச் சென்றது.

மாலாவின் கடைக்கண் பார்வையில் அந்த டிரக் நிறைய ராணுவ வீரர்கள் துப்பாக்கியுடன் அனிவகுப்பது போல் அடைப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது.

“...ம...நடையைக் கொஞ்சம்... துரிதப்படுத் துங்கோ...” மாணவர்களில் ஒருவன் அடிக்குரலில் அதட் டினேன்.

அவர்களது நடையின் வேகம் அதிகரித்தது, நான் கைந்து கஜதூரம் சென்றனர்.

அவர்களைத் தாண்டிச் சென்ற டிரக் வண்டி ஒரு ‘ரேன்’ அடித்துப் பயங்கரமான இரைச்சலுடன் அவர்களுக்குப் பின்னால் வந்து நின்றது.

மாலாவுக்கு ஒடு விடவேண்டும் போலிருந்தது ...மஹாம்... ஓடக்கூடாது... தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டான்...

‘பொடியங்க...எல்லாம்...இங்காலவா...’ உயரமான டிரக்கிலிருந்து குதித்த ராணுவ வீரரேருவன் அரை குறைத் தமிழில் சட்டனையிட்டான்.

மாணவர்களின் கை, கால்கள் எல்லாம் வெடவெடத் தன. ஒருவரின் கையை ஒருவர் இறுக்கமாகப் பிடித்தனர்.

“பெட்டைங்களைல்லாம்... மற்ற ப்பக்கம்...மற்றப் பக்கம்...” துப்பாக்கி முனையால் பையன்களையும், பெண் களையும் வேறுபடுத்தி நிறுத்தினால், ராணுவ வீரர்.

மாணவர்கள் வீதியின் ஒரு பக்கத்திலும், எதிர்ப்பக் கத்தில் மாணவிகளுமாக நிறுத்தப்பட்டனர்.

“கையில் இருப்பதைக் கீழே போடு...ம்...” கடங் குரவில் எச்சரித்தபடி மோகனின் முகத்தில் துப்பாக்கியால் இடித்தான்.

மாணவர்கள் அனைவரும் தொப் தொப்பென்று தாங்கள் பார்த்தைக்குக் கொண்டு சென்ற உபகரணங்களைக் கீழே போட்டனர்.

“ஹான்ட்ஸ் அப்...”

அவர்கள் கைகள் உயர்ந்தன.

மாணவர்களை வரிசையில் நிறுத்தியவன் ‘டிரக்’கில் உள்ளவர்களுக்கு எதையோ கூறினான்.

டிரக்கிலிருந்து குதித்த மற்றைய ராணுவ வீரர்களின் துப்பாக்கி முனைகள் மாணவர்களைக் குறி வைத்தது.

“டுமீஸ்...டுமீஸ்...”

“அம்மா... ஜேயோ... ஜேயோ... அம்மா...” அவலக் குரல்கள் எழுந்தன.

மாலாவுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற கலா கணகளைப் பொத்திக் கொண்டு மாலாவின் தோளில் சரிந்தாள்.

மாலா மெதுவாக அவளைக் கிடத்தி விட்டு மெல்ல நிமிர்வது போல் — பாலன் கொடுக்கும்படி சொன்ன “டிபண்பாக்சை”த் திறந்தாள்.

புத்தம் புதிய கைத்துப்பாக்கி, தோட்டாக்கள் நிரப் பப்பட்டு ஆயத்தமான நிலையில் அதற்குள் மின்னியது,

அதனைக் கையில் எடுத்தாள். கண் மூடிக் கண் திறக் கும் நேராத்தில் அதிலிருந்த தோட்டாக்கள் ராணுவத்தி னரை நோக்கிப் பாய்ந்தது.

என்றே ஒரு நாள் அன்னைன் வளவன் அவளிடம் இதே போன்ற துப்பாக்கியொன்றைக் காட்டிக் கூறிய விளக்கம் இந்தச் சமயம் உதவியது.

“டிமீல்... டுமீல்”

அசுர வேகத்தில் இயக்கப்பட்ட துப்பாக்கி ராணுவ வீரர்கள் சிலரின் உடலைக் கிழித்துக் கொண்டு சென்றன. எங்கிருந்து அக்குண்டுகள் வருகின்றன என்பதை அவர்களால் ஊகிக்க முடியவில்லை

“கொட்டியா... அவில்ல... கொட்டியா அவில்ல... இக்மட்ட துவாண்ட...”

“டிரக்கிலிருந்த ராணுவ வீரர்கள் “புலி வருகுது... புலி வருகுது...டிரக்கைச் சீக்கிரமாக எடுத்துக் கொண்டு ஓடும்”படி சிங்களத்தில் கத்தினார்கள்.

இ வீதியில் விழுந்து கிடந்த தங்கள் சக தோழர்களையும் திரும்பிப் பார்க்காமல் ராணுவ டிரக் பாய்ந்து சென்றது.

நெருப்பு மலர்

ராஜூ பிறப்பதற்கு முன்னரே அவனுக்கு ஏகப்பட்ட நேர்த்திக் கடன்களைச் செய்திருந்தாள் மாலதி.

தென்னிந்தியாவில் உள்ள கோயில்கள் அனைத்துக்கும் ஒவ்வொர் வகையான பிரார்த்தனை. அவனது வெகுளித் தனத்தை யென்னித் திலகன் சில சமயம் பரிகாசம் பண்ணினாலும் அவனுக்கும் ‘இந்தக் குழந்தையாவது உயிரோடு பிழைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு டாக்டர் களை மட்டும் நம்பிப் பிரயோசனமில்லை. ஆண்டவனின் அனுக்கிரகமும் வேண்டும்’ என்ற நினைப்பு இல்லாமல் இல்லை.

ராஜாக்கு முன்னால் பிறந்த இரண்டு குழந்தைகளும் பிறந்த ஆறேழு மாதத்தில் இறந்து விட்டன.

அதனால் ராஜூ பிறக்கும்பொழுதே ஏகப்பட்ட பிரார்த்தனைகள், வேண்டுதல்கள். அதன் பல்லே அல்லது குழந்தையின் ஆயுள் பலமோ ராஜூ நன்றாக வளர்ந்து ‘நர்ஸரி’க்குப் போக ஆரம்பித்திருந்தான்.

‘ம...மா... இன்னைக்கு ஸ்கால் கிடையாதா? ஏன் எனக்கு ‘டிரஸ்’ பண்ணலை?’—ராஜூ விடிந்ததிலிருந்து மாலதியிடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தக் குழந்தைக்கு நாட்டு நிலைமையை விளக்கி பயத்தை ஊட்ட விரும்பாத மாலதி,

“இன்றைக்கு ஸ்கூல் கிடையாது கண்ணு” என்றார்.

“இல்லம்மா, சமந்தா ஸ்கூலுக்குப் போருனே”

“அவன் போகட்டும்; நீ இன்றைக்குப் போக வேண்டாம்.”

சமந்தா எதிர் வீட்டுச் சில்வாவின் மகன். ராஜாவின் தோழன்; வஞ்சகம் தெரியாத இளங்குறுத் துக்கன்.

சில்வாவின் வீடு எதிர்புறமாக வீதியைத் தாண்டி வாய்க்கால் மேட்டில் இருந்தது, சிங்களவர்களிலேயே பெயர்போன ராஜாத்தனம் கொண்டவன் சில்வா. அந்தப் பகுதியில் அவனுக்குச் செல்வாக்கு அதிகம்.

இந்த வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக் குடிவந்த கொஞ்ச நாட்களிலேயே இவைகளைத் தெரிந்துகொண்ட மாலதி, “இந்த வீட்டைச் சீக்கிரமாகக் காலிபண்ணி விட்டுப் போய்விட வேண்டும். இப்பொழுதெல்லாம்—அடிக்கடி நம்ம ராஜாவைப் பிடித்து விளையாட்டுப்போல்”

“உன் அப்பனும் ஒரு புலிதானே” என எதிர்வீட்டு சில்வா மிரட்டுகிறான். அவன், குழந்தை. அவனுக் கென்ன தெரியும். பயந்து போய் அழுது கொண்டே ஒடி வந்து விழுகிறான். வாடகை குறைச்சல் என இந்தச் சிங்களப் பகுதியில் குடிவந்ததே தப்பாப் போச்சுங்க,” ஏனத் திலகனிடம் கூறுத நாளில்லை.

அவனும் தன் ‘பட்ஜெட்’டுக்குத் தகுந்த வீடு பார்க்கும்படி பல நண்பர்களிடம் கூறியிருந்தான். ஒன்றும் சரியாக வந்தமையவில்லை. எப்படியும் அடுத்த ஐநவரிக் கிடையில் வீட்டை மாற்றிவிட வேண்டும் என்று முடிவு பண்ணியிருந்தார்கள்.

ஆனால் அதற்கிடையே திருநெல்வேலியில் இருக்கும் திலகனின் தாயாருக்கு உட முடுக்கு முடியவில்லையென்று கடிதம் வந்ததும் “ஒரு வாரத்தில் போய்த் திரும்பி விடு கிடேறன்” எனக் கூறிவிட்டுத் திலகன் இந்தியாவுக்குச் சென்றிருந்தான்.

அவன் புறப்பட்டுச் சென்ற மறுநாளே நாடு முழு வதும் இனக் கலவரங்கள் வெடித்தன.

‘பெட்டா’விலுள்ள திலகனின் பலசரக்குக் கடையில் அக்கவுண்ட வைத்துள்ள ஒரு முஸ்லிம் நண்பர் அவசர மாகப் ‘போன்’ பண்ணி “குழந்தையைப் பள்ளிக்கூடத் துக்கு அனுப்பாதீர்கள், நீங்களும் எங்கும் போக வேண்டாம். தமிழர்களை ஆடு, மாடு வெட்டுவது போல் ஈவு இரக்கமின்றி வெட்டித் தள்ளுகிறார்கள்” எனக் கூறியிருந்தார்.

அதனைக் கேட்டதிலிருந்து குழந்தையையும் தன் கூடவே வைத்துக் கொண்டு பயத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தாள் மாலதி. சில்வாலை நினைக்கும் பொழுது மேலும் பயம் அதிகரித்தது.

“அம்மா, பசிக்குதம்மா; ஏன் சமைக்காமல் உட்கார்ந்திருக்கே? பசிக்குதம்மா” ராஜா நச்சரிக்க ஆரம்பித்தான்.

“நீ அங்கேயிங்கே போகாமல் ‘ஹாலி’லேயே உட்கார்ந்து விளையாடு. நான் சீக்கிரமாய்ச் சமையல் பண்ணி விட்டு வந்து விடுகிறேன்.”

ராஜாவிடம் கூறிய வண்ணம் எழுந்து சென்றால் மாலதி.

ராஜா கொஞ்ச நேரம் புத்தகத்தில் படம் போட்டான். தன்னிடமிருந்த மோட்டார் காரை ஒவ்வொரு

பகுதியாகக் கழட்டினன்; பூட்டினன். சிறிது நேரத்தில் அதுவும் போரடித்தது. எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தான்.

வெளியே மழையோ, வெயிலோ... இல்லை... பின் எதற்காக அம்மா என்னைப் போக வேண்டாம் எனத்தடுத்தாள். பயந்தாங்கொள்ளியம்மா — குழந்தை நெஞ்சு பயம் அறியவில்லை.

அப்பொழுதுதான் சமந்தா பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து புத்தகமும் கையுமாகத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்.

“ஸ்...சமந்தா, செல்லங் கராண்டா எண்டது? சமந்தா விளையாட வரட்டா?” எனச் சிங்களத்தில் கேட்டான்.

“எண்ட அடோ போள செல்லங்கராமு — வாடா கோலியாடுவோம்” என்றான் சமந்தா.

ராஜூ உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான்.

தாயின் சுவடே தெரியவில்லை. மெல்ல நழுவினான்.

சில்வாவின் வீட்டுக்கு முன்னால் கோலியாட்டம் மும் முரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

“ஓன்று... இரண்டு... மூன்று...” ராஜூவின் பக்கமே எண்ணிக்கை அதிகரித்துக்கொண்டு வந்தன.

சமந்தாவுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது.

‘பறத் தெமிழுல்...’ சில்வா பேசும்பொழுது பொறுக்கி வைத்திருந்த வார்த்தைகளை ராஜூவின் மீது அர்ச்சனை பண்ணத் தொடங்கும் சமயம் ‘லாரி’யொன்று ந்றைய ஆட்களுடன் வந்து நின்றது.

சிறுவர்கள் விளையாட்டை நிறுத்தி விட்டு வேடிக்கைப் பார்த்தனர்.

‘லாரி’யில் இருந்து குதித்த சில்வா, மாலதியின் வீட்டைக் காட்டி ஏதோ சமிக்ஞை செய்துவிட்டு மீண்டும் லாரியில் ஏறி உட்கார்ந்தான்.

அடுத்த கணம் லாரியிலிருந்து பயங்கரமான ஆயுதங்களுடன் குதித்த சிங்கள் குண்டர்களைப் பார்த்து மிரண்டு போன ராஜா “அ...ம...மா...அ...ம...மா...” கத்தியபடி உள்ளேயோட முயன்றான்.

“கொட்டியா பற்றியோ கொட்டியா பற்றியோ... அள்ளவா மரில்ல தாண்ட மரில்ல தாண்ட...”

‘புலிக்குட்டி, புலிக்குட்டி. உயிரோ காடு விடாதே பிடித்துக் கொல்லு’ லாரியில் இருந்தபடியே சில்வா குரல் கொடுத்தான்.

‘வீர’ ரென அம்புபோல் பாய்த்த குழந்தையை இரண்டு குண்டர்கள் தூரத்திப் பிடித்து அவன் வயிற்றில் குத்தினார்கள்.

“அ...ம...மா...” — வீல்’ வெனக் கத்திய ராஜாவின் குரல் கேட்டதும் கையிலிருந்த அரிவாள்மனையைக் கீழே போட்டு விட்டு ஒடி வந்தாள் மாலதி.

அவர்கள் கைகளில் தொங்கிய ராஜா “...ம்மா...ம் மா’ எனத் தாயைப் பார்த்து ஈனஸ்வரத்தில் கதறினான்.

மாலதி துடித்தாள்; “குழந்தையை விட்டுஉங்க. வேண்டுமானால் என்னைக் கொன்னுடுங்க. குழந்தையை விட்டுஉங்க”-மாலதி அவர்களைப் பார்த்துக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டபடி கதறினாள்.

“இவளை விடவா இது ஒரு புலி. இவன் அப்பன் இன்னெரு புலி. சிங்களவனைத் தூக்கில் மாட்ட வந்த பிசாசுகள். இவர்களை ஓழித்தால்தான்” — சிங்களத்தில் கர்ஜித்தபடி, ராஜூ கதறக் கதற அவன் கை, கால்களை பச்சைத் தடியை முறிப்பதுபோல் முறித்தார்கள்.

மாலதி தன் கண்களை இறுகப் பொத்துக் கொண்டு கதறினான்.

குற்றுயிரும், குலையுயிருமாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்த சிறுவனை அவளுக்கு முன்னால் வீசியெறிந்தார்கள்.

ஓடிச் சென்று தன் குழந்தையை வாரியெடுத்த மாலதியின் கைகளிலிருந்து பிடுங்கியெடுத்து அந்தப் பிஞ்சு உடலில் பொட்ரோலை ஊற்றி ‘தீ’ வைத்தார்கள்.

தான் தவமிருந்து பெற்ற குழந்தை, தன் கண்ணுக்கு முன்னால் பற்றியெரியும் கோரமான காட்சியைப் பார்த்த மாலதி வெறி கொண்டவளைப் போல் உள்ளே ஓடினான்.

“அள்ளப்பாங் அள்ளப்பாங்”

“பிடி பிடி, ஏண்டா இன்னும் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா நிக்கிறீங்க” லாரியிலிருந்து புட்டியும் கையுமாக இறங்கிய சில்வா, சிங்களத்தில் கத்திய வண்ணம் மாலதி யைக் குறிவைத்தபடி கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு முன்னால் வந்தான்.

அவனது கண்களில் மின்னிய போதை வெறித்தனம் இரையைக் கண்டதும் சப்புக் கொட்டிக்கொண்டு வரும் வெறி நாயைப் போன்ற தோற்றும். மாலதிக்கு அவன் நோக்கம் ‘பளிச்’ செனப் புலப்பட்டது.

‘இவன் கைகளில் சிக்கி, மானத்தை இழப்பதைவிட உயிர் போவதே மேல்’ மாலதியின் நெஞ்சம் செய்வதறியா மல் கலங்கித் தூடித்தது.

“என்னைக் கொன்னுடுங்க; என்னை ஒண்ணும் பண்ணை தீங்க; எது வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொண்டு போங்க; என்னை ஒண்ணும் பண்ணைதீங்க” பயத்தில் நடுங்கியவாறு மெல்ல மெல்ல சமையல்கட்டுக்கள் நுழைந்தாள்.

சில்வா விடவில்லை; எல்லோருக்கும் முன்னால் தானே அவனை அனுபவித்துவிட வேண்டுமென்ற ஆசையில், போதை தலைக்கேறிய நிலையில் பின்னால் நுழைந்தான். மாலதியின் கொடிபோன்ற உடலையும், வாளிப்பான உடற்கட்டையும் சிவந்த மேனியையும் எத்தனையோ தடவைகள் ரகசியமாய்ப் பார்த்து ரசித்துப் பொருமைப்பட்டிருக்கிறான். இப்படியொரு சந்தர்ப்பம் தனக்குக் கிடைக்குமென அவன் கனவுகூடக் கண்டதில்லை.

சில்வாவின் நெஞ்சம் கும்மாளமிட்டது. கையிலிருந்த புட்டியில் எஞ்சியிருந்த அரை ‘கிளாஸ்’ சாராயத் தையும் ‘கபக்’கென்று வாய்க்குள் ஊத்தினான்.

அவனுக்கு பூமியும், வானமும் ஒன்றாகத் தெரிந்தன. நடை தள்ளாடியது என்றாலும் வெறித்து நோக்கியபடியே மாலதியை அணுகினான்.

“என்னை ஒண்ணும் பண்ணிடாதீங்க. என்னை ஒண்ணும் பண்ணிடாதீங்க” மழையில் நனைந்த குருவியைப் போல் சுவருடன் ஒட்டியபடி நகர்ந்த மாலதி, சமைய வறையில், குறிப்பிட்ட இடம் வைந்ததும், ‘சட்டென்று குனிந்து இரண்டொரு நாட்களுக்கு முன்னால் பள வெனச் சாணபிடிப்பித்து வைத்திருந்த அரிவாள்மையைக் கையில் தூக்கினாள்.

சில்வாவின் போதையேறிய கண்களுக்கு அவள் கையிலிருந்த ஒரு அரிவாள்மனை பூபல அரிவாள்மனை களாகத் தென்பட்டன. நிஜம் எதுவென்று தெரியாத நிலை.

அவளது சிவந்த மேனி; மருண்ட பார்வை; பயத் தில் நடுங்கும் தோற்றம். அவனுக்கு இன்னும் வேடிக்கையாக இருந்தது.

“என்னை விட்டுடுங்க. என்னை ஒன்னும் பண்ணு தீங்க, ஒன்னும் பண்ணுதீங்க...என்னை விட்டுடுங்க” — வேண்டுமென்றே சற்று உரக்கக் கத்தியபடி நகர்ந்த மாலதி, சரியான இலக்கு வந்ததும் குறி தவறுமல் அரிவாள்மனையை அவன் கழுத்தை நோக்கி வீசினாள்.

பெண்புலியின் சீற்றத்துடன் வீசப்பட்ட அரிவாள்மனை, அவன் கழுத்தை ஆழமாக அறுத்துக் கொண்டு சென்றது.

அவன் எழுப்பிய மரண ஓலத்தில், வெளியே மாலதி யின் வீட்டு உடைமைகளைப் பங்கு போட்டுத் தூக்கிக் கொண்டிருந்த குண்டர்கள் தட தடவெனச் சமையல் கட்டுக்குள் ஓடி வந்தனர்.

அவர்கள் வந்து சேர்வதற்குப் பிடித்த ஒரு கணப் பொழுதுக்குள், அடுப்பங்கரையில் இருந்த மண்ணன்னையை எடுத்துத் தன் தலையில் கவிழ்த்தாள். தீக்குச் சியைத் தட்டித் தனக்குத் தானே ‘தீ’ முட்டிக்கொண்டாள் மாலதி.

மானத்தைவிட உயிர் பெரிதல்ல என்றெண்ணிய அத்தமிழ்ப் பெண்ணின் உடல் அக்கினிக்கு அர்ப்பணமாகிக் கொண்டிருந்தது,

தமிழன்று சொல்லடா...?

கையிலிருந்த ‘தவஸ’ (சிங்களம்) பத்திரிகையைப் பிரித்து அதில்முழுகிவிட்டது போல் பாவண பண்ண ஆரம் பித்தான் தியாகு. பின் சீட்டில் உட்கார்ந்திருந்த சிவா வைத் திரும்பிப் பார்க்க எண்ணினான். இருப்பினும் ஏதோ ஒருவகை] அச்சம் அவனைத் தடுத்தது.

வழக்கம் போல் தனியாக வந்திருந்தால் இந்த அதிகப்படியான பிரச்சனை இருந்திருக்காது. நண்பன் சிவாவை உடன் அழைத்து வந்ததில் உள்ள தவறை இப்பொழுதுதான் உணர்ந்தான்.

வீட்டுக்கு ஒரே பையன். வெளியுலகத்தில் அடிப்பட்ட அனுபவம் இல்லாதவன். அவனிடம் விளையாட்டாக ஒருநாள் “சிவா...பரீட்சைதான் முடிந்து விட்டதே, பெண்களைப்போல் வீட்டோடு முடங்கிக் கிடக்காமல் இந்த ‘ஆகஸ்டி’ல் மடுத்திருவிழாவுக்கு வருகிறுயா?” எனக் கேட்டான் தியாகு.

“அதற்கென்ன மச்சான்...நான் அங்கு போனதே கிடையாது. இந்தியாவிலுள்ள அன்னை வேளாங்கள்னி மாதா கோவில் போல் இதுவும் கிறிஸ்துவர்கள் மத்தியில் பிரசித்தமான மாதா கோவிலாமே! நீ போகும் போது நானும் வருகிறேன்” எனச் சிறுவனைப்போல் தியாகுவின் தோலைக் கட்டிப்பிடித்தபடி ஆனந்தமாகக் கூறினான்.

ஆனால் நண்பர்கள் இருவரும் திருவிழாவுக்குப் புறப் படுகின்ற சமயத்தில் தியாகுவின் வீட்டிலிருந்து கொஞ்சம் ஆட்சேபனை கிளம்பியது.!

“தியாகு’ நீ எப்பதாண்டா சொன்ன பேச்சைக் கேட்கப்போகிறுய். இப்ப கொஞ்ச நாட்களாய் ‘ஜலலை, ஆகஸ்ட்’ மாதங்கள் பிறந்தாலே தமிழனுக்கு ஆகாத காலம் போலிருக்கிறது. வருஷாவருஷம் ஏதாவது கலவரம் மூண்டு கொண்டேயிருக்கு. மடுத்திருவிழாவுக்கோ சிங்களவர்களும் எக்கச்சக்கமாய் கூடுவார்கள். வீணச்சரவுகள். தமிழர்கள் போவதே குறைஞ்சிட்டிருக்கு. நீயேண்டா பிடிவாதமாய் போகிறுய். அதுவும் அந்தப் பையனைவேறு அழைத்துக் கொண்டு. சிவாவுக்கு வயது தான் ஏறியிருக்கிறதே தவிர உலகம் தெரியாதவன்!”— நிறுத்தாமல் பேசிக்கொண்டே போன தாயாரை இடைமறித்து,

“போம்மா, எதற்கெடுத்தாலும் பயந்து பயந்து செத்துக் கொண்டு. எலக்ஷன் வருகிறதா? தமிழனுக்கு நடுக்கம்... திருவிழாக் கூட்டமா? சொந்த மண்ணில் சுதந்திரமாகப் போகவும் பயம்... குட்டக் குட்டக் குனியக் கூடாதும்மா. நாழும் திருப்பி நாலு சாத்தினால் அவன் தன்னுலே வழிக்கு வருவான்...” தியாகு தாயை சமாதானப் படுத்துவதற்காக இந்த வார்த்தைகளைக் கூறினாலே தவிர அவனுக்கும் உள்ளூர் ஒரு தயக்கம் இருந்தது. அவன் கேள்விப்பட்ட சில வதந்திகள் பிரயாணத்துக்குச் சாதகயாக இருக்கவில்லை.

“பார்த்துப் பார்த்துச் சலித்துப்போன திருவிழாக் காட்சிகள் தானே. இந்தத் தடவை போகாமலிருந்தால் கொஞ்சம் பணமும் மிச்சமாகும்”— தியாகு தனக்குள்ளாகச் சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வரச் சிவா விடவில்லை.

“எவ்வளவு கண்டப்பட்டு அப்பாவிடம் ‘பர்மிஷன் வாங்கியிருக்கிறேன்! இவ்வளவு நானும் உனக்காப்

போன்று! இந்தத் தடவை எனக்காக வாவேண்டா...!” என நச்சரிக்கத் தொடந்கினான். நண்பனின் ஆசையை நிராகரிக்க முடியவில்லை.

கோயிலில் கூட்டம் நிரம்பியிருந்தது. ஆனால் எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும் சிங்களவர்கள் முகங்கள்தான் அதிகமாகத் தெரிந்தன. அங்கொன்றும் இங்கொன்று மாக எண்ணிப்பார்த்துவிடலாம் போல் தமிழர்கள் ஒரு சிலரேயிருந்தனர். அவர்கள் முகங்களிலும் ஏதோ ஒரு வகை பீதி...அச்சம், அமைதியின்மை தெரிந்தது.

மாதாவின் திருவுருவத்துக்கு மாலையணிவித்துப் பிரார்த்தனையை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்த நண்பர்களிருவரும் கடைத் தெருக்களை வேடிக்கையாகச் சுற்றிப் பார்க்க ஆரம்பித்தனர்.

மிட்டாய்க் கடைகள், பாத்திரக் கடைகள், பாய் கடைகள் அனைத்தையும் தாண்டி வளையல் கடைப்பக்கம் வந்தபொழுதுதான் எதிர்பாராத அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

வளையல்கடைக்குச் சொந்தக்காரர் ஒரு தமிழர்; அவர் கடையில் சிங்களத் தம்பதிகள் இருவர் வளையலுக் காகப் பேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். வீலையில் இரு பகுதியினருக்கும் ஒத்துவரவில்லை.

“போம்மா, அந்த விலைக்குத் தரமுடியாது. அசல் விலைக்கே கட்டுப்படியாகாது!” என்றபடி சிங்களப் பெண்ணின் கையிலிருந்த வளையலை எரிச்சலுடன் பிடிங்கித் தம் கடையில் போட்டார் வியாபாரி.

அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிங்களவனுக்கு எங்கிருந்து அப்படியொரு வெறி தோன்றியதோ தெரியாது. “அடோ... பறதெமளா! உம்பட ஒச்சர ஆடம்பரத (அடேய் பறத்தமிழா! உனக்கு அவ்வளவு

திமிரா) எனக் கூச்சலிட்டபடி அவ்வியாபாரியின் கண்ணத்தில் 'பட்ட'டென்று அறைந்தான்.

கடைக்காரரும் கொஞ்சம் ரோஷ்க்காரர். தமிழன் என்பதற்காக அடிமைப்பட்டுக் கொண்டு தலையைக் குனிந்துவிடவில்லை. 'சட்'டென் அச்சிங்களவனின் 'ஃஷர்'டைப் பிடித்து நான்கு உலுக்கு உலுக்கி 'பளார் பளார்' எனத் திருப்பி அறைந்தார்.

அதனைப் பார்த்ததும்; "தெமளை கோமத அபே சிங்கள யன்ட காண்ட, புளுவாங்" (தமிழன் எப்படி எங்கள் சிங்களவரை அடிக்க முடியும்?) என அங்கிருந்த சிங்கள வர்கள் அனைவரும் ஒன்றுதிரண்டு தமிழர் கடைகளைச் சுற்றி வளைத்துத் தாக்கத்தொடங்கினர். புகைந்து கொண்டிருந்த நெருப்புத் திமரென ஒரு சின்னப் பொறியில் பற்றிக்கொண்டது.

எங்கும் கூச்சஸ்ஸு-குழப்பம். தமிழர்கள் தங்கள் உடமை களையும் விட்டுவிட்டுச் சிதறியோடினர்.

சிவர் பேயறைந்தவன் போலான். தியாகுவின் கைகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்தபடி, "ஊருக்குப்போகும் வழியைப் பாரடா" என்றான். அவன் குரல் அச்சத்தில் கர கரத்தது.

கோயிலை விட்டு வெளியே வந்ததும்தான் அங்கு மட்டுமல்ல நாடு முழுவதுமே இனக்கலவரம் காட்டுத் திபோல பரவியிருப்பதை அறிந்தான் தியாகு.

எப்படி நீர்கொழும்புக்குப் போய்ச் சேருவது? அவன் சொந்த இடம் அதுவே. இடையில் எத்தனையோ சிங்களைக் கிராமங்களைத் தாண்டியாக வேண்டும்.

"சிவா, உனக்குச் சிங்களம் நன்றாகப் பேச வருமா?" எனக் கேட்டான் தியாகு.

“முடியாதுடா... ஓரிரு வார் த்தைகளுக்கு அர்த்தம் தான் தெரியுமே தவிர பேசவராது” — சிவா பரிதாப மாகக் கூறினான்.

இவ்வளவு காலம் நீர்கொழும்பில் வாழ்ந்தும் அவனுக்குச் சிங்களம் தெரியாதெனக் கூறியபொழுது அவனை அறைந்து விடலாம் போல் ஆத்திரப்பட்டான் தியாகு. சிவாவை நிமிர்ந்து நோக்கினான். அவன் பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“பயப்படாதே. எப்படியும் அநுராதபுரம் போய்ச் சேர்ந்து விட்டால் அங்கிருந்து அடிக்கடி நீர்கொழும் புக்கு பஸ் புறப்படும். போய் விடலாம்” எனச் சிவாவுக்கு ஆறுதலளித்த தியாகு, ‘பாண்ட்’டைக் களைந்து விட்டு ‘பட்டிக் லுங்கி’யை எடுத்து அணிந்துகொண்டான். அதற்கு மேல் அகலமான பெல்ட்.

இருவரும் தங்கள் உடைகளை அவசர அவரமாக மாற்றிக் கொண்டு, ஏறக்குறைய நாட்டுப்புறத்துச் சிங்களவர்களைப் போன்ற வேஷத்தில் அநுராதபுரம் வந்தன்டந்தனர்.

அவர்கள் எதிர்பார்த்ததுக்கும் மேலாகத் தமிழர் கடைகள் அனைத்தும் சாம்பல் மேடாகிக் கிடந்தன. கண்ணுக்கெட்டிய தாரம்வரை புகை முட்டமாய் இருந்தது. தமிழர்கள் சாக்கடைக்குள்ளும்... கழிவறைக்குள்ளுமென கண்ட கண்ட இடத்திலெல்லாம் பதுங்கிவிட்டனர் போலும்.

தமிழன் என்ற பெயரில் ஒரு ஈ, காக்கைகூடக் கண்ணில் படவில்லை. சிங்களவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நின்று எரியும் கடைகளையும், சித்திரவதைப்பட்டுச் செத்துக் கிடக்கும் தமிழர்களையும் வேடிக்கைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆண்களே வெளியே வர அச்சப்படும் அச்சமயத்தில் இலம் வயதுச் சிங்களப் பெண்களும் ஒருவரோடொரு வர் கைகோத்தபடி வேடிக்கையும், விளையாட்டுமாக இக்காட்சிகளை ரசித்ததைப் பார்த்த தியாகு மனம் வெதும்பினன்.

சிவா பயப்பிராந்தியுடன் தியாகுவின் முகத்தை அடிக்கடி ஏறிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான். அவனது மிரண்ட பார்வையும், சூர்மையான நாசியும், கருமை நிறமும் காது ஓட்டையும் எல்லோருக்கும் அவனை அடையாளம் காட்டிவிடும் போவிருந்தது. தியாகு அவனை எண்ணியபடியே எப்பொழுதும் போல் அலட்சிய மாக நடந்தான். ஒற்றைக் கதவு திறந்திருந்த பெட்டிக் கடையான் றில் புகுந்து ‘தவஸ்’ பத்திரிக்கையை வாங்கிக் கொண்டான்.

நீர்கொழும்புக்குப் புறப்படுவதற்கு ‘பஸ்’ஸொன்று தயாராக நின்றது. பஸ்சில் ஏறினன். உள்ளே திரு விழாக் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. அத்தனை பேரும் சிங்களவர்கள். எல்லோர் வாயிலும் தமிழர்களுக்கு எதிரான பேசுக்கள்... துவேஷம் நிறைந்த வசை மொழிகள். இந்தியாவைப் பற்றிய மட்டமான விமர்சனங்கள். இந்திரா அம்மையாரிலிருந்து எம். ஐ. ஆர். வரை எல்லோரையும் திட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்

தன் பக்கத்திலேயே சிவாவையும் உட்கார வைத்து விட வேண்டுமென முயன்றுன் தியாகு. முடியவில்லை. இரண்டு சீட் தள்ளிப் பின்னாலேயே சிவாவுக்கு இடம் கிடைத்தது. தெரியமாக அவனை உட்காரும்படி கண் ஜாடை காட்டிவிட்டு முன்னால் அமர்ந்தான் தியாகு.

கையிலிருந்த ‘தவஸ்’ பத்திரிகையை விரித்து அதில் மூழ்கிப்போனவன்போல் பாவனைபண்ண ஆரம்பித்தான். ‘பஸ்’ வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“மாதாவே... எங்களைக் காப்பாற்றிவிட்டாய். உனக்குத் தோத்திரங்கள்” தியாகு அடிக்கடி மனதுக்குள் இதனை ஒப்புவித்துக் கொண்டான்.

சில மணித்தியாலங்களுக்குப் பின்னர், அடர்ந்த தென்னந்தோப்புகள் அவன் கண்களுக்குத் தெரிய ஆரம் பித்தன. ‘ஓ... சிலாபம் வந்து விட்டது. இன்னும் சில மைல்கள்தான். ஊர் வந்து விடும்’ தியாகு நிம்மதியாக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

வேகமாகச் சென்றுகொண்டிருந்த பஸ் திடீரென நின்றது. தியாகு ஒரு குலுக்கலுடன் நிமிர்ந்தான். இருபது, மூப்பது சிங்களவர்கள் பயங்கர ஆயுதங்களுடன் திமு திமுவென பஸ்க்குள் ஏறினர். பேசிக் கொண்டிருந்த பயணிகள் நிசப்தமானார்கள்.

“மே பஸ் அதுலே தெமனு கவுருத் கிட்டியத் எலிய பேபல்லா” (இப் பஸ் உள்ளே தமிழன் இருந்தால் வெளியே இறங்கு) — ஏறிய பயங்கரவாதிகளில் ஒருவன் கணத்த குரலில் கூச்சலிட்டான்.

தியாகுவின் நெஞ்சுக்குள் பகிரென்றது. இருந்தாலும் அதனை வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமல் விச்ராந்தையார்ய உட்கார்ந்திருந்தான். சிவாஸை ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்க்க வேண்டும்போலிருந்தது. ஆனால் அச்சம் அவனைத் தடுத்தது.

“தம்ஸ கோயித யண்ணே...” (நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்?) தியாகுவின் முகத்தை உற்று நோக்கிய படியே ஒருவன் கேட்டான்.

“மங் மீகமுவ யணவா” (நான் நீர்கொழும்பு போகிறேன்)

தியாகுவின் உச்சரிப்பு நழுவாத சிங்களம், கையிலிருந்த சிங்களப் பத்திரிக்கை, லுங்கியைக் கட்டி யிருந்த பாணி... அதைத் தவிர அவன்து குருட்டு அதிர்ஷ்டம் அனைத்தும் அவனுக்குக் கை கொடுத்தன.

கேட்டவன் பின்னால் நகர்ந்தான். தியாகு ‘தவஸ்’ வில் மீண்டும் முழ்கினான்.

‘அடோ... உம்ப தெமனு நேத (அடேய்...நீ... தமிழன் தானே...)’

நிசப்தமான சூழ்நிலையைக் கிழித்துக் கொண் டெழுந்த வார்த்தைகள் தியாகுவின் அடிவயிற்றைக் கலக்கியது. மனச கேட்கவில்லை. திரும்பிப் பார்த்தான்.

சிவாவின் தலை மயிரை ஒருவன் கோதிப் பிடித் திருக்க, இன்னெருவன் அவன் காதுத் துவாரத்தை இழுத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

இரையைப் பார்த்ததும் அதன்மீது கூட்டமாக வந்துவிழும் காக்கைகள்போல் சிங்களக் குண்டர்கள் அனைவரும் சிவாவின் மேல் பாய்ந்தனர். ஆளுக்கொரு ஆயுதத்தால் அவனைத் தாக்கத் தொடங்கினர்.

சிவாவின் உதடுகள் பியந்து தொங்கின; நெற்றி யிலிருந்து குருதி வடிந்தது. ‘ஷேர்ட்’ கிழிந்து நார் நாராய்ப் பறந்தன. எவ்வே ஒருவன் உதைத்த உதை யில் வலிதாங்காத சிவா, கூச்சலிட்டபடி பஸ்சிலிருந்து எகிறப்போய் நிலத்தில் விழுந்தான்.

கண்ணில் சுரந்த நீரைக் கஷ்டப்பட்டு உள்ளடக்கினான் தியாகு.

நிலத்தில் விழுந்தவன் எழுந்துவிடாவன்னம் அவன் முதுகில் ஏறி நின்று மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்க

குண்டர்கள், வேகமாக அவனைச் சுற்றிக் 'கார்டயர் களை அடுக்கித் தீ முட்டினர்.

உயிருடன் நெருப்பில் வெந்துகொண்டிருந்த சிவா வின் மரண ஓலம் தியாகுவின் இரத்த நாளங்களை உறைய வைத்தது.

"நன்பா! நானேர் கோழை. கையாலாகாதவன். சுயநல்வாதி. என்னை மன்னித்துவிட்டா. ஈனத் தமிழ்க் குலத்தில் பிறந்த இளைஞனே! நீ நெருப்பில் எரிக்கப்படுகிறோய். நான் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஒடிக்கொண்டிருக்கிறேன்!" தியாகுவின் நெஞ்சம் வெடித்துச் சிதறியது.

பஸ் மெதுவாக நகர்ந்தது.

தியாகுவின் இதயத்துக்குள் தீப்பற்றிக் கொண்டிருந்தது. ஓடும் பஸ்சிலிருந்து எட்டிப்பார்த்தான்.

உடல் கருகிக்கொண்டிருந்த சிவாவை அக்கொடிய வர்கள் ஒரு தடியைக்கொண்டு பாதை ஓரத்திற்கு தள்ளிக்கொண்டிருந்தனர்.

தமிழ்நுக்கு ஒரு கேள்வி

பேனுவை எடுத்துக் கொண்டு சற்று எழுதலாமென
உட்கார்ந்தேன். வாசல் கதவில் யாரோ தட்டும்ய சப்தம்
கேட்டது.

“இந்த நேரத்தில் யாராக இருக்கும்...?”

கையிலிருந்த பேனுவை மூடி வைத்துவிட்டு மெது
வாக எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தேன்.

முன்பின் பரிச்சயமற்ற இளைஞரூவர் ஒழுங்காக
வாரப்படாத கிராப்பும், குறுந்தாடியும் தோளில் தொங்
கிய துணிப்பையுமாக எதிரே நின்றார். அவரது கசங்கிய
உடையும், என்னை வழுக்கேறியிருந்த முகமும் எனக்குள்
ஒருவகை தயக்கத்தை வரவழைத்தது.

இருப்பினும் அதனை வெளியே காட்டிக்கொள்ளா
மல் “யாரைப் பார்க்க வேண்டும்...” என்று கேட்டேன்
நிதானமாக.

அவரோ என் பெயரையும், முகவரியையுமே அழுத்த
மாக, அட்சரம் பிச்காமல் உச்சரித்தார்.

என் வியப்பு தீருவதற்குள் அவரே “நீங்கள்தான்
‘தேவி’யில் கண்ணீர்க் கதை எழுதுபவரா? உங்களிடம்
சில நிமிடங்கள் பேச வேண்டும்” என்றார்.

“யார் இந்த இளைஞர்? இந்தக் காலை நேரத்தில் என்னிடம் எதைப்பற்றிப் பேசப் போகிறார்? ஏதாவது உளவுத் துறையைச்சேர்ந்தவராக இருப்பாரோ? ஒரு கணத்துக்குள் ஆயிரம் கேள்விக் கணைகள் நெஞ்சுக்குள் தோன்றிமறைய, அவருக்கு எதிரே கிடந்த கூடை நாற் காலியில் உட்கார்ந்தேன்.

என் தபக்கத்தையும், உணர்வுகளையும் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டவர் போல், “என் பெயர் சுதாகரன். வட இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வருகிறேன்” என்றார்.

ஓவ்வொரு சொற்களையும் நிதானத்துடன் நிறுத்திப் பேசினார்.

என் மூச்சு நிம்மதியாக வந்தது. நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தேன்.

“எப்பொழுது வந்தீர்கள்? எப்படி வந்தீர்கள்? படகில் வந்தீர்களா? கண்குத்திப் பாம்பு போல் தமிழ் இளைஞர் கள் மீதே குறியாக இருக்கும் இலங்கை ராணுவத்தினரின் கண்களிலிருந்து எப்படித் தப்பித்தீர்கள்?” பர பர வென்று நெஞ்சில் எழுந்த கேள்விகளை நான் கேட்பதற்கு முன் னால் அவ்வாலிப்பேரே தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு பேச ஆரம்பித்தார்.

“யாழ்ப்பாணத்துச் சராசரி இளைஞர்களில் நானும் ஒருவன். எழுத்துத் துறையிலும் சிறிது அனுபவமுண்டு. வேறு அதிகம் என்னைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு எதுவு மில்லை” என்று பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டவர் வேறேதுவோ சொல்வதற்கு எத்தனிப்பதுபோல் என்னைப் பார்த்தார்.

“அப்படியா... ரோம்ப சந்தோஷம்.”

“நான் நேற்றுத்தான் வேதாரண்யம் கடற்கரையில் வந்திறங்கினேன், நான் வந்த அந்தச் சின்னப் படகில் மட்டும் இருபத்தியேழு பேர் வந்தோம்.”

பல நாட்கள் பட்டினி கிடந்தவர்போல் பேச முடியாமல் அவர் குரல் கர கரத்தது.

அதற்குள்ளாக அண்ணி காப்பி கொண்டு வந்து வைத்தாள்.

“தம்பி! காப்பியைச் சாப்பிடும்” என்றேன்.

‘சட்ட’டென்று காப்பியை எடுத்து ஒரு மிடறு விழுங்கி விட்டு கதையைத் தொடர்ந்தார்.

“...படகில் ஏறும் சமயமும் நம் உயிருக்கு உத்தரவாத மில்லை. ராணுவத்தினரின் கண்களில் படாமல் கடல் அலைகளிலும் சிக்காமல் வரவேண்டாமா? வேதாரண்யம் கரையைக் கண்டதும் ஒருவரையொருவர் கட்டித் தழுவிக் கொள்ளாத குறையாகக் குதுகலித்தோம். ஏழேட்டு மாதங்களாக துப்பாக்கிச்சுட்டையும், சாவையும், அவலக்குரல்களையுமே, பார்த்தும் கேட்டும் மனிதப் பிறவியிலேயே வெறுப்புற்று இருந்த எனக்கு அந்தக் கணமே ஒரு புத்தணர்வு பிறந்தது.

“நிம்மதிப் பெருமுச்சடன் கரையில் இறங்கிய போதும் உள்ளூர் ஒரு வேதனை. இனம் புரியாத குற்றவூர்வு என் இதயத்தைப் பிழிந்தது. அங்குள்ள மற்ற இளைஞர் களின் தலைவிதியை சிங்கள ராணுவத்தினரின் கையிலேயே விட்டு வந்தது என்னைச் சித்ரவதைக்குள்ளாக்கியது.

“இங்குள்ள அகதிகள் முகாமிலும் என்னல் நிம்மதியாக உட்காரமுடியவில்லை. வெளியே வந்து இங்குள்ள தமிழ் மக்களின் உணர்வை அறியத் துடித்தேன். அப் பொழுது ‘தேவி’ பத்திரிகை என் கண்ணில் பட்டது”

“உங்களுக்கு என்னேல் ஆகவேண்டியது இருந்தால் தயங்காமல் கூறுங்கள்”

“எனக்கு நீங்கள் செய்ய வேண்டியது ஒன்றேயொன்று. அதாவது நான் கூறப்போவதைத் தவறுமல் நம் தமிழகத்து உடன் பிறப்புகளுக்கு உங்கள் எழுத்து மூலம் எடுத்துக் கூறுங்கள். சிங்கள ராணுவம் என்னிடம் கேட்டதொரு இரத்தம் தொதிக்க வைக்கும் கேள்விக்குப் பதிலளிக்க வேண்டிய மாபெரும் பொறுப்பு ஈழத்தமிழர் களுக்கு மட்டுமில்லை தமிழகத்திலுள்ள தமிழ் மக்கள் அனைவருக்கும் உண்டு” எனச் சொல்லியபடியே தன் கதையை ஆரம்பித்தார்.

அன்று...

மாலை மணி நான்கிருக்கும்.

வழக்கம்போல் யாழ்ப்பாணம் பஸ் ஸ்டாண்டிலுள்ள பூபாலசிங்கம் புத்தகக் கடைக்குப் புறப்பட்டேன், ஏறக் குறைய என் வீட்டுக்கும், அக்கடைக்கும் அரைமைல் தூரம் தான் இருக்கும். நடந்துதான் செல்ல வேண்டும். சைக்கிள் ஒடுவதற்கு அப்பொழுது தடையுத்தரவு இருந்ததால் நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

பாதித்தூரந்தான் நடந்திருப்பேன். எங்கோ ஒரு துப்பாக்கி வேட்டுப்போல் ஒரு சப்தம் கேட்டது.

நடையைச் சற்று தாமதப்படுத்தி, காதைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டேன்.

தொடர்ந்து இரண்டு, மூன்று வேட்டுகள்.

நெஞ்சில் பீதி பரவியது. ஓடிவிடுவதற்குக் கால்கள் பரபரத்தன.

“சுதா...எங்கேயோ ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டும். ராணுவ டிரக்குகள் நான்கைந்து ஒன்றுக் கருவது போல்

இரைச்சல் கேட்கிறது. ஓடிப்போய் எங்கையாவது ஓளிந்து கொள்’ என என் முதுகில் தட்டி எச்சரித்து விட்டு ஓடினன், என் நண்பன் சந்திரன்.

நாங்கள் பக்கத்து வீட்டுக் ‘கேட்ட’டை அடைவதற்குள் எங்கள் தூர்அதிர்ஷ்டம் வீட்டுக்காரன் உள்ளே இழுத்துத் தாழ்ப்பாள் போட்டு விட்டான்.

பக்கத்தில் ஒரு மிட்டாய்க்கடை. எங்களைப் பார்த்ததும் ‘சட்ட’டென்று இறக்க ஆரம்பித்த இரும்பு ஷ்ட்டரை தூக்கிப் பிடித்தபடியே எங்களோ ஓடி வரும் படி சைகை செய்தார், மிட்டாய்க்கடை உரிமையாளர்.

மஹாம்... கால்கள் தட தடத்தனவே தவிர ‘வேக’ மாக ஓட முடியவில்லை. அதற்குள் ‘டிரக்’ எங்களைச் சமீபித்து விட்டது.

மிட்டாய்க்கடை உரிமையாளர் பயந்து போய் ‘பட்’ டென் ஷ்ட்டரை இறக்கிவிட்டு உள்ளே ஓடிவிட்டார்.

நாமிருவர் மட்டும் வீதியில் தனியாக நின்றோம். இனிமேல் ஓடி அவர்கள் கண்ணில்படாமல் மறைய முயல்வது மட்மைத்தனம் என்று எண்ணிக் கொண்டு கைகள் இரண்டையும் மேலே தூக்கினாம்.

முதலில் வந்த ‘டிரக்’ பெரிய ‘பிரேக்’குடன் நின்றது. பின்னால் வந்த கவச வண்டிகளும் நின்றன. ‘டிரக்’கி லிருந்து குதித்த ராணுவ வீரர்களில் ஒருவன் என் நெஞ்சில் துப்பாக்கி முனையை அழுத்திப்பிடித்த வண்ணம் இருக்க, இன்னெருவன் சட்டைப் ‘பாக்கெட்’ ‘பான்ட் பாக்கெட்’ முதலியவற்றில் கையை விட்டுத் துழாவினான்.

என்னுடைய அதிர்ஷ்டங்கெட்ட வேளை. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னால் ராணுவக் கொடுமைக்கு ஆளாகி,

இங்கு தன்சம் புகுந்திருந்த என் நண்பன் மணி எழுதிய கடிதமொன்றைப் படித்துவிட்டு, மடித்து 'பான்ட்' பன் 'பாக்கெட்' டில் செருகி வைத்திருந்தேன். காலப்போக்கில் நானே அதனை மறந்து விட்டேன். அத்துடன் அம்மாதம் மளிகைக் கடைக்குக் கொடுக்கவென என் தாயார் கொடுத்த இருநூறு ரூபாயும் இருந்தது, இரண்டும் அவ் ராணுவ வீரனின் கையில் சிக்கின.

ஏதோ பெரிய புரட்சித் திட்டங்களைக் கண்டுபிடித்த வன் போல், கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு 'டிரக்' கிலிருந்த அதிகாரியிடம் ஓடினான். என் நெஞ்சில் பதிந் திருந்த துப்பாக்கி முனை மேலும் சற்று மூரட்டுத்தனமாக அருத்தப்பட்டது. 'டிரக்' கிலிருந்த சிங்கள ராணுவ வீரர்களின் கண்கள் நண்பனை விட்டு விட்டு என்னையே மொய்த்தன.

எனக்கும் உலகுக்கும் உள்ள பந்தம் இன் றுடன் தீர்ந்து விட்டது என்றே எண்ணினேன். அதிகாரி எதையோ அவர்களுக்குச் சொல்லவும் நான்கைந்து வீரர்கள் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு, என்னை 'டிரக்' கினுள்ளே ஏறும்படி முதுகில் இடித்து முன்னே தள்ளி னர்.

"உங்கள் அதிகாரியிடம் பேச ஒரு நிமிடம் அனுமதி கொடுங்கள்" என ஆங்கிலத்தில் கேட்டேன்.

அடுத்த விண்டி என் அடிவயிற்றில் ஒரு குத்து-உலகமே என் கணமுன்னால் சுழன்றது. கால்கள் பூமியில் பதிவதற்குப் பதிலாய் அந்தரத்தில் தொங்கின.

என் நினைவுகள் திரும்பும்பொழுது; நான் 'டிரக்' கினுள்ளே தலைகுப்புற விழுந்துகிடப்பதை உணர்ந்தன். என் முதுகை ஏழேட்டுப் 'பூட்ஸ்' கால்கள் அழுத்

திக் கொண்டிருந்தன. முச்சு முட்டியது. தலையைத் தூக்க முடியவில்லை. மீண்டும் கண்களை முடினேன்.

'டிரக்' செல்லும் பாதையைத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் வண்டி வண்டிந்து நெளிந்து செல்லாமல் நேர்பாதையாக ஓடியதிலிருந்து யாழ்ப்பாண நகரைக் கடந்து வெளியே வந்துவிட்டதென்பது புரிந்தது.

சில மணித்தியாலங்களின்பின் ராணுவ முகாமொன்றுக்குள் 'டிரக்' புகுந்தது. அங்குள்ள உயர் அதிகாரிகளின் முன்னே கொண்டுசென்று என்னை நிறுத்தி னர்.

அவர்களில் ஒருவன் என்னிடம், "தமஹ சொட்டியாங் நேத? நீ புலி இயக்கத்தில் இருக்கிறாயா? இல்லையா?" என்றான்.

"இல்லை"

"பொறு கியாண்ட எப்பா"—"பொய் சொல்லாதே! உன்னைச் சுட்டுத் தள்ளிவிடுவோம்" — மற்றொருவன் ஆத்திரத்துடன் இரைந்தான்.

"இல்லை, கடவுள் சத்தியமாக இல்லை..."

"அவங்... யாரையும் தெரியாது உனக்கு?"

"இல்லை...!"

"இது யாருங் எழுதினது, புலிதானே? இந்தியாங்குள்ள புலிதானே"—அதிகாரி கையில் என் நண்பனின் கடிதம் ஆடியது.

"இல்லை...ஹி இல் ஏ பிரண்ட் ஒப் மென்..."

“அவன் ஏன் அங்கு போனான்...?”

“படிக்க...”

“பொறு கியாண்டஸ்ப்பா—பொறு கியாண்ட எப்பு”
“அவன் ஒரு புலி” என் முதுகில் விழுந்த உதையில்
எதிர்ச் சுவரில் போய் மோதினேன். அங்கிருந்த மற்
ரேருவன் என் நெஞ்சில் பலமாக இடித்தான். அதிகாரி
களின் காலடியில் வந்து விழுந்தேன்.

என் பிடரி மயிரில் பிடித்து தூக்கி நிறுத்தினார்கள்.
மூக்கிலிருந்து இரத்தம் வடிந்தது.

“இந்தியாவில் போய் ஓளிந்து கொண்டாலும் விட்டு
விடமாட்டோம்.” ஆக்ரோஷமாக உறுமியபடி என்னை
நெருங்கிய அதிகாரி ஒருவன், “இம்முறை மட்டும் உன்னை
விட்டுவிடுகின்றோம். ஓடித் தப்பிவிடு. இன்னெருமுறை
இப்படிக் கடிதங்களுடன் உன்னைப் பார்த்தா உயிருடன்
விடமாட்டோம்” என்று கூறியபடி என் பிடரியில்
பிடித்து வெளியே தள்ளிவிட்டான்.

சில சமயம் ஒடச் சொல்லி விட்டு பின்னாலிருந்து
சுட்டுவிடப்போகிறார்களோ எனப் பயந்தபடி ஓடினேன்.
பல இடங்களில் இந்த மாதிரித்தான் தமிழ் இளைஞர்களை
விடுதலை செய்வதுபோல் விட்டு விட்டு பின்னாலிருந்து
சுட்டுத் தள்ளி விடுகிறார்கள். எனக்கென்னவோ நல்ல
விதிபோலும். உயிர் தப்பிவிட்டேன் சிஸ்டர், ஆனா...”

“சதாகர்! இப்ப என் அழுவேண்டும்? எப்படியோ
உயிர் தப்பி வந்தாகி விட்டதுதானே...!”

“இல்லை... அவங்கள் என்னை உயிடன் விட்டதற்கும்
காரணமுண்டு. எத்தனையோ சிரமப்பட்டு வீட்டிற்குப்
போனபோது வீடு இருந்த இடம் வெறும் சாம்பல்

மேடாகி இருந்தது! எனக்கு அப்பா இல்லை. அன்னை யும், வயதுவந்த தங்கை ஒருத்தியும்தான் வீட்டில் இருந்தவர்கள்.

அவர்களுக்கு என்ன நடந்ததென்றே தெரியவில்லை. பின்புதான் அறிந்தேன்—சிங்கள ராணுவத்தினர் என்தங்கையைத் துன்புறுத்தியதுடன், வீட்டிற்குள்ளே அவளையும் வைத்து தீ மூட்டி விட்டதாகவும், தாய்—இளைஞர்களால் காப்பாற்றப்பட்டு தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து விட்டதாகவும். இதற்குமேல் நான் வாழ வரும்பவில்லை சிஸ்டர். மீண்டும் இலங்கைக்குச் சென்று ஒரு சிங்களவனையாவது என் கையால் சாகடித்தால்தான் என் மனக்கொதிப்பு அடங்கும். அதற்கு முன்னால் இந்த தமிழ் நாட்டிலுள்ள நம் தமிழர்களிடம் ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன் சிஸ்டர்.”

“என்ன கேட்க வேண்டும் சுதாகர்...?”

“என்னைக் கொண்டுசென்ற ராணுவ முகாமில் ஒரு ராணுவ அதிகாரி என் கைகள் இரண்டையும் முறுக்கிப்பிடித்தபடி, ‘உங்க அண்ணூச்சி படுக்கையில் விழுந்திட்டாரு. அம்மாவும் போயிட்டார்! இனி என்ன பண்ணப்போற்றுக்கூ? ’ (அண்ணூச்சியென்றது நம் மாண்புமிகு முதல்வரை, அம்மா எனக் குறிப்பிட்டது அன்னை இந்திராவை. இச்சம்பவம் நிகழ்ந்தபோது முதல்வர் உயிருக்கு போராடிய சமயம்)

இந்த ஏராளமானதொரு கேள்விகளுக்கு யார் பதில் சொல்வது? தமிழ்நாட்டு மக்களா? அல்லது இலங்கையில் செத்தமடியும் அப்பாவித் தமிழர்களா? தமிழ் நாடுதான் இதற்குப் பதில் சொல்லவேண்டும். “தேவி மூலம் இந்த கேள்வியைக் கேட்கிறேன், சிஸ்டர்.”

கடமை முடிந்த நிறைவுடன் புறப்பட்டான், அவ்விளைஞன்.

மாருதோ இக்காலம்...?

ஹால் முழுவதும் வெளிநாட்டுச் சாமான் கள் இறைந்து கிடந்தன.

“அண்ணு! இதனை எப்படி ‘ஆபரேட்’ பண்ணுவது?” ‘வீடியோ’வுக்குக் ‘காஸ்ட்’டும் கொண்டு வந்தியா? “இந்தப் புடவையைப் பாரேன்மா—கைக்குள் ஓயேயெபாத்தி விடலாம் போல...”— ஆளுக்கொரு கேள்வியும், விமர்சனமுமாய் வீடே அமர்க்களப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

எல்லோரது கேள்விகளுக்கும் சிரித்த முகத்துடன் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் ஜெகதீசன்.

“அவனைக் கொஞ்சம் ‘ரேஸ்’ட் எடுக்க விடுங்களேன். எத்தனை மைல் பயணம் பண்ணியிருக்கிறான்”— பாதி துருவிய தேங்காய் மூடியும், கையுமாக வெளியே வந்த மரகதம் தன் மற்றைய குழந்தைகளைக் கடிந்தாள்.

“அம்மா... அவர்கள் வேண்டியதைப் பேச்ட்டும் நான் ரயிலிலோ, காரிலோவா வந்தேன். வெகு சொகு சாகப் பயணக் களைப்பே இல்லாமல் ‘பிளேனில்’ வந்திருக்கிறேன். இவர்களோடு பேசித்தான் எவ்வளவு நாட்களாச்சு”— தன் சகோதரர்களைக் கணிவு பொங்கப் பார்த்தான் ஜெகதீசன்.

ஜெகதீசனின் தந்தை மாணிக்கவாசகம் ‘சேவையர் டிபார்ட்மெண்டில்’ குமாஸ்தா. சுமாரான சம்பளம். அதனைத் தவிர வேறு தில்லுமுல்லுகள் பண்ணிப் பணம் சம்பாதிக்கத் தெரியாத அப்பாவி மனிதர். மரகதத்தின் வீட்டிலிருந்தும் வரதட்சணையாக எதுவும் வாங்கியதில்லை. அவரது சம்பளத்தை நம்பியே குடும்பத் தேர் ஒடியது.

முத்த பையன் ஜெகதீசனை ‘அடவான்ஸ் லெவல்’ வரை கொழும்பிலுள்ள விவேகானந்த வித்தியாலயத்தில் படிப்பித்தார். அவனும் பரிட்சைகளில் நல்ல “மார்க்” எடுத்துக் கொண்டு தான் வந்தான். ஆனால் பலகலைக் கழகப் போட்டிப் பரிட்சையில் அவனுல் வெற்றி பெற முடியவில்லை. ஒரு தடவைக்கு முன்று தடவை முயற்சி எடுத்தும் சாதாரண டிகிரி பண்ணும் அளவுக்கும் அவனுல் “மார்க்” பெற முடியவில்லை.

அவனுக்குப் பின்னால் பிறந்தவர்களும் பெரியவர்களானார்கள். குடும்பச் செலவுகள் அதிகரித்தன. வயதில் பெரியவனுன் ஜெகதீசனுக்கு தந்தை படும் துயரம் புரிந்தது. வசதியுள்ள சில மாணவர்களைப் போல் தனியார் நிறுவனங்களில் சேர்ந்து படித்து, பட்டம் பெற வேண்டுமென்ற தன் ஆசைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து விட்டு வேலை தேடத் தொடங்கினான். பல கம்பெனிகளில் ஏறி இறங்கியதுதான் மிச்சம். சில இடங்களுக்கு “அப்ளிக்கேஷன்” போடுவதற்கே மாணிக்கவாசகம் கடன்பட்டுக் கொடுத்தார்.

எரிச்சலும், வெறுப்பும் அவன் மனதை நிரப்பிய சமயம் தான் “சலுதிஅரேபியா”வில் வேலைக்கு ஆட்கள் திரட்டும் தனியார் கம்பனியைன்றின் “அட்ரஸ்” கிடைத்தது. தன் “சர்ட்டிபிக்கெட்டுக்களை” எடுத்துக் கொண்டு நேரே அவர்களை அணுகினான். அக் கம்பெனியின் மாணேஜர் உண்மையைக் கூறினார்.

“நீ நினைப்பது மாதிரி... அங்குள்ள வேலை உன் படிப் புக்குத் தகுந்த மாதிரியிராது. சவுதியில் உள்ள ஒரு ஷேக் தன் பெயரில் ஒரு மருத்துவமனை கட்டுகிறான். அதற் கான இன்ஜினியர், ஆர்க்கிரெக், டிராஸ்மென் அனைவரையும் இந்தியாவிலிருந்து “ஹகுநிற்” பண்ணி விட்டான். சிமெந்து கலக்க... கல்லு நெறிக்கக் கூடிய சின்னச் சின்ன வேலைகளுக்குத் தான் இங்கு ஆளொடுக்கிறான்”.

“அதுபற்றியெல்லாம் நீங்கள் யோசிக்க வேண்டாம்... என்னிடம் எந்தப் “பிரஸ்மஜ்” ஜாம் கிடையாது. குடும்பத்தில் ஒரு நாள் செல்லவைச் சமாளிப்பதே தர்ம சங்கடமாக இருக்கிறது... நான் மூட்டை சுமக்கக் கூடத் தயாராக இருக்கிறேன்” என்றான்.

ஜெகதீசனின் நேர்மையான பேச்சு மானேஜரைக் கவர்ந்தது. தங்கள் கம் பெனி அனுப்பிய முதலாவது “பாட்சு” தொழிலாளர்களுக்கிடையே இவனது பெயரையும், “பாஸ்போர்ட்”டையும் புத்தி ஒரு வழியாக “விசா” எடுத்துக் கொடுத்தார்.

அதற்குப் பின்னர்தான் இவ்விவகாரம் பற்றிப் பெற்றேர்களிடம் பிரஸ்தாபித்தான். மரகதம் முதலில் அதிர்ந்து போனான். மூத்த பெயன் செல்லமாக வளர்ந்தவன். குதுவாது தெரியாதவன்—வெளிநாட்டில் வேலை வாங்கித் தருகிறேன் எனக் கூறி இந்தியா வரை அழைத்து வந்து கை விட்டுச் செல்லும் ஏஜன்சிகள்; அங்கு வேலையில் சேர்ந்த பின்னாலும், அவர்களது சம்பளத்தில் பாதியைச் சுருட்டிக்கொள்ளும் கமிஷனர்கள்; வீட்டு வேலைக் கெனப் பெண்களை அழைத்து வந்து பம்பாய் ‘ரெட்லையிட்’ ஏரியாவில் தள்ளிவிட முனைந்த சில கயவர்கள் பற்றி யெல்லாம் மரகதம் செய்தித்தாள்கள், அனுபவப் பட்டவர்கள் மூலமாக நிறையத் தெரிந்து வைத்திருந்தாள்.

அதனால் ஜெகதீசனும் அப்படியொரு ஏமாற்றுக் காரர்களை நம்பி மோசம் போய் விடுவானே என்ற அச்சத்தில் அவன் முடிவை அங்கிகாரிக்க முடியாதென முரண்டுபண்ணினான்.

ஜெகதீசன் எதற்கும் மசிந்து கொடுக்கவில்லை.

“நல்ல தகுதிவாய்ந்த தமிழ் இளாஞர்களுக்கே சிங்கள வன்கள் வேலை கொடுக்கிறார்கள் இல்லை. அவனை, இவனைப் பிடித்து ஏதாவதொரு ஆபீசக்குள் நுழைந்து விட்டாலும் பின்னால் வந்த சிங்களவன் மனேஜராயும் அக்கவுண்டனுயும் பதவி உயர்வு பெற்றுச் சென்று விடுவான். தமிழனுக்கு இதுதான் தலைவிதி என்பது போல் “நிரையர்” ஆகும் வரையும் குமாஸ்தா ‘செயரிலே’யே உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும். இதென்னம்மா மூன்று வருட ஒப்பந்தம். கண்மூடித் திறக்குமுன்னே போய் விடும். திரும்பி வரும்பொழுது கையில் ஒரு லட்சமோ இரண்டு லட்சமோ இருந்தால் அதனைப் போட்டு: ‘விளினஸ்’ ஆரம்பித்தால்கூடப் போதும், சுயமாகப் பிழைக்கலாம்.

தாயாரைச் சமாதானப்படுத்தி “சவுதி”க்குச் செல் வதற்கு ஜெகதீசன் பட்ட பிரயத்தனம் கொஞ்ச நஞ்ச மல்ல.

அவன் கூறியது போல் மூன்று வருடங்கள் சிட்டாய்ப் பறந்தன. அவனது உழைப்பில் குடும்பம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தலையெடுக்க ஆரம்பித்தது. அலுவலகத்தில் மாணிக்கவாசகத்தைப் பார்த்தால் “எங்கே கடன் கேட்டு விடுவாரோ?” என அஞ்சி அவரைப் பார்த்தும் பார்க்காததும்போல் சென்ற அலுவலக நண்பர்கள் கூட அவரைத் தேடி வந்து பேச ஆரம்பித்தனர்.

அவ்வேளையில் ஒரு நாள் ஜெகதீசனிடமிருந்து கடிதம் வந்தது. ‘இன்னும் மூன்று வருடங்களுக்கு மேலும் என்

ஒப்பந்தத்தைப் புதுப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அதற் கிடையில் கிடைக்கும் ஒரு மாத வீவில் ஊருக்குவந்துவிட்டு திரும்புகிறேன்' என அதில் எழுதியிருந்தான்.

அதனைப் பார்த்ததும் மரகதம் மகிழ்ச்சியில் பூரித்துப் போனால். தன் மகனின் வாய்க்கு ருசியாக என் என்ன சமைத்துப் போடலாம், எந்தெந்தக் கோயில் கருக்கு அழைத்துச் செல்லலாம்... தன் அன்னன் மகள் சுபத்ராவின் ஜாதகத்தையும், ஜெகதீசனின் ஜாதகத்தையும் யாரிடமாவது கொடுத்துப் பொருத்தம் பார்க்க வேண்டுமென மனதுக்கு இதமான கற்பனைகளில் மூழ்கி யிருந்தாள்.

ஆனால் ஜெகதீசன் வந்ததிலிருந்து அவனேடு ஒரு வார்த்தைகூட அவளால் ஆறு அமரப் பேச முடியவில்லை. அவ்வளவு வேலை. வழக்கமாக சமையலுக்கு உதவி பண்ணும் அவளது பெண்கள் கூட அண்ணனைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் சமையலறைப் பக்கம் எட்டிப் பார்க்கவில்லை.

செக்கச் செவேலென்று முன்பிருந்ததைவிட நான் கைந்து 'இஞ்சு'கள் வளர்ந்து கொழு கொழுவென்ற மேனியும், சுருட்டை முடியுமாக சினிமாவில் வரும் கதா நாயகன் போல் கழுத்தில் மைனர் செயினும், கையில் தங்க மோதிரமுமாய்ப் பளபளத்த தன் புதல்வணைப் பார்த்து சந்தோசப்பட்டதுடன் சரி.

இரவுச் சாப்பாடு முடிந்ததும், ஜெகதீசனுடன் ஆறுதலாசப் பேசலாமென அவசர அவசரமாகச் சமைய லறையைத் தண்ணீர் விட்டு அலம்பிவிட்டு வெளியே வரும் பொழுது முன்னறையில் தன் ஏழேட்டு வயது தம்பியை அணைத்துக் கொண்டு தூக்கத்தில் மூழ்கியிருந்தான் ஜெகதீசன்.

காற்றில் பறந்த அவன் சுருண்ட கேசத்தைப் பாசத்துடன் ஒதுக்கிவிட்டுக் கொண்டிருந்த மரகதத்

திடம் “அவன் களைத்துப் போய் உறங்குகிறான்... நாளைக் கிடையில் யாரும் உன் பின்னையை கொத்திக் கொண்டு போய்விட மாட்டார்கள். நீயும் களைத்துப் போயிருக்கிறுய்... போய்த் தூங்கு காலையில் பேசலாம்” எனக் கணவர் கண்டிக்கவே பின் கட்டுக்குப் போய் தன் பெண் களுடன் படுத்துக் கொண்டாள். நிம்மதியான உறச்சம் அவளைத் தழுவியது.

தூக்கக் கலக்கத்துடன் புரண்டு படுத்த மரசதத்தின் காதுகளில் ஏதேதே தா இனம்புரியாத சூச்சல்கள் அவலக்குரல்கள் கனவு போலும் விழுந்தது. திடுக்கிட்டு விழித்தாள்.

அவளுக்கு முன்னுலேயே அவளது பெண்கள் இருவரும் படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

“அம்மா, பக்கத்து வீதியில் கண்ணேடிகள் நொறுங்குவது மாதிரிச் சத்தம் கேட்கிறதே... ‘ஜெயவீவா’ எனச் சில கோஷங்களும் இடையிடையே கேட்பது போலிருக்கிறது” என பெரிய பெண் காயத்திரி பேசி முடிப்பதற்குள் பதட்டத்துடன் ஓடிவந்த மாணிக்கவாசகம் “எல்லோரும் சத்தம் போடாமல் பின்பக்கமாக ஓடி டுங்க. சிங்கவர்கள் ஐந்நாறு, ஆயிரமெனத் திரண்டு தமிழர் வீடுகளைப் பார்த்துப் பார்த்துத் தாக்கிக்கொண்டு வாரான்கள்... ஓடுங்க ஓடிடுங்க” எனத் தன் பெண் களையும், மனவியையும் கையைப் பிடித்து இழுத்து பின்கூத்துவத் திறந்து விட்டார்.

“தம்பி எங்கே? அவளைக் கூப்பிடுக்கள், ஜெகதீஸ்...குமார்” மாணிக்கவாசகத்தைத் தள்ளி கீக்கொண்டு ஜெகதீஸ் படுத்திருந்த அறைக்குள் நுழைய முயன்றார் மரகதம்.

“நீ முதலில் போ... அவன் வருவான்” மனைவியிடம் எரிந்து விழுந்தபடி முன்பக்கம் ஓடினார் மாணிக்கவாசகம்.

“அம்மா, வாங்கம்மா. அண்ணன் வருவான், வாங்கம்மா” வீட்டு மதிற் சுவரில் ஏறி நின்றபடி கத்திய பெண் களை நோக்கி மரகதம் ஓடிய பொழுது தடால் தடாலென அவர்களது வீட்டின் முன் பக்கக் கதவு பெயர்ந்து விழும் சப்தம் காதைத் துளைத்தது.

“பறதெமனு... பிற்ற பஸ்ஸெங்...துவனவா... அளப்பாங்... அளப்பாங்”

பறத்தமிழர்கள் பின்னலை ஒடுருங்கள். பிடி,பிடி” யெனக் காட்டுக் கூச்சல்கள் எழுந்தன.

எவர் எந்தப் பக்கம் ஓடுகிறோம் என்பது தெரியாமல் எல்லோரும் சிதறி ஓடினார்கள்.

வீட்டுக்குப் பின்னல் இரண்டடி சந்து. அதையடுத்து நான்கைந்து இறைச்சிக் கடைகள்.

இருட்டில் ஓடிய மரகதம் மேலும் போகும் வகை தெரியாமல் இறைச்சி வெட்டவென வைத்திருந்த நான் கைந்து மரக்குத்திகளுக்கு நடுவே தன் மகளாருத்தியையும் இழுத்துக்கொண்டு மறைந்து உட்கார்ந்தாள்.

அவர்கள் வீட்டுப் பக்கமிருந்து புகை மூட்டங்கள் கிளப்பின.

“அண்ணனுக்கு இடங்கூட தெரியாதே. எங்கே ஓடி யிருப்பான். இன்றைக்குப் பார்த்து இந்த எம் பூமிக்கு என் பிள்ளை வந்தானே” தன் பெண்ணின் காதோடு புலம்பினால் மரகதம்.

காயத்திரிக்கும் அண்ணைன் நினைக்க மனசு கலங்கியது. “இருந்ததுபோல் அங்கேயே இராமல் எங்களை நினைத்து ஆளுக்கொரு பரிசுப் பொருளாகப் பார்த்துப் பார்த்து வாங்கி வந்தானே, அவன் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்தது அத்தனையும் மன்னையெப் போச்சே...!

ஏறக்குறைய விடிகாலைதான் அந்தப்பகுதி நிசப்த மானது.

பக்கத்திலிருந்த இறைச்சிக்கடை முதலாளி முஹமத் அவி வீட்டில் எல்லோரும் அடைக்கலமானார்கள். ஆனால் ஜெகதீசனை மட்டும் காணவில்லை. மரகதம் பதறினால். “அவனும் நம்மைப்போல் எங்கேயாவது ஒளித்திருப் பான். வந்து விடுவான்” மாணிக்கவாசகம் மனைவியைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

கொட்டாஞ்சேனை அகதிகள் முகாமுக்கு அவர்களைக் கொண்டு வந்து சேர்த்த முஹமத் அலியின் கால்களைப் பிடித்துக் கெஞ்சாத குறையாக “எப்படியாவது என் பிள்ளையை தேடிப்பார்த்து இங்கு அனுப்பி வையுங்கள்” என மரகதம் கெஞ்சினால்.

“ம், அவன் வந்து சேருவான்” மரகதத்தை உள்ளே அழைத்துப் போனார் மாணிக்கவாசகம்.

ஏதேதோ சமாதானங்களைல்லாம் கூறி மாணிக்க வாசகம் மனைவியை யாழிப்பானத்துக்கு அழைத்துச் சென்று வருஷமும் இரண்டாகப் போகின்றது.

வருவோர் போவோர்களிட மெல்லாம் “என் பிள்ளையைப்பார்த்தீர்களா, என் பிள்ளையைப் பார்த்தீர்களா?

அவனைக் கூட்டிவாருங்கள்! என சிரிப்பும் அழுகையுமாகப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள் மரகதம்.

அவளது கலைந்த கூந்தலும், அவிழ்ந்து கிடந்த புடவையும், 'பிளேட்'டைச் சுற்றிச் சிந்திப்போய் கிடந்த சாதமும் மாணிக்கவாசகத்தின் நெஞ்சைப்பிளந்து மவு எத்திலாழ்த்தியது. விழிகள் மூலிக்கொன்றாகக் குந்தி யிருக்கும் பிள்ளைகளின் மேல் குத்திட்டு நிற்ச—ஜெகதீ சனின் கையும், காலையும் கட்டி ஏரிந்த நெருப்புக்குள் தூக்கிப் போட்ட கொடுமையைக் கண்ணால் பார்த்தும், அதனை வெளியே சொல்லாமல், அந்த நினைப்பிலேயே நிருகிக் கொண்டிருந்தார் மாணிக்கவாசகம்.

உனக்கும் ஒரு நாள்

மன்னார்பகுதியில் ராணுவத்தினரின் கெடுபிடிகள் அதிகரித்த பின்னர் மஜீத்தின் “டியூரோறியல்” காலேஜ் சுக்கு வரும் மாணவர்களின் தொகை வெகுவாகக் குறைந்துவிட்டது.

“காலேஜ்”சை முடி விடலாமா...? எனக்கூட அவர் எண்ணினார். அதனை முடிவிட்டு என்ன பண்ணுவது என்பது அடுத்த கேள்வி.

தள்ளாடி இராணுவ முகாம் அமைக்கப்பட்ட நாளி விருந்து, அம்முகாமுக்குள் தமிழ் இளைஞர்களைக் காரண மின்றி இழுத்துச் சென்று ராணுவம் செய்யும் சித்ரவதை களை அவரிடம் படிக்கவரும் மாணவர்கள் கதைகதையாகக் கூறுவார்கள். சிலவற்றை மஜீத்தால் நம்பக்கூட முடிவதில்லை. ஒரு சில சித்ரவதைகளைக் கூறும்பொழுது அதனை மாணவிகள் காதில் விழாமல் கூறும்படி ரகசிய மாய் மாணவர்களை எச்சரித்தும் வைப்பார். அவ்வளவு அகோரமான சித்ரவதைகளும் அங்கு நடந்தன.

மஜீத்திடம் படிப்பவர்களில் முன்று பேர் மட்டும் தான் முஸ்லிம் மாணவர்கள். மற்றவர்கள் அனைவரும் தமிழ் மாணவர்களே.

காலப்போக்கில் ராணுவத்தினரின் அட்டுழியங்கள் அதிகரிக்கவே அவரது வகுப்புக்கு வரும் பெண்களின்

எண்ணிக்கை குறையத் தொடங்கியது. முதலில் பன்னி ரெண்டாக இருந்தது... பின்னர் ஏழாகி... இறுதியில் பக்கத்து தெருவிலுள்ள இரண்டு பெண்கள் மட்டுமே வந்து போய்க்கொண்டிருந்தனர். அவர்களும் இந்த இரண்டு தினங்களாக வருவதை நிறுத்தி விட்டனர். மாணவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து கொண்டு வர, மஜீத்தின் மனதிலும் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய சில அச்சுறுத்தல்கள்...

முதல் நாள் பாடம் நடத்திய நெஞ்சறையின் படத்தை “பிளாக்போர்ட்” டிலிருந்து அழித்துவிட்டு, இன்றைய பாடத்திற்கான இரத்த அணுக்கள் பற்றிய விளக்கப்படங்களை மஜீத் வரைய ஆரம்பித்தார்.

அவரது மாணவர்களில் ஏழெட்டுப்பேராவது பல்கலைக்கழகத்துக்குச் செல்லத்தக்க நல்ல தகுதி வாய்ந்த பையன்களாக பரீட்சையில் தேறி விடுவார்களென்பதில் அவருக்கு நல்ல நம்பிக்கையிருந்தது. அதிலும் சபேசன் என்கின்ற மாணவன் நல்ல திறமைசாலி. எந்தப் பரீட்சையிலும் நூற்றுக்கு நாறு மதிப்பெண்கள் வாங்கத் தவற மாட்டான்.

படத்தை வரைந்து கொண்டிருந்த மஜீத் பின்னால் மேசையொன்று நகர்த்தப்படும் சத்தம் கேட்கவே திரும் பிப்பார்த்தார்.

“குட்மார்னிங் சார்...”

பல நாட்கள் வகுப்புக்கு வராமல் நின்றிருந்த சரஸ் வதி வந்திருந்தாள்.

“என்ன ‘ஆர் மி’க்காரன் பயமெல்லாம் போயாச்சா?”— மஜீத் வேடிக்கையாகக் கேட்டார்.

“விளையாடாதீர்கள் சார்...! எங்களுக்குக் குலை நடுங்குகின்றது. நீங்கள் தப்பி விட்டார்கள் என்ற எண்ணமா? ஒரு நாளைக்குப் பாருங்கள் எங்களை அழித்து தொலைத்தபின் உங்கள் மேல் தான் சிங்களவன் கை வைக்கப் போகிறுன்” — சரஸ்வதி எப்பொழுதுமே குறும்பாகப் பேசக்கூடியவள்.

“அதற்கு முன்னால் நான் எங்காவது அரபு நாடுகளுக்கு ஓடித் தப்பி விடுவேன்...”

“என்னதான் சிங்கள அரசு தமிழ் இளைஞர்களை நசுக்கி விட எண்ணும்பொழுதுதான் எங்களுக்குள்ளும் ஏதோ ஒன்றைச் சாதிக்க வேண்டுமென்ற பலம் தீவிரம் கொள்கிறது!” என்றால், சரஸ்வதிக்குப் பின்னால் வந்து உட்கார்ந்த சபேசன்.

அதிகம் பேசாத சபேசனின் நெஞ்சிலும் ஆத்திரம் நிறைந்திருப்பது அவன் பேசியதிலிருந்து புரிகிறது.

“வகுப்பை ஆரம்பிக்கலாமா?” பேச்சை திசை திருப்பிளேர்.

ஏறக்குறைய எல்லா மாணவர்களும் வந்திருந்தார்கள். அப்துல்காதர் மட்டும் வரவில்லை. எப்பொழுதுமே அவன் “லெட்” டாகத்தான் வருவான். அதுபற்றி மஜீத் கண்டு கொள்வதும் இல்லை. காதரின் தந்தை மன்னார் நகரிலேயே பெரிய புள்ளி. நான்கைந்து சட்டகளுக்கு முதலாளி.

பெண்களில் சரஸ்வதி மட்டும் தான் வந்திருந்தாள்; அவளும் முன்னைய வாரங்களில் மஜீத் கொடுத்த “நோட்ஸை” எழுதிச் செல்லவே வந்திருந்தாள்; தொடர்ந்து வகுப்புக்கு வரும் தோக்கம் இல்லை.

சபேசனின் “நோட்டபுக்”கை வாங்கிய மஜீத்... “இங் கேயே உட்கார்ந்து எழுதிக்கொண்டு செல்ல...” என அதைனைச் சரஸ்வதியிடம் கொடுத்தார்.

அவள் உட்கார்ந்து எழுத ஆரம்பிக்கும் சமயம் வேர்க்க விறுவிறுக்க ஓடி வந்த அப்துல்காதர், “சார்... இராணுவமும் போலீசுமாக மன்னார் ‘டவுனு’க்குள் எல்லாக் கடைகளையும் அடைக்கும்படியும் ஒடும் வாக னங்களை நிறுத்தும்படியும் கட்டளைப் போட்டதுடன் பொதுமக்களை தெருக்களிலிருந்து அடித்து விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் சார்... வகுப்பை நிறுத்தி விடுங்கள்” எனக் கூறினான்.

அதனைக் கேட்டதும் “ஜியையோ...” என்ற வண்ணம் எழுந்து கொண்டாள் சரஸ்வதி.

“சிஸ்டர், நீங்க வட்ட கண்டல் கிராமத்தில் இருதல்லவா வந்திருக்கிறீர்கள்? ‘பஸ்’ செல்லாம் நின்று விட்டது. எப்படிப் போகப் போகிறீர்கள்?” மேலும் சரஸ்வதியைப் பயப்படுத்தினான்.

வகுப்புக் கலைந்து, எல்லோரும் கசமுசவெனப் பேசிக்கொண்டு எழுந்தார்கள். பக்கத்துத் தெருவிலுள்ள மாணவர்களை மேலும் அவ்விடத்தில் தாமதிக்காமல் ஸ்ரைவாக வீட்டுக்குப் போய்விடச் சொன்ன மஜீத் — தூரத்தில் இருந்து வரும் சபேசன் போன்ற இரண்டொரு இளாஞ்சிரகளைத் தன் வீட்டில் போய் இருக்கும்படி கூறினார். அவர் வீடு பக்கத்திலேயே இருந்தது.

சரஸ்வதியை மட்டும் எப்படியாவது கிராமத்திலுள்ள அவள் வீட்டுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விட வேண்டுமென அவசரப்பட்டார். ‘டவுனி’ல்

நடக்கும் இந்த வெறியாட்டத்தைக் கேள்விப்பட்டதும் அவளது பெற்றீர்கள் படப்போகும் வேதனையை அவரால் ஊகிக்க முடிந்தது.

எப்படிக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது? பஸ் கிடையாது வாடகை வண்டிகள் அமர்த்த முடியாது; முஸ்லிம் நண்பர்கள் கூட, உயிருக்குப் பயந்து வீட்டுக் குள்ளேயே முடங்கியிருந்தார்கள்.

மஜீத்துக்கு அசாதாரண துணிச்சல். வீட்டுக்குச் சென்று போட்டிருந்த ‘பாண்ட’டை அவிழ்த்து வைத்து விட்டு, சிவப்பும் நீலமுமான கட்டம் போட்ட லுங்கியை எடுத்துக் கட்டிக் கொண்டு, தொழுகைக்குச் செல்லும் பொழுது அணிந்து கொள்ளும் தொப்பியை எடுத்துத் தலையில் மாட்டினார்.

தன் சைக்கிளின் பின் சீட்டில் சரஸ்வதியை ஏறி அமரச்சொல்லிவிட்டு, மெயின் ரோட்டிலிருந்து விலகிச் செல்லும் காடுகளுக்குள்ளால் சைக்கிளைவிட்டார்; அதே சமயம் ‘டவுன்’ பக்கமிருந்து தீபாவளிப் பட்டாசுகள் போல் இடைவிடாமல் வெடிச் சப்தங்கள் கேட்ட வண்ணமிருந்தன.

சரஸ்வதியை அவள் வீட்டில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் சமயம், பொழுது சாய ஆரம்பித்து விட்டது. தங்கள் பெண் ஒழுங்காக வீடு வந்து சேர்ந்ததில் பெற்றீர்களுக்கு ஏகப்பட்ட சந்தோஷம்.

மஜீத்தை மனமாரப் பாராட்டினார்கள். அவர் திரும்பி வரும்பொழுது மன்னார் நகரமே மயான அமைதி பூண்டிருந்தது. ஏறக்குறைய பிரதான வீதியிலுள்ள எல் ஸாக் கடைகளும் எரிந்து சாம்பலாகிக்கிடந்தன. வீதியில் மனித நடமாட்டமே இல்லை. மஜீத் சைக்கிளை வேகமாக மிதித்தார்.

அவரது வீடிருக்கும் சந்தில் திரும்பியதும் கண்ணில் பட்ட காட்சி அவர் நெஞ்சை உறையவைத்தது.

எதிரே மூன்று சிங்கள ராணுவ வீரர்கள் மூரின் கையிலும் இயந்திரத் துப்பாக்கிகள். தமிழர்களைத் தான் அவர்கள் வேட்டையாடுகிறார்கள் என்று உள்ளூர் ஒரு நினைப்பிருந்தாலும் கூட எவ்வே ஒரு எதிரியைப் பார்த்து விட்டது போல் மனதுக்குள் இனம் புரியாத பதட்டம்.

“ஓடி விடலாமா?” ஒரு கணநேரச்சிந்தனை. இன்னும் ஒரு வீட்டினைத் தாண்டினால் அவரது வீடு. தன்னைப் பார்த்ததும் ராணுவத்தினரின் நடை துரித மாகுவது தெரிந்தது, இனிமேலும் தாமதிக்கக்கூடாது. பட்டெண்று சைக்கிளில் இருந்து குதித்து, அதனை வேகமாக உருட்டிக் கொண்டு பக்கத்து வீட்டுக்குள் வேயே நுழைந்தார். மஜீத்.

பின்னால் அவரை எச்சரிப்பது போல் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் தீர்ந்தன.

மஜீத் மாஸ்டர் தூரத்தே வருவதை அவர் வீட்டு ஜன்னலிலூடாகப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சபேசன், துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்டதும் திடுக்கிட்டுப் போனன்.

‘அவரைத்தான் ராணுவம் சுட்டுவிட்டது’ என்ற அதிர்ச்சியில் சூழ்நிலையையும் மறந்து வெளியே பாய்ந்து வந்தான்.

“கொட்டியா” ராணுவத்தினர் கூக்குரவிட்ட வண்ணம் சபேசனை வளைத்துப் பிடித்துக் கொண்டனர்

பூட்டிய கதவுத்துவாரத்தில் கண்களைப் பதித்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் மஜீத்.

சபேசனை அவர்களிடமிருந்து விடுவிக்கவேண்டும் போல் அவரது கையும், காலும் பரபரத்தன. இருப்பினும் துப்பாக்கி முனையின் அச்சறுத்தல் அவர் மனச் சாட்சியையும் சாகடித்தது.

“கொட்டியா நேதி?” நீயும் ஒரு புலிதானே? — விசாரணை செய்யும் ராணுவத்தினரின் கண்களில் வெறித்தனம் கூத்தாடுகிறது.

இரண்டு கைகளையும் மேலே உயர்த்தியபடியே, அவன் ‘இல்லை’யெனப் பதிலளிப்பது புரிகிறது.

மறுவிண்டி அவனது கைகளில் ஏதோ ஒரு ‘அட்டை’ யைத் தினிக்கிறார்கள்.

“ஓடுடா ஓடு, எங்கள் கண்ணில் படாமல் ஒடு கட்டளையில் அனல் வீசுகிறது. சபேசன் தன் பலமனைத்தையும் கூட்டி; கால் பிடரியில்பட ஓடுகிறன்;

ஒரு நிமிடந்தான். அடுத்த கணம் ஒடும் அவ்விளாஞ்சின் முதுகை நோக்கி யந்திரத் துப்பாக்கிகள் இயக்கப்படுகின்றன.

அடுத்தடுத்து ஏழைட்டு குண்டுகள் சபேசனின் முதுகை முறித்துக் கொண்டு செல்கின்றன.

தலைகுப்புற நிலத்தில் பினமாகச் சுருண்டு விழுந்த சபேசனின் கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டி இழுத்து வந்து வீதியோரத்துக் கம்பமொன்றில் கட்டிவிட்டுக் கொண்டு செல்கிறார்கள்.

அவர்கள் தலை மறைந்ததும் கண்களில் நீர்மல்க வெளியே வந்தார் மஜீத்.

தலை சரிந்து தோங்க, இரத்தத்தில் தோய்ந்து சம்பத்துடன் ஓட்டிக் கிடந்த சபேசணி அனுகினார். அவனது சிவந்தமேனி துப்பாக்கி ரவைகளால் சல்லெடக் கண்ணாகத் துளைக்கட்டட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் தினித்த அட்டை மட்டும் இன்னும் நழுவாமல் அவன் பிடிக்குவிளேயே இருக்கிறது. அதனைத் திருப்பிப் பார்க்கிறார்.

“விடுதலைப்புலி”யெனத் தமிழில் அவ்வட்டையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

புல்லட்.... புல்லட்.... புல்லட்....

பெரும்புயல் ஓய்ந்தது போல் யாழ்ப்பாண மாநகரம் அமைதியாக இருந்தது. சிங்கள ராணுவத்தினர் நடாத்திய அட்டகாசங்கள் குறைந்து மக்கள் வெளியே நடமாடத் தொடங்கியிருந்தனர்.

அட்டகேட் நடேசன், மனைவியின் விருப்பப்படி கொழும்பு போய்விடுவதா...? அல்லது இந்தியாவிற்கே போய்விடுவதா என்ற இரண்டும்கெட்டான் மனநிலையிலிருந்து விடுபட்டு இந்தியாவிற்கே போய்விடலாமென்ற முடிவில் உடனே புறப்படுமாறு மனைவியை வற்புறுத்தினார்,

“என்னங்க... மீண்டும்...மீண்டும் இந்தியாவுக்குப் போவது பற்றியே பேசுகிறீர்கள்...? இந்தியாவிற்குப் போய் எப்படிந்க இருப்பது...!”—என்று அவர் மனைவி கமலம் சற்று எரிச்சலுடன் முனு முனுத்தாள்.

கமலத்தின் உறவினர்கள் அனைவரும் இன்னும் கொழும்பிலேயே இருந்தார்கள், அவர்களிடம் போய் விடலாமென்பதே அவள் விருப்பமாக இருந்தது.

“அம்மா... இனியும் கொழும்பிலேயே போய் இருக்கலாமென்கிறீர்களா...? ஜ-லையில் காலிலீதியால் உடுத்த உடுப்புடன் முச்சிரைக்க... முச்சிரைக்க ஓடியனதையும்... ஓரிரவு முழுவதும் எரிந்த வீடொன்றின் இடிந்த சுவருக்க

குள் ஒளிந்திருந்ததையும் இவ்வளவு சீக்கிரமாக மறந்து போய்விட்டார்களா...?" என்று சற்று ஆத்திரத்துடனேயே கேட்டான், மகன் ரவி.

"நானும்... உன் அம்மாவும் என்றால் நடப்பது... நடக்கட்டுமெனப் பிறந்தமண்ணிலேயே இருந்துவிடலாம்... உன்னையும் உன் தங்கை மீனாவையும் இங்கு வைத் திருப் பதற்குத்தான் பயமாக இருக்கிறது... நடக்கும் சம்பவங்களைப் பார்த்தால்... அன்றூடம் சமைத்துச் சாப்பிடவே முடியாமல் இருக்கிறது... இப்போ...சற்று அமைதியாக இருக்கும்பொழுதே ஒரு முடிவெடுத்து விடுவது நல்லது... உங்களில் எவருக்கும் இந்தியாவிற்குச் செல்வதில் இஷ்டமில்லையெனில் சொல்லுங்கள்... மீண்டும் கொழும்புக்கே போய்விடலாம்..." என்றார் நடேசன், சலிப்புடன்.

"அப்பா... இந்தியாவுக்கே போவோம்... கொழும்பு வேண்டாம்..." என்றார் இவர்கள் பேச்சுக்கிடையே குறுக்கிட்ட பெண் மீனு.

நடேசன் இவங்கையின் தென்பகுதியில் நீண்டகால மாக இருந்தவர். பெயர் சொல்லக்கூடிய பிரபல வக்கிலாக விளங்காவிட்டாலும் சுமாரான வருமானம் இருந்தது. கொழும்பில் சொந்த வீடு. இரண்டே குழந்தைகள். அதனால் பிரச்னைகள் அதிகம் இல்லாமல் இருந்தார்.

ஜூலையில் இனக்கலவரம் மூண்டதிலிருந்தேதான் அவருக்குச் சிரமதிசை ஏற்பட்டது. அவரது வீடு... இரண்டு தலைமுறையாகச் சேர்த்த சட்டப் புத்தகங்கள் அனைத்தும் சாம்பஸ் குவியலாகிவிட்டன. இவங்கை அரசு பயங்கரவாதிகளைக் குற்றம்சாட்டி சிறையில் தள்ளிய சில அப்பாவி இளைஞர்களுக்காகக் கோர்ட்டில் அவர் வாதாடிய காரணத்தால் அவரது உடமைகள் திட்டமிட்டே அழிக்கப்பட்டன. அதனால் அவர் வெகுநாளைக் கப்புறம் தன் சொந்தக் கிராமத்துக்குத் திரும்பியிருந்து

தார். அங்கும் நிம்மதியாக இருக்கமுடியவில்லை, ராணு வத்தின் கொடுமைகளினால் இளம் வயது மகனையும்..... பெண்ணையும் வீட்டில் வைத்திருக்கப் பயமாக இருந்தது. அதனால் இந்தியாவுக்குச் சென்றுவிடலாம் என விரும்பினார். அவரது விருப்பத்தை மனைவி அங்கீகரிக்கவில்லை.

“உண்ணப்போல் ‘சட்’ டென உன் அம்மாவால் முடிவு பண்ணமுடியாது மீனு... அவனுக்கு ஊசலாடும் மனம்...”

இந்தியாவுக்குப் போய்த்தான் என்ன பண்ணப்போறீங்களாம்... தமிழினத் தலைவர் தமிழினத் தலைவரென நீங்கள் வாயேர்யாமல் சோல்லும் உங்கள் கலைஞரையே அந்த மக்கள் ‘எலெக்ஷனில்’ தோற்கடித்து விட்டார்கள்... ஈழத் தமிழர்களின் நம்பிக்கையையே சிறைதிக்கும்படி செய்துவிட்ட அம்மக்களுடன் போய் நாமென்னதான் ‘பண்ணுவது...’

‘அரசியலில் ஜவற்றியும் வரும்... தோல்வியும் வரும். கமலா... கலைஞர் தோற்றுவிட்டார் என்றால் அவரின் லட்சியம்... கொள்கைகள் மாறிவிட்டதென்பதோ... அவர் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வரமாட்டார் என்பதோ அர்த்தமல்ல... சேச்சே... இனமான உணர்வற்று சோற்றுக்கே அலையும் சில கூட்டங்கள்போல் நீயும் பேசாதே... கலைஞர் ஆட்சிக்கு வந்தால்... ஈழத் தமிழர் பிரச்சினைக்கு விமோசனம் பிறக்குமென நாமெல்லோரும் காத்திருந்தது உண்மைதான்... எங்கிருந்தோ அடித்த புயல் எல்லாவற்றையும் அள்ளிக் கொண்டு போய்விட்டது... என்றாலும் நான் அவர்மேல் வைத்துள்ள நம்பிக்கையை இழக்கவில்லை... கலைஞர் இல்லாவிட்டால் தமிழினமே இன்று உலகத்தின் ஒரு மூலைக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும்...’

நடேசன் பெரியார் காலத்திலிருந்தே திராவிடர் இயக்கக் குடும்பத்தில் பற்றுள்ளாவர். அதனால் அவர் ‘இன்றும் கலைஞர் ஒருவர்தான் ஈழத் தமிழர்கள் படும் இன்னை

... தன் குடும்பத்துக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டமாக நோக்குகிறார் ... அவரால்தான் தமிழர்களின் உரிமையை ஆணித்தர மாக அடித்துக்கூறமுடியும்..." நடேசன் இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே...ஷ்டு விடென உள்ளே நுழைந்த அவர் மாமனார்;

"நடேசா... மூல்லைத்தீவுப் பகுதியில் மீண்டும் ரானு வத்தின் கெடுபிடிகள் அத்துமீறி விட்டதாம், இன்று மட்டும் எழுநாறுக்கும் மேற்பட்ட இளைஞர்களையும்... இளம் பெண்களையும் 'ட்ரக்' கில் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு போயிருக்கிறங்களாம். இந்தப் பகுதிக்குள்ளும் இயக்கப் பையன்கள் இருக்கிறார்களென சி.ஐ.டி ச்கள் திரி கிறங்கள் ...இனியும் நீ மீணவையும் ரவியையும் இங்கு வைத்திருக்காதே...ஒன்றில் வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிவிடு ...அல்லது கொழும்பிலாவது கொண்டு போய் வைத்திரு'" என்றார்.

அவருக்குக் குழந்தைகள் கிடையாது. நடேசன்தான் அவருக்குப்பிள்ளை மாதிரியிருந்தார். அதனால் நடேசனின் குடும்பத்தில் தனியான பற்றும், பாசமும் கொண்டிருந்தார். அதனால் அவர் பேச்சை நடேசன் அதிகமாகத் தட்டுவதும் இல்லை.

"நானும் அதைத்தான் மாமா கூறிகிட்டிருக்கேன்... இப்போ இருக்கிற நிலைமையில் கொழும்புக்கே போய் விடு வோம்...என்றம்பி வீட்டில் இருக்கலாம்... அங்கிருந்து கொண்டு இவர்களை வெளியே அனுப்ப வழிபண்ணலாம் என்கிறேன்....." என்றார் கமலம்.

"பேசிப் பேசியே நேரத்தைக் கடத்தாதீர்கள்...எந்த நேரம் என்ன நடக்குமோ தெரியாது...இன்று அதிகாலையில் பிரயாணபலன் நன்றாகஇருக்குது... பஞ்சாங்கத்தில் பார்த்தேன்...விடிகாலை மூன்று மணிக்கீதே இங்கிருந்து புறப்படுங்கள்... அதுதான் நல்ல நேரம்..." என்றார்.

அவரது யோசனையேயே பிடிவாதமாய்ப் பிடித்துக் கொண்டாள் சமலம், பகல் முழுவதும் கணவனுடன் போராடி அவரது இந்தியா செல்லும் யோசனையை ரத்துப் பண்ணி விட்டு கொழும்புக்குச் செல்ல ஆயத்தமானார்கள்.

வெளியே இருட்டுக் கலையவில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் சில நட்சத்திரங்கள் மட்டும் மின்னின. மற்றபடி தெரு விளக்கைத் தவிர வேறேந்தச் சந்தடியும் இல்லை.

குடும்பத்தினர் காரில் ஏறி அமர்ந்து விட்டார்களான ஒரு தடவை பார்த்துக் கொண்ட நடேசன் இறைவனை வேண்டிக் கொண்டு காரை ‘ஸ்டார்ட்’ பண்ணி ஞார். விடிவதற்குச் சில மணித்தியாலங்களே பாக்கி யிருந்தன. நல்ல வேகத்தில் சென்றால் விடிவதற்கு முன் ஞாரே வவுனியாவைத் தாண்டி விடவாம்.....

குண்டும், குழியுமாகக் கிடந்த தார் கிரேட்டில் அவரது என்னத்துக்கு ஏற்றவாறு காரை வேகமாகச் செலுத்த முடியவில்லை. நிதானமாகவே கார் சென்று கொண்டிருந்தது.

யாழிப்பாணம்-கண்டி பிரதான வீதியை நடேசனின் வண்டி சமீபிக்கும் சமயம்; தெருவின் குறுக்காக இரண்டு மூன்று ராணுவ “‘ஐப்’புகள் நிற்பதைக் கண்டார் நடேசன். பயத்தில் அவர் கைகள் சற்று உதறின.

“அப்பா... எதற்காக அவனுகளுக்கு இப்படி பயப்பட வேண்டும்.....” என்றால் முன் சீட்டில் அவர் கூடவே உட்கார்ந்திருந்த ரவி.

அதற்குள்ளாகவே.....

காரை நிறுத்தும்படி ராணுவத்தினர் சைகை செய்தனர். கார் நின்றது ஜீப்பிலிருந்த அத்தனை பேர்களும் காரினைச் சூழ்ந்து ஆளுக்கொரு கேள்வியாக உள்ளேயிருந்தவர்களை மிரட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

அடுத்தது என்ன நடக்குமெனத் தெரியாது நடேச னும் பிள்ளைகளும் திகிலுடன் பதறிக் கொண்டிருக்கும் சமயம் தங்கள் 'ஜீப்' பிலிருந்து எடுத்த 'பெட்டிரேல்' டின் ஜைக் காரின் மீது கவிழ்த்தார்கள்.

என்பத்தி மூன்றில் பெற்ற அனுபவித்தினால் ராணுவத்தினரின் நோக்கம் விளங்கி விடவே, “எங்களை விட்டு விடுங்கள்... விட்டு விடுங்கள்... எனக் கதறிக் கொண்டே காரைத் திறந்து கொண்டு ஒட முயன்றார்கள், நடேச னின் குடும்பத்தினர். அவர்களை ஒட விடாமல் இழுத்துக் காருக்குள் போட்டு முடிவிட்டு தீக்குச்சியை தட்ட வைத்தான் ஒரு ராணுவ வீரன்.

“ஜீயோ... எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள்... காப்பாற்றுங்கள்...” என மீண்டும் மீண்டும் தினக் குரலெடுத்து உள்ளிருந்தபடியே கதறினர். அவர்களை அறியாமலேயே ராணுவ வீரர்களைப் பார்த்து கும்பிட்டார்கள். நெருப்பு ஜ்வாலையினால் எல்லோரும் உள்ளே புழுவாய்த் துடித்தனர். வெளியே நெருப்பு கொழுந்து விட்டெறிய ஆரம் பித்திருந்தது. ராணுவத் தளபதி தன் சகாக்களுக்கு ஏதோ சொல்லிச் சிரித்தபடி கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பில் ‘சிக்ரெட்’ பற்ற வைத்துக் கொடுத்தபடி நன்றான்.

“அம்... மா... அப்பா... எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள்... காப்பாற்றுங்கள்...” எனக் கதறினால் காரினுள் இருந்த மீனு. அவளிருந்த பக்கந்தான் முதலில் நெருப்புப் பிடிக்க ஆரம்பித்திருந்தது. உள்ளே அவர்களிருந்து துடிப்பதைப் பார்த்துப் பார்த்து வெளியே நின்ற ராணுவத்தினர் கும்மாளமிட்டுச் சிரித்தனர்.

“அம்மா... ம்மா...”

அப்பொழுது திமைரென் ஒரு ராணுவ வீரன் தன் நெஞ்சைப் பொத்திக் கொண்டு நிலத்தில் சாய்வது நடேசன் கண்களில் பட்டது. தொடர்ந்து துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் சரமாரியாகப் பொழிவது தெளிவாகக் காதில் விழுந்தன.

காரைச் சுற்றி நின்ற ராணுவத்தினர் அங்குமிங்கு மாகச் சிதறியோடுவதற்கு முன்னர் குண்டடிபட்டு விழும் குருவிகள் போல் வீழ்ந்தனர்.

அக்குண்டு மழைகளுக்கு நடுவில் வாளியும் தண்ணியுமாக ஓடி வந்த சில இளைஞர்கள் காரின் மீது தண்ணியை ஊற்றித் தியை அணைத்தனர்.

அச்சத்தில் உறைந்துபோய்... நெருப்பிள் ஜாவாலை பொறுக்காமல் வதங்கிச் சுருண்டு கொண்டிருந்தவர்களை வெளியே இழுத்தெடுத்த அவ்விளைஞர்களைக் கட்டியணத் தார் நடேசன்.

“நீங்கள் இங்கு நிற்க வேண்டாம். ஓடி விடுங்கள்...”
...” என்றால் ஓர் இளைமின்.

“அப்பா... நீங்கள் நிற்கவே வேண்டாம் ஓடிவிடுங்கள்... நான் அப்புறம் வருகிறேன்...” என்னுன் ரவி.

“தமிழி, உங்களுக்கு நான் எப்படியப்பா நன்றி சொல் வது...” எனத் தமு தமுத்த நடேசன் “இவன் என் ஒரே மகன்... நீண்ட நாட்களாக உங்கள் இயக்கத்தில் சேர்ந்துவிடத் துடித்தான்... நானேர் கோழை... அவ ணத் தடுத்துக் கொண்டேயிருந்தேன்... இனிமேல் அவ ணத் தடுக்க மாட்டேன்.

விழுந்து கிடந்த ராணுவத்தினரின் துப்பாக்கிகளை எடுத்துக்கொண்டிருந்த விடுதலைப் போராளிகளிடம்

ஓடியோடி தன் மகனையும் அவர்களுடன் சேர்த்துக் கொள்ளச் சொன்னார் நடேசன்.

நடந்த சம்பவங்களினால் விக்கிதத்துப்போய் நின்ற நடேசனின் மனைவி திடீரென;

“என்னங்க... இங்க ஓடி வாங்க... நம்ம பிள்ளை போவிருக்கே...” எனக் கதறியபடி காரோரம் சுட்டிக் காட்டினால்.

ஓடி வந்த போராளிகளில் ஒருவன் அவனைப் பார்த்த தும் செய்வதறியாது அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றான்; விழுந்து கிடப்பது கப்டன் ரஞ்சன் எனத் தெரிந்ததும் ‘பட்’ டென் அவனைத் தூக்கி தன் நெஞ்சில் சாய்த்தான். ரஞ்சனின் நெஞ்சிலிருந்து ரத்தம் ஆரூக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தன் சக போராளியின் நெஞ்சில் துவண்டு நிமிர்ந்த ரஞ்சன் தன் கையிலிருந்து நழுவிய துப்பாக் சியை மீண்டும் இறுகப் பிடித்தபடியே.....

“புல்லட்... புல்லட்... புல்லட்...” எனக்கத்தினான்.

அப்பொழுதுதான் ரஞ்சனின் இரு கரங்களிலு மிகுந்த துப்பாக்கிகளில் ‘புல்லெட்’ தீர்ந்து விட்டதை தெரிந்து கொண்டான் அன்றன்.

“இதோ— ரஞ்சா... இதோ”—அன்றன் தன் நண்பனின் இறுதி ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்டும் போல் துடித்தான்.

“இந்த அண்ணைவைக் காப்பாற்றுங்களேன்... அண்ணைவைக் காப்பாற்றுங்கட்டோன்... எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிற்களோ... அண்ணைவைக் காப்பாற்றுங்களேன்...” —மீனா பெருகியோடிய கண்ணீருடன் கதறினால்.

தன் முந்தானையைக் கிழித்து ரஞ்சனின் நெஞ்சிலி. ருந்து பாயும் இரத்தத்தை நிறுத்த முயன்றுள் கமலம்.

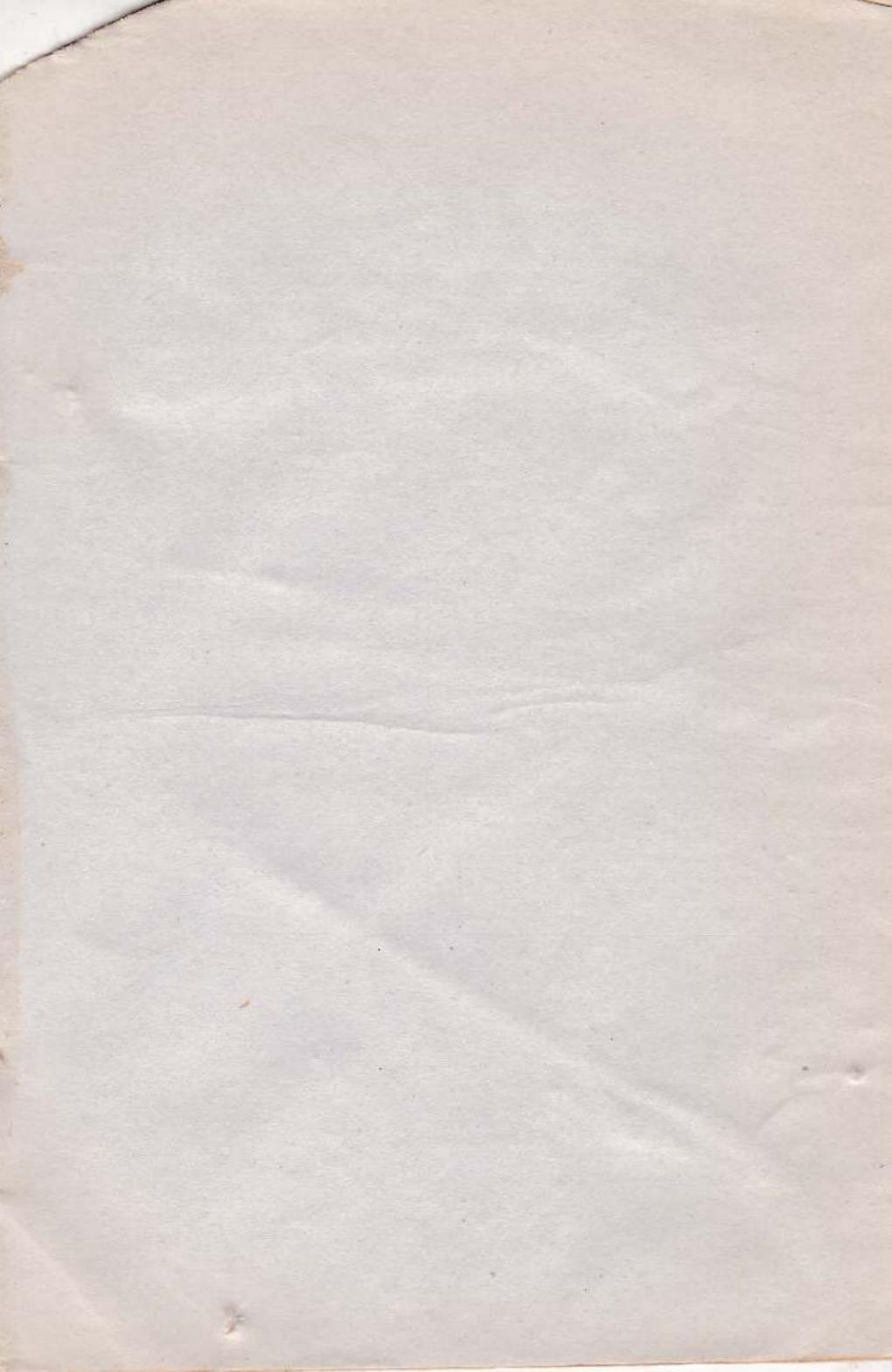
‘புல்லட்ட... புல்லட்ட... புல்... லட்ட...’ சொல்லிக் கொண்டே ரஞ்சனின் தலை மெதுவாக ஈரிந்தது.

கபலம் பதறினான்.

“அம்மா, அவன் கதை முடிந்துவிட்டது...” என்றான் அன்றன் சொகத்துடன்.

“இல்லை... அவன் சாகவில்லை... தமிழினத்தின் நெஞ்சமெல்லாம் இனித்தான் வாழப் போகிறான் இவ்வளம் உள்ளாவும் இந்த வீர மறவன்..... அவர்கள் நெஞ்சங்களில் நிறைந்திருப்பான்..... அவனுக்குச் சாவில்லை.....” என ஆவேசத்துடன் கத்தினார் நடேசன்.

వెంకులు కొనిపోవడి వేచి ఉన్న మిమిపులు లేదా వె
 లు వెంకులు మిమిపులు లేదా వెంకులు వెంకులు మిమిపులు
 లేదా వెంకులు ... వెంకులు ... వెంకులు ... వెంకులు ...
 వెంకులు వెంకులు వెంకులు వెంకులు వెంకులు ... వెంకులు
 వెంకులు ... వెంకులు వెంకులు ... వెంకులు ... వెంకులు ...
 వెంకులు ... వెంకులు ... వెంకులు ... వెంకులు ... వెంకులు ...
 వెంకులు ... వెంకులు ... వెంకులు ... వెంకులు ... వెంకులు ...

புல்ளை
புல்லை
புல்லை

ம. முத்துக் கண்ணீர் க் குத்துள்